

Guillaume
APOLLINAIRE

Ἕνδεκα χιλιάδες βέργες

ἢ οἱ ἔρωτες ἑνὸς Ὀσποντὰρ

Μυθιστόρημα

μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν ἐκδότη

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΕΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ - ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ 30 - ΤΗΛ. 882 6336 - 882 0845

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Δ
Α. - Ε. Π.
ΚΥΚΛΑΔΩ
ΤΗΛ. 8826.336 -

VELUT
ÆVO
ARBOR

Guillaume
APOLLINAIRE

Ἕνδεκα χιλιάδες βέργες

ἢ

οἱ ἔρωτες ἑνὸς Ὀσποντὰρ

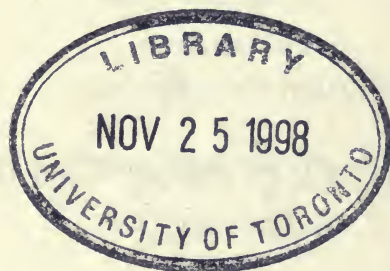
Μυθιστόρημα

μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν ἐκδότη

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΕΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ - ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ 30 - ΤΗΛ. 882 6336 - 882 0845

ΕΙΣΑΓΩΓΗ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ ΕΚΔΟΤΗ

Ἡ μαμά μου εἶναι π...

Ὁ Ἀπολλιναὶρ εἶναι νόθος. Κι' ὄντας νόθος, εἶναι λεύτερος, θὰ ἔλεγα βιαστικά. Δὲν τὸ λέω ὅμως βιαστικά, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι συνηθισμένοι στὶς ἐξηγήσεις καὶ στὶς πιπίλες.

Στὸ Βατικανό, ὅπου συμβαίνουνε πολλὰ θαύματα, μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ —ἀπὸ μυστήριο— γεννήθηκε ἀπὸ τὴν κόρη ἑνὸς Πολωνοῦ καμαριέρη τοῦ Πάπα, ὁ Ἀπολλιναίρ. Τώρα, τὸ ἂν ὁ μπαμπάς του, ἦταν ναυτικὸς ὅπως λένε μερικοὶ ἢ καρδινάλιος ὅπως ἄλλοι ἰσχυρίζονται ἢ ἀκόμη κι' ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, αὐτὸ ἐλάχιστα ἐνδιαφέρει κι' ἀκόμα πολὺ δυσκολότερα ἀποδεικνύεται, ἀφοῦ δὲν κάναμε ἐνδοσπερματοσκόπηση (ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχει τέτοιο πρᾶγμα) τῆς κυρίας Κοστροβίτσκυ, γιὰ νὰ ξέρουμε.

Καὶ εἶπα τὴ μεγάλη κουβέντα στὴν ἀρχή. Νόθος, λεύτερος...

Ὅση σημασία κι' ἂν θέλουμε νὰ δώσουμε στὴν κληρονομικότητα —κληρονομικὰ μήπως δὲν στηρίζεται τὸ σύστημα;— δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Ἀπολλιναὶρ πῆρε τὴν «ποιητικὴ φλέβα» —ἢ τὴν ποιητικὴ φλεβίτιδα— ἀπὸ τὸν μπαμπά του —ἐκτὸς ἀπ' τὴν περίπτωση τοῦ ἀρχάγγελου βέβαια— κι' ἐπειδὴ ἡ γυναίκα εἶναι κατώτερο ὂν —κατὰ τὸ σύστημα πάντοτε— οὔτε στὴν μαμά του μπορεῖ νὰ ἀποδοθεῖ ἡ μετέπειτα ποιητικὴ ἐξέλιξη τοῦ «θαυματουργὰ» γεννημένου αὐτοῦ μωροῦ.

Ἀναγκαστικὰ λοιπόν, θὰ παραδεχτοῦμε τὴν ποίηση σὰν μιὰ φυγὴ ἀπὸ ἕνα κόσμο, ποὺ δὲν τὸν κάνει κέφι ἐπειδὴ ἡ μαμά του... κι' ὁ μπαμπάς του... κ.τ.λ. Κάπου ἐκεῖ γύρω καὶ πάρα πέρα ἀπὸ ἐκεῖ. Γιατὶ ἂν ὄντως ἀρχίζει σὰν φυγὴ ἡ ποιητική, διηγηματογραφική, ἀρθρογραφικὴ καὶ τεχνοκριτικὴ δουλειά του, ἐξελίσσεται, ὡριμάζοντας, σὲ στάση ἀπέναντι στὴ ζωή, σὲ γραμμὴ παρακολούθησής της, σὲ ὀπτικὴ γωνιά, σ' ἕνα παθιασμένο ὁλόπικρο μοιρολόι καὶ σὲ μιὰ εἰρωνική, σαρκαστικὴ διάθεση ἀπέναντι στοὺς «συνανθρώπους» του. Νὰ μοῦ τὴν θυμᾶστε αὐτὴ τὴν σαρκαστικὴ διάθεση, αὐτὸ τὸ χοντρὸ γέλιο ποὺ

βγαίνει ἀπ' τὸ γραφτό του, γιατὶ εἰδικὰ τὸ βιβλίο ποὺ ἔχετε ἐτούτη τὴ στιγμὴ στὰ χέρια σας δικαιώνει —κραυγάζει τὴν περίπτωση.

Θὰ τὰ ποῦμε ὅμως, παρακάτω γι' αὐτά...

Ἔλεγα, λοιπόν, λεύτερος! Ἔ, ναί! Ἄκουσε νὰ δεῖς.

Ὅταν ὅλη σου ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕναν ἀδελφὸ —ἀγνώστου κι' αὐτουνοῦ μπαμπᾶ— καὶ μιᾶς μαμᾶς ποὺ ὁ κόσμος τὴν λέει π..., δὲν σοῦ ἀπομένει πολὺς σεβασμὸς γιὰ τὸν θεσμὸ τῆς οἰκογένειας, οὔτε —προπάντων— γιὰ τὸν κόσμο. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα τὰ ἄλλα ἔρχονται ἀπὸ μόνα τους. Στὸ σχολεῖο τὸν κοροϊδεύουν (ἐμένα ὁ μπαμπάς μου πλήρωσε ἐπίσημα γιὰ νά... τὴ μαμά μου. Ἐσένα, πλήρωσε μονάχα τὴ μαμά σου!), ἄρα, κανένας σεβασμὸς —ἀντίθετα μῖσος— γιὰ τὸ σχολεῖο —τὴ μινιατούρα αὐτὴ τῆς κοινωνίας. Ὕστερα ἔρχεται ἡ πατρίδα. Ἡ μητέρα του, Πολωνέζα, αὐτὸς γεννημένος στὴ Ρώμη, μεγαλωμένος στὸ Μονακό, στὴν Ἰταλία, στὸ Βέλγιο καὶ τελικὰ στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ πιάσει τὴν πρώτη του τῆς προκοπῆς δουλειὰ στὴ Γερμανία —ἀπὸ τότες ἐργατομάννα αὐτὴ ἡ χώρα— ὁ Ἀπολλιναὶρ εἶναι σκέτη ληξιαρχικὴ ἀνορθογραφία. Ἡ περίπτωσή του, θὰ μπο-

ροῦσε νὰ κάνει ν' ἀνατριχιάσουν στρατιὲς ἀπὸ ὑπαλλήλους τῆς ὑπηρεσίας ἰθαγένειας. Ἀτόφιος γραφειοκρατικὸς πονοκέφαλος. Ποιά πατρίδα λοιπὸν καὶ πράσινα ἄλογα;

Καὶ λέγοντας λεύτερος, στὴν ἀρχή, ἐννοοῦσα ἀκριβῶς αὐτό. Ὅτι ἕνας πιτσιρίκος πού, κι' ὅλας μὲ τὸ μπάσιμό του στὴ ζωή, ἔχει ξεπεράσει —ἄθελά του ὁμολογουμένως— τὶς ἔννοιες πατρίδα, οἰκογένεια κλπ., δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι συνειδησιακὰ ἐλεύθερος.

Καὶ πράγματι, εἶναι ἐλεύθερος!

Βέβαια, καλὸ θὰ ἦταν, ἡ συνειδησιακή του αὐτὴ λευτεριά, νὰ ἦταν λαχανίδα γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τὴν φάει, ὅταν ἀργότερα —τοῦ πολέμου εὐλογοῦντος— ἀναγκάστηκε νὰ καταταγεῖ στὸν Γαλλικὸ στρατὸ σ υ ν ε ι δ η τ ά, γιὰ νὰ ἐπιζήσει. Γιατὶ ἡ λευτεριά, κι' ἰδιαίτερα ἡ συνειδησιακή, μόνο φαΐ δὲ φέρνει, ἐνῶ ἀντίθετα, σέρνει ταλαιπωρίες, πείνα καὶ ἀφραγκία πίσω της καὶ προπαντὸς μιὰν ἄπλετη πικρία τοῦ ποιητῆ γιὰ τὸ ἄτομό του, ὅπου τὸν πιάνει τὸ κλάμα, καμμιὰ φορὰ τὰ βράδυα καὶ βλέπει ὅτι ἔχει κι' αὐτὸς δυὸ χέρια καὶ δυὸ ποδάρια κι' ὅμως βρίσκεται ἔξω

ἀπ' τὰ κλισέ. Καὶ ξαφνικά, πετάγεται ἐπάνω καὶ φωνάζει: «Κάτω τὰ κλισέ! ».

Ὅμως, μετὰ ἀπὸ δυὸ λεπτά, συνέρχεται, κι' εὐχαριστημένος ποὺ δὲν τὸν ἄκουσε κανένας χωροφύλακας, τρέχει νὰ πιάσει δουλειὰ στὴν ὑπηρεσία τῆς λογοκρισίας —ποὺ καὶ κεῖ ἀκόμα τὸν ὁδήγησε, αὐτὸν τὸν σουρρεαλιστή, αὐτὸν τὸν λεύτερο, αὐτὸν τὸν ἀναρχικό, ἡ ψωμοζητουλιάνικη «καλλιτεχνικὴ» πορεία του, πρὸς τὸ Πάνθεον τῶν Ἀρίστων τῆς Πνευματοποιητικῆς Δημιουργίας, λαλά, λαλά, ὀλέ!

Δὲν ἦταν μονάχα λογοκριτὴς ὁ ἄνθρωπος. Ἔκανε λογιῶν λογιῶν δουλειές. Ἄρχισε ἀπὸ «μικρὸς» σὲ κάποιο γραφεῖο, καὶ συνέχισε σὰν γαλλόφωνος δοῦλος —συγγνώμην, ἀκόλουθος— στὸ μέγαρο κάποιας Γερμανίδας κόμησσας, γιὰ νὰ ἐξελιχθεῖ σὲ τεχνοκριτικὸ καὶ νὰ κάνει τότε τὸ μεγάλο του πάντρεμα μὲ τὸν σουρρεαλισμὸ καὶ τοὺς μεγάλους σουρρεαλιστὲς ζωγράφους, σὰν τὸν Πικάσσο καὶ τὸν Ματίς.

Ὕστερα, καὶ πρὶν ἄλλωστε, καὶ μετά, μὰ προπάντων τότες, ἔβγαλε λογοτεχνικά, ποιητικά, καλλιτεχνικά, τεχνοκριτικά, δημιουργικά, σουρρεαλιστικὰ περιοδικὰ ποὺ ὅλο ἀνοῖγαν κι' ὅλο —μετὰ ἀπὸ μερικὰ τεύχη—

κλείναν σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ταλαιπωρημένης του ζωῆς.

Σύγχρονα, ἔγραφε σὲ ἄλλα περιοδικὰ κι' ἐφημερίδες, ἔκανε διαλέξεις, ταξίδευε γιὰ νὰ κάνει καλλιτεχνικὲς ὁμιλίες ἀλλοῦ, νὰ δεῖ ἔργα, νὰ τὰ τεχνοκρίνει, νὰ γράψει κανένα ἀρθράκι τεχνοκριτικό, νὰ βγεῖ ὁ ἐπιούσιος.

Καὶ γράφει, γράφει, γράφει γιατὶ ἔχει ἀνάγκη, ἀ ν ά γ κ η κι' εἶναι ἀμέτρητο τὸ γραφτό του σὲ ὅλων τῶν εἰδῶν τὴν ἀρθρογραφία, τὴν τεχνοκριτική, τὴν ποίηση, τὸ διήγημα. Μόνο ποὺ τὰ δυὸ τελευταῖα δὲν εἶναι προϊόντα ἐμπορικά. Καὶ τὰ γράφει περισσότερο γιὰ βάλσαμο καὶ λιότερο γιὰ παράδες.

Δὲ θὰ θίξω ὅμως μερικὰ ὀνόματα ἀπ' τὶς ποιητικές του σὺλλογὲς ἢ τὰ διηγήματά του ἢ ἀκόμη τὸ ἕνα καὶ μοναδικό του θεατρικὸ ἔργο ἂν πρῶτα δὲν ἀναφερθῶ στὶς ἄλλες πλευρὲς τοῦ δημιουργοῦ, ὅμοια σημαντικὲς μὲ τήν... μπασταρδοσύνη του.

Οἱ γυναῖκες δὲν μὲ θέλουν...

Πρὸς θεοῦ μὴν παραξηγήσετε στὴν κυριολεξία της τὴν ἐπικεφαλίδα καί... τὴν ἀντιστρέψετε! Δὲν εἶναι θέμα γιὰ ἀνάπτυξη, ἀλ-

λὰ συμπέρασμα ποὺ βγαίνει ἀπ' τὴ γεμάτη ἀτυχίες ἐρωτικὴ ζωή του.

Καὶ πρὶν ν' ἀρχίσουμε ἀπ' τὴν ἀρχὴ —δηλαδὴ ἀπ' τὴν πρώτη, ἀρκετὰ φανερή, ἀπ' τὰ ποιήματά του— ἀγάπη του, βγάζοντας ἀπ' τὴ μέση —ἀντιφροϋδικὰ— τὴ μαμά του, ἂς ἀναφερθοῦμε στὴ συμπεριφορὰ καὶ στὴ νοοτροπία τῶν περισσότερων γυναικῶν τῆς ἀστικῆς κοινωνίας —τῆς ἐποχῆς, ἂς ποῦμε, τοῦ ποιητῆ— ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ μακρυνὴ εἶναι.

Ἡ νεαρὰ ἀστή, λοιπόν, φοβᾶται τοὺς ἄντρες, διότι οἱ ἄντρες θέλουν νὰ τῆς πάρουν τσάμπα, αὐτὸ ποὺ αὐτές, μποροῦν, διὰ τοῦ γάμου, νὰ μοσχοπουλήσουν πανάκριβα. Ἡ νεαρὰ ἀστή, μετράει συνηθέστατα τοὺς ἄντρες, μὲ τὸ φούσκωμα τῆς τσέπης τους (διότι, εἴπαμε, διαθέτει προϊὸν πρὸς μοσχοπούλησιν) , σπανιότερα μὲ τὸ φούσκωμα τοῦ πανταλονιοῦ τους καὶ σπανιότατα —ὅταν πιὰ ἡ σπανιότητα ἀγγίζει τὰ ὅρια τῆς ἀνυπαρξίας— μὲ τὸ φούσκωμα τοῦ κρανίου τους.

Ἔτσι ὁ Ἀπολλιναίρ, ποὺ δὲν διαθέτει φούσκωμα τσέπης, οὔτε κανένα σπάνιο φούσκωμα πανταλονιοῦ —διαφορετικὰ θὰ εἶχε γίνει λόγος γι' αὐτὸ— ἀλλὰ μονάχα φούσκωμα κρανίου, καὶ μάλιστα ὑπερτροφικό, εἶναι κα-

ταδικασμένος, ἀπ' τὴν κατασκευὴ τῆς κοινωνίας, ποὺ μέσα της κινεῖται καὶ ὑποφέρει σεξουαλικὰ —συγγνώμην, ἐρωτικὰ καὶ συναισθηματικὰ ἤθελα νὰ πῶ.

Καὶ πράγματι ὑποφέρει.

Τὸν καιρὸ ποὺ νεαρούλης ἀκόμα, δουλεύει στῆς κόμησσας τοῦ Μιλχάου, ἐρωτεύεται μιὰν Ἀγγλίδα καμαριέρα ποὺ τὴ λέγανε Ἄννυ Πλαίητον. Παρ' ὅλον ὅτι τῆς ἔγραψε ἕνα πάκο ποιήματα —ἀπ' τὰ πιὸ τρυφερά του— παρ' ὅλον ὅτι τῆς ἔστελνε κάτι γράμματα ποὺ τὸ καθένα ἀπὸ μόνο του ἀξίζει τρία Νόμπελ, ἡ Ἄννυ τὴν κοπανάει στὴν Ἀγγλία, κι' ὅταν ὁ ἀλητοποιητής, ἔφτασε μέχρις ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴν λατρέψει —τί ἄλλο νὰ ζητοῦσε ὁ φουκαρὰς— ἡ δεσποινὶς τὸ ἔσκασε γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου μεγάλη τύχη τὴν περίμενε, γιὰ νὰ ἀποφύγει αὐτὸν τὸν «ἐνοχλητικό». Δάκρυ κορόμηλο καὶ δώστου καὶ γράφει ποιήματα καὶ διηγήματα, τὸ παλικάρι.

Μετά, ἐρωτεύεται τὴ Μαρὶ Λωρενσίν. Ἡ Μαρὶ ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος. Καλλιτέχνιδα, σουρρεαλίστρια, διανοούμενη. Μόνο ποὺ παράτησε τὸν Ἀπολλιναὶρ ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια δεσμό, γιὰ νὰ παντρευτεῖ κάποιο Γερ-

μανὸ ζωγράφο, καλοστεκούμενο οἰκονομικά. Ἡ διανόηση, διανόηση, ἀλλὰ κι' ἡ μάσα, μάσα.

Βέβαια, ἡ Μαρὶ τὸν ἔμπασε σὲ ἄλλους κόσμους.

Χάρη σ' αὐτή, ἀνακατεύτηκε μὲ τοὺς σουρρεαλιστές, τοὺς κυβιστές, τοὺς παλαβούς, τοὺς ἀναρχικούς, τοὺς ντανταϊστές. Ἔπιασε τὸ σφυγμὸ τοῦ συγχρονισμοῦ στὴν καλλιτεχνικὴ δημιουργία.

Μεγάλοι ζωγράφοι, ἀπὸ ἐκτίμηση, φιλία, θαυμασμό, ἢ γιὰ νὰ τοὺς γράψει, ἴσως, εὐνοϊκὴ κριτική, τοῦ φτιάχνουν σκίτσα καὶ πορτραῖτα. Ξεπερνάει τοὺς συγχρόνους του καὶ γίνεται πρωτοπόρος. Τὰ λέει ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια. Φωνάζει, κραυγάζει, δημιουργεῖ, συνθέτει, ἐκστασιάζεται.

Εἶναι τότε ποὺ τοῦ ἔλαχε νὰ τὸν πιάσουν γιὰ κλοπή. Βέβαια, ἀποδείχτηκε τελικά, ὅτι δὲν ἔφταιγε, ὅτι ἦταν ἀθῶος, ὅτι ἄδικα τὸν εἶχαν μπλέξει, ὅμως, τὴ φιλενάδα του τὴν ἔχασε, καὶ τὰ ἄρθρα, ποὺ τὸν παρουσιάζουν σὰν ἀλήτη, τσαρλατάνο, ἀπάτριδα, Ἑβραῖο, τυχοδιώκτη, μπάσταρδο, πορνογράφο κτλ. ἔπεσαν βροχή. Ὁλόκληρος ὁ ἀστικὸς ρατσισμὸς βγῆκε στὴ φόρα καὶ τὸν τρέλλανε στὶς καρπαζιές. Βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή, ἀθῶος, ἔ-

σφιξε τὰ δυὸ τρία φιλικὰ χέρια. Εἶχε ὅμως καταλάβει ἢ μᾶλλον ξαναθυμηθεῖ... Ἀνώμαλη προσγείωση.

Πλάκωσε ὁ πόλεμος... καὶ μαζί του —τὸ ξανάπαμε— κι' ἡ πείνα. Ἕνας ἀρθρογράφος τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου, τί μπορεῖ νὰ γράψει ἄλλο ἔξω ἀπὸ πολεμικὰ ἀνακοινωθέντα; Κι' ἔξω ἀπ' τὸν πολεμικὸ ἀνταποκριτή, ποιός ἄλλος ἔχει δουλειά; Ὁ κριτικὸς τῆς τέχνης; Οὔτε λόγος. Ὁ καλλιτέχνης; Οὔτε κουβέντα. Ὁ ποιητής; Οὔτε συζήτηση. Ὁ Ἀπολλιναὶρ ἔβαλε πλώρη γιὰ τὸ Νοτιά. Ἕνα Παρίσι ποὺ κινδυνεύει ὥρα στὴν ὥρα ἀπ' τοὺς Γερμανούς, μόνο ξένες φάτσες κι' ἰδιαίτερα ἀπάτριδες ποιητὲς δὲν θέλει νὰ μπρεδεύονται στὰ πόδια του. Ξέρεις τί εὔκολα τέτιοι τύποι σ' ἕναν πόλεμο στραγγαλίζονται σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου; Ἡ ξενοφοβία εἶναι ἀδελφὴ τοῦ πολέμου κι' ὁ πόλεμος ὁ ἴδιος, εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα τὸ σβήσιμο τῶν ἀνορθογραφιῶν. Ἐκεῖ, ἢ ἄσπρο θὰ εἶσαι ἢ μαῦρο. Δὲν ἀνέχεται παραλλαγὲς καὶ ἀποχρώσεις ἡ στρατευμένη κατάσταση.

Ὁ Ἀπολλιναίρ, πιάνει λοιπὸν τὰ Νότια κι' ἐρωτεύεται μιὰ καινούρια κυρία, τὴ Λουΐζα ντὲ Κολινὺ - ΣταTιγιού.

Μὰ πάλι βρίσκεται ἄτυχος, καὶ πάλι πικραμένος. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ προσπαθεῖ νὰ τὰ

βγάλει πέρα, νὰ ἐπιζήσει, μὲ τὴν ἀναδουλειὰ καὶ μὲ τὴν κρίση κι' ἀπ' τὴν ἄλλη λατρεύει γονατιστὸς τὴν καινούρια μαντάμ. Καὶ ἡ Λουΐζα, παρ' ὅλον ὅτι ἴσως νὰ τὸν ἤθελε — ἔπρεπε, λέει — ἐδῶ ὁ κόσμος χάλαγε — νὰ κάνει τὰ δικά της — οἱ μπόμπες ἔπεφταν στὸ Βορρᾶ — ὁ 'Απολλιναὶρ ἔψαχνε σὰν τρελλὸς γιὰ ἕναν πόρο ζωῆς — ἔγραφε συγχρόνως καὶ ποιήματα πολλὰ — κι' ἡ Λουΐζα — τῆς ἄρεσε, δὲν ἔλεγε ὄχι, ἀλλὰ — μιὰ κυρία μὲ ἀρχὲς — δὲν πέφτει στὰ γρήγορα — τὸν βασάνισε — δύο, τρεῖς, τέσσερις μῆνες — ἕνα φθινόπωρο καὶ μισὸ χειμώνα — καὶ δὲν ἔδωσε σημάδι — ὅταν πιὰ ἀποφάσισε νὰ ἐνδώσει στὶς προτάσεις του — γιατὶ στὸ μεταξὺ — ὁ ποιητὴς — εἶχε παραπεινάσει — καὶ ἀποτυχημένου ἔρωτος βοηθοῦντος — κατατάχτηκε γιὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, στὸ στρατό.

Ἔπλεξε κάλτσες ἡ Λουΐζα, ἀγόρασε καὶ δυὸ γλυκὰ καὶ τράβηξε γιὰ τὴν πύλη τοῦ στρατόπεδου. «Σ' ἀγαπῶ» τοῦ εἶπε μόλις τὸν ἀντίκρυσε, βρώμικο, σκονισμένο μὲς τὴν ἄκομψη στολή, μὲ κουρεμένο τὸ κεφάλι.

«Πολὺ ἀργά, μαντάμ, πολὺ ἀργά...».

Τὴν ἔβγαλε φίνα στὸ στρατὸ ὁ 'Απολλιναίρ. Τὸν ἔχουνε συχνὰ χαρακτηρίσει γιὰ ἀντιπολεμικό, πρᾶγμα ποὺ στέκει ἄλλωστε, ἂν

κοιτάξουμε τὰ ἐνάντια στὴ φρίκη τοῦ πολέμου ποιήματά του, ὅμως, ἀντιμιλιταριστικό του κείμενο, δὲν ὑπάρχει. Προσαρμόζεται, ἴσως, καὶ ξεκουράζεται ἀπ' τὸν ἀγώνα τοῦ καθημερινοῦ μεροκάματου, ὁ στρατὸς τὸν ἀναδεικνύει γιατὶ εἶναι ξύπνιος καὶ μορφωμένος, κι' ἔτσι, ἀρκετὰ γρήγορα, παίρνει γαλόνια, δηλαδὴ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἀξία στὸν δοσμένο χῶρο. Ἡ νόθα καταγωγή του ξεχνιέται, ὁ ἄπατρις χαρακτήρας του ἰσοπεδώνεται κάτω ἀπ' τὴ μονόχρωμη στολή, εἶναι ὁ κύριος Γκιγιὼμ ντὲ Κοστροβίτσκυ, ἀνθυπολοχαγὸς τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας, σεβαστὸς καὶ ἀξιόλογος.

Ὅσο τρελλὰ κι' ἂν φαίνονται τὰ παραπάνω, σᾶς βεβαιώνω, ὅτι ἀπ' ὅλες τὶς φωτογραφίες του, ὁ Ἀπολλιναὶρ παρουσιάζεται γελαστός, μονάχα σὲ κεῖνες ποὺ τὸν δείχνουν μὲ στολή.

Ἀκόμα κι' ὁ ἔρωτας εἶναι τώρα εὐνοϊκὸς μαζί του —ἢ ἀπ' τὸ πολὺ ποὺ τὴν πάτησε, τὶς ἔμαθε πιὰ τὶς γυναῖκες; ποιός ξέρει!—. Μέσα στὸ τραῖνο, μιὰ μέρα, ὅπως εἶχε βγεῖ μὲ διήμερη ἄδεια, συνάντησε τὴ δεσποινίδα Μανταλένα Παζὲ ποὺ ἔμενε στὸ Ὀρὰν τῆς Βόρειας Ἀφρικῆς καὶ λάτρευε τὴν ποίηση. Ὁ κύριος ἀνθυπολοχαγός, τῆς ἔκανε ἀμέσως τὴν

ἀποκάλυψη ὅτι ἦταν ποιητής. Χρειάστηκαν ἀκόμα μιὰ καρτ-ποστὰλ καὶ δυὸ φλογερὰ γράμματα, γιὰ νὰ γίνει ἡ ὅλη ὑπόθεση, αἴσθημα φοβερὸ κι' ἀκατανίκητο, πόθος ποὺ καίει τὰ σωθικά, ἀρραβώνας δι' ἀλληλογραφίας. Μέχρι ποὺ πάει στὸ 'Οράν, γιὰ νὰ δεῖ τὴ μνηστή του, νὰ συζητήσει τὰ τοῦ γάμου μὲ τὴ μαμά της κτλ.

Φουκαρά μου, πόσο σ' ἔτρωγε ἡ μοναξιά! ! !

'Ομελέττα χωρὶς νὰ σπάσεις αὐγά, δὲ γίνεται. Ἔτσι κι' ὁ 'Απολλιναίρ, τρώει ἕνα θραῦσμα ἀπὸ ὅλμο στὸ κεφάλι ποὺ τοῦ σκαρώνει μιὰν ὄμορφη τρύπα στὸ κράνος καὶ μιὰν ἀκόμα ὡραιότερη στὸ κρανίο.

Περνάει μερικοὺς μῆνες μὲ νοσοκομεῖα κι' ἐγχειρήσεις, καὶ κατὰ διαστήματα, τριγυρίζει καὶ τὰ καλλιτεχνικὰ καφενεῖα τοῦ Παρισιοῦ. Τώρα ὅμως τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικότερα. Μ' ἕναν ὁλόκληρο ἐπίδεσμο στριφογυρισμένο γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι του, μὲ τὶς ζαλάδες ποὺ τὸν πιάνουν πότε πότε, καὶ μὲ τὸ βαρὺ κουρασμένο βῆμα, ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Κοστροβίτσκυ, γίνεται ὁ Γκιγιὼμ 'Απολλιναίρ, ὁ ποιητής μας, ποὺ εἶναι ὁ σουρρεαλιστής, ὁ τρελλὸς ποὺ μᾶς βρίζει, ποὺ ὑποφέρει γιὰ μᾶς, ποὺ τὸ ἔργο του μᾶς εἶναι γνω-

στό, πού τιμή μας νὰ τὸν διαβάζουμε, τιμή μας νὰ τὸν τυπώνουμε, τιμή μας νὰ τὸν ἐκδίδουμε. Τί ὄμορφα πού τοῦ πάει τὸ καταματωμένο του σαρίκι, κάνουμε σχολὲς γι' αὐτόν, τὸν κερνᾶμε, οἱ ὀπαδοί του μαζευόμαστε ὥρες νωρίτερα περιμένοντάς τον νὰ ἔρθει καὶ πίνοντας καφὲ - ω - λὲ στὸ μεταξύ.

Ἡ ἀναγνώριση ἦρθε μαζὶ μὲ τὸ βλῆμα.

Πάει ὁ πόλεμος, πάει κι' ἡ Μανταλένα.

Ὁ Γκιγιὼμ γιὰ νὰ ἐπιζήσει πιάνει ἕνα πόστο στὴ στρατιωτικὴ λογοκρισία. Βέβαια, ἀπὸ διανοουμενίστικη πλευρά, αὐτό, κάθε ἄλλο παρὰ τὸν τιμάει, ἀλλά, τὸν κάνει νὰ τὰ οἰκονομάει, καὶ σύγχρονα νὰ γράφει καὶ νὰ δημιουργεῖ πράγματα πού πολλὲς φορὲς ἀντιτίθενται στὴν πρωινή του ἀπασχόληση. Βασικὰ ὅμως περνᾶνε, γιατὶ ὄντας σουρρεαλιστικὰ —δηλαδή, ἀκαταλαβίστικα γιὰ τὸ πλατὺ κοινὸ— εἶναι ἀκίνδυνα.

Παντρεύεται τελικὰ τὴ Ζακελίνα Κόλμπ, μιὰν ὄμορφη κοκκινομάλλα, βγαλμένη μέσα ἀπ' ἕνα του ποίημα, καί... ζήσανε αὐτοὶ καλὰ καὶ μεῖς καλύτερα.

'Ο σουρρεαλισμὸς σὰν ἀπελευθερωτικὸ κίνημα τῶν συνειδήσεων.

Συνηθίζουν νὰ γράφουν στὶς ἱστορίες τῆς τέχνης, ὅτι ὁ σουρρεαλισμὸς ἦταν ἕνα ἀπελευθερωτικὸ κίνημα τῆς καλλιτεχνικῆς ἔκφρασης ποὺ στηριζόμενο στὴν ψυχανάλυση —τὸ τελευταῖο φροῦτο τῆς ἐπιστήμης— παρουσιάζει τὰ ἀπόβαθα τῆς ἀνθρώπινης συνείδησης μὲ τρόπο, ποὺ πολλὲς φορὲς σοκάρει τὸ κοινὸ καὶ τοὺς κλασσικὰ διαμορφωμένους τεχνόφιλους, ἀλλὰ ἐνθουσίασε —στὸν καιρό του— τὸν κάθε προοδευτικὰ σκεπτόμενο ἄνθρωπο.

'Ο ὁρισμὸς αὐτός, χωρὶς νὰ εἶναι ἄτοπος εἶναι, νομίζω ἀνάποδος. Καὶ σήμερα, στὰ 1975, θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ εἰπωθεῖ (θὰ μποροῦσε ἄραγες;) ὅτι ὁ προοδευτικὰ σκεπτόμενος ἄνθρωπος τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα, μὲ τὴν ψυχανάλυση σὰν πρῶτο ὅπλο, κατάφερε νὰ πεῖ, μέσω τοῦ σουρρεαλισμοῦ —δηλαδὴ τῆς ἐπιστημονικοκαλλιτεχνικῆς μάσκας— αὐτὰ πού, ἂν τὰ ἔλεγε ἀλλοῦ κι' ἀλλοιῶς, θὰ τὸν μάζευε ἡ ἀπόχη. Κάνοντας λοιπόν, ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ τὸν τρελλὸ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ψυχαναλύοντας τὴν τρέλλα του, ἔλεγε αὐτὰ ποὺ ἤθελε νὰ πεῖ, κι' ὅταν κανεὶς ἐτύχαινε νὰ ἀγριέ-

ψει, τοῦ ἀπαντοῦσε: «μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀλλὰ ἐκφράζω τὸ ὑποσυνείδητό μου, ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα, ἀπὸ μόνο του ξεφυτρώνει».

Δημιουργώντας ἐλεύθερες —ἀπ' τὸ ὑποσυνείδητό τους, τάχα μου— συνειδήσεις, ὁ σουρρεαλισμός, ὁδήγησε τοὺς ἐκφραστές του στὸ ξέδωμα τῆς φαντασίας, καὶ στὸν κοινωνικὸ σαρκασμό.

Στὸ βιβλίο ποὺ θὰ διαβάσετε, αὐτὸ τὸ ξέδωμα τῆς φαντασίας ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ χαρακτηριστικό.

Καὶ τὸ λέω αὐτό, γιατὶ καλομελετώντας το, οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς σεξουαλικοὺς συνδυασμοὺς ποὺ ἀναφέρει, εἶναι πρακτικὰ ἀδύνατοι, ἀπὸ τὴ μιά, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ χρόνος καὶ ὁ χῶρος, παρ' ὅλον ὅτι σὲ κάποια συγκεκριμένα ἱστορικὰ στοιχεῖα βασίζονται, γίνονται μιὰ μπάλα πλαστελίνη στὰ χέρια τοῦ δημιουργοῦ.

Ὑπῆρξε σεξουαλικὴ δίψα, ποὺ χορτάστηκε, ποὺ κορώθηκε, ποὺ μπουχτίστηκε, ποὺ ἀηδιάστηκε καὶ πάλι, καὶ πάλι, καὶ ξανά, καὶ ἔτσι, καὶ ἀλλοιῶς.

Κι' ἡ φαντασία παίρνει τὸ τιμόνι καὶ τρέχει μὲ 220 τὴν ὥρα. Κι' οὔτε ποὺ προλαβαίνεις νὰ πάρεις ἀνάσα. Κι' ὅταν πιά, ἀπ' τὰ πολλά, ἀναρωτιέσαι τί μπορεῖ νὰ βγεῖ ἀπ'

τὸ κείμενο αὐτό, βλέπεις νὰ σοῦ προβάλει ξάφνου ὁ Ἀπολλιναίρ, μὲ τὴ χοντρή του τὴν κοιλιὰ καὶ μὲ τὸ πονηρὸ χαμόγελο καὶ νὰ σοῦ λέει σκασμένος στὰ γέλια: «τὴν πάτησες, φίλε μου, δὲν εἶναι πορνογραφικὸ τὸ βιβλίο μου, οὔτε κὰν σεξουαλικό. Καλαμπούρι εἶναι ποὺ ἐσὺ δὲν τὸ ἔπιασες, καλαμπούρι ποὺ σκάρωσα πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰ νὰ γελάσω μὲ τὸν ἑαυτό μου, μὲ τὸ σκουλήκι τὸ κορμί μου, καὶ τώρα πιά, γιὰ νὰ γελάσω μὲ σένα. Ὄχι, μεσιέ, δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ τόπος ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀναβλύσουνε τὰ ἀπωθημένα σου. Ἐδῶ εἶναι τὸ καθαρτήριο, ὅπου ἀφοῦ περάσεις ἀπὸ τόσα καὶ τόσα, καὶ φᾶς, καὶ πιεῖς, καὶ δεῖς, κι' ἀκούσεις, θὰ βάλεις τὰ γέλια κι' ἐσὺ μὲ τὴ σειρά σου, μὲ τὸν πόθο σου, ὅπως μικρὸς ὅταν ἤσουνα, ἔβαζες τὰ γέλια μὲ τὸν ξεγελασμένο φόβο σου.

Κι' ἄν, ποτέ σου, δυστυχῶς, δὲν ξεγέλασες ἕνα σου φόβο, κι' ἂν ἀκόμα, μέσα στὴν ψυχή σου, βαστᾶς ἀνεκπλήρωτους πόθους, τότε, λυπᾶμαι, φίλε μου, ἀλλά, τὸ βιβλίο μου, δὲ γράφτηκε γιὰ τὸ σκοπὸ ποὺ νομίζεις ὅτι προορίζεται...

* * *

Ἕνα ἀπόγευμα στὶς πέντε, πέθανε ὁ ποιητής, ἔτσι ἀνόητα, χαζά, ἀπὸ γρίππη.

«Ἕνα ἀπόγευμα στὶς πέντε», τραγούδησε ὁ Λόρκα γιὰ κάποιον κάποτε...

***

Σὰν θὲς νὰ τὸν γνωρίσεις ἀναγνώστη, ψάξε καὶ βρές, τοὺς «Καλλίγραμμους», σύρε καὶ διάβασε τὴν «Καθιστὴ γυναίκα», «Τὰ βυζιὰ τοῦ Θηρεσία», ἀπόλαυσε τὸν «Ἐρεσίαρχο καὶ Σία», τὰ «Οἰνοπνεύματα», τὸν «Δολοφονημένο ποιητή». Τὰ τόσα του ποιήματα, τὸν τόσο του πόνο, τὴν τόση του ζωή, ποὺ βγαίνει ἀπ' τὰ γραφτά του. Καὶ πρὶν ἀρχίσεις νὰ διαβάζεις τοῦτο τὸ βιβλίο, βάλτο καλά, ἄλλη μιὰ φορὰ στὸ μυαλό σου, ὅτι τὸ μυθιστόρημα ποὺ ἔχεις στὰ χέρια σου, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο, ἔξω ἀπ' τὴν κοροϊδία τοῦ μύθου τῆς σεξουαλικότητας.

Χωρὶς νὰ τοῦ λείπει, οὔτε ἡ ὀμορφιὰ μὲς ἀπ' τὸ συνοθύλευμα τῆς ἀσχήμιας, οὔτε ἡ τέχνη ἀπ' τὸ ἀξιόλογα ψυχολογικό του δέσιμο.

Καὶ πρὶν κρίνεις, διάβασέ το ὁλόκληρο.

Καὶ πρὶν καταδικάσεις, διάβασέ το ἀκόμα μιὰ φορά.

Κι' ὕστερα διάβασε καὶ τ' ἄλλα του τὰ γραφτά.

Κάνε πρῶτα τὴ γνωριμιὰ τοῦ ποιητῆ κι' ὕστερα, στὴ διάθεσή σου εἶμαι, νὰ τὸ κουβεντιάσουμε.

'Αθήνα, 'Ιούνιος 1975
Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

Ο ΑΠΟΛΛΙΝΑΙΡ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΑ ΤΟΥ

(ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΟΥ DOUANIER ROUSSEAU)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Τὸ Βουκουρέστι εἶναι μιὰ ὄμορφη πόλη. Νομίζεις πὼς μόλις τώρα μπερδεύτηκαν ἐκεῖ ἡ Δύση κι' ἡ 'Ανατολή. 'Απ' τὴ γεωγραφική της θέση, βρίσκεται στὴν Εὐρώπη, ὅμως ὁρισμένα ὄμορφα ἔθιμα σοῦ θυμίζουν τοὺς Τούρκους, τοὺς Σέρβους κι' ἄλλες μακεδονικὲς ράτσες. Τὰ δείγματα αὐτὰ τῆς 'Ανατολῆς εἶναι ἔκδηλα σχεδὸν παντοῦ μέσ' τοὺς δρόμους.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, παραμένει μιὰ λατινικὴ χώρα. Οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες ὅταν τὴν κατακτήσανε, κουβάλησαν μαζί τους ὅλη τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς Ρώμης, ποὺ κείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν πρωτεύουσα ὅλου τοῦ κόσμου. Οἱ συνήθειες λοιπὸν κι' ἡ νοσταλγία τῶν Ρωμαίων, ποὺ ἡ σκέψη τους ἦταν παντοτινὰ στραμμένη πρὸς τὴ μακρινὴ πατρίδα τους, πέρασε ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ σ' ὅλους τους τοὺς ἀπογόνους.

Οἱ Ρουμάνοι σκέφτονται ἀσταμάτητα μιὰ πόλη ὅπου ἡ πολυτέλεια εἶναι φυσική, ὅπου ἡ ζωὴ εἶναι χαρούμενη. 'Αλλὰ ἡ Ρώμη ἔχασε πιὰ τὴ λάμψη της. Ἡ αὐτοκρατορία της ἔ-

πεσε καὶ παρέδωσε τὰ σκῆπτρα στὸ Παρίσι. Καὶ τώρα, ἴσως ἀπὸ κάποιο φαινόμενο ἀταβιστικό, ἡ σκέψη τῶν Ρουμάνων στρέφεται πρὸς τὸ Παρίσι, ποὺ τόσο ἀντάξια ἀντικατέστησε τὴν αἴγλη τῆς Ρώμης. Ἔτσι, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ὅπως ὅλοι οἱ Ρουμάνοι, ὁ ὄμορφος πρίγκηπας Βιμπέσκου ὀνειροπολοῦσε τὸ Παρίσι, τὴν πόλη τοῦ φωτός. Τὸ Παρίσι, ὅπου οἱ γυναῖκες εἶναι ὅλες ὄμορφες, ὅλες εὔκολες, ὅλες θερμές.

Ἀπ' ὅταν ἦταν ἀκόμα νεαρός, τότε ποὺ πήγαινε στὸ κολλέγιο τοῦ Βουκουρεστίου, τοῦ ἔφτανε νὰ σκεφτεῖ μιὰ Παριζιάνα γιὰ ν' ἀνάψουν τὰ αἵματά του καὶ νὰ καταλήξει στὴν αὐτοϊκανοποίηση.

Ἀργότερα, τὴν ἱκανοποίηση αὐτὴ τὴν ἔβρισκε στὶς γλυκιὲς Ρουμάνες. Ὡστόσο τὸ ἔνοιωθε καλά, τοῦ χρειαζόταν μιὰ Παριζιάνα.

Ὁ Μόνυ Βιμπέσκου ἦταν ἀπὸ μιὰ πολὺ πλούσια οἰκογένεια. Ὁ προπάππος του ἦταν Ὀσποντάρ. Ὀσποντὰρ στὴ Ρουμανία, εἶναι ὅπως ὁ ὑπονομάρχης στὴ Γαλλία. Ὁ τίτλος αὐτὸς πήγαινε ἀπὸ πάππου πρὸς πάππο. Ἔτσι λοιπὸν κι' ὁ Μόνυ Βιμπέσκου δικαιωματικὰ ἔφερε αὐτὸν τὸν τίτλο, ἂν καὶ ὅπως φαίνεται δὲν τοῦ εἶχε ἰδιαίτερη ἐκτίμηση. Ὁ Βιμπέσκου εἶχε διαβάσει ἀρκετὰ γαλλικὰ μυθι-

στορήματα κι' έτσι εἶχε ἀποκτήσει ὅλο τὸ πνεῦμα καὶ τὸ χιοῦμορ τῶν Γάλλων.

«Ὑπονομάρχης;» ἔλεγε, «δὲν εἶναι ἀστεῖο νὰ εἶσαι ὑπονομάρχης, ἔτσι, γιατὶ ἔτυχε νὰ εἶναι ὁ παππούς σου, ἢ ὁ πατέρας σου; Ἀστεῖο; Γελοῖο θὰ ἔλεγα», σκεφτόταν ὁ Βιμπέσκου. Καὶ γιὰ νὰ μὴ νοιώθει γελοῖος ὁ Ρουμάνος Ὀσποντάρ, ἀντικατέστησε τὸν ψευτοτίτλο, μὲ τὸν τίτλο τοῦ πρίγκηπα. Βλέπετε, τοῦ ἐργόταν καλλίτερα.

«Νὰ ἕνας τίτλος, ἔλεγε, πιὸ ἀξιοπρεπής. Κι' αὐτὸς μπορεῖ νὰ κληρονομηθεῖ ἀπὸ πατέρα σὲ γυιό. Ὁ Ὀσποντὰρ εἶναι ἕνα δημόσιο λειτούργημα. Ὅσοι μπόρεσαν νὰ διακριθοῦν στὴ διοίκηση, ἀπόχτησαν τὸ δικαίωμα νὰ διατηροῦν τὸν τίτλο καὶ νὰ τὸν μεταβιβάζουν στοὺς γυιούς τους. Ἐγὼ θὰ κάνω κάτι περισσότερο. Θὰ ἐξευγενίσω τὸν τίτλο. Τὰ παιδιά μου καὶ τὰ ἐγγόνια μου θὰ μοῦ τὸ χρωστοῦνε χάρη. Θὰ εἶναι περήφανοι γιὰ τὸν πρόγονό τους».

Ὁ πρίγκηπας Βιμπέσκου ἦταν στενὸς φίλος τοῦ ὑποπρόξενου τῆς Σερβίας, τοῦ Μπάντι Φορνόσκυ. Στὴν πόλη ψιθύριζαν πὼς οἱ σχέσεις τοῦ Φορνόσκυ καὶ τοῦ Βιμπέσκου ἦσαν κάτι παραπάνω ἀπὸ φιλικές. Ὁ γοητευτικὸς Μόνυ ἄρεσε πολὺ τοῦ βιτσιόζου ὑπο-

πρόξενου καὶ ὅπως φαίνεται, ὁ πρίγκηπας δὲν ἀντιστεκόταν στὶς θωπεῖες τοῦ Σέρβου Φορνόσκυ. Μιὰ μέρα, ὁ πρίγκηπας ντύθηκε κομψὰ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ ὑποπροξενεῖο τῆς Σερβίας. Στὸ δρόμο ὅλοι τὸν κοιτοῦσαν. Οἱ γυναῖκες τὸν ἔτρωγαν μὲ τὰ μάτια: «Τί κομψὸς ποὺ εἶναι!», ἔλεγαν. «Βέρος Παριζιάνος!».

Καὶ πραγματικά, ὁ πρίγκηπας Βιμπέσκου περπατοῦσε σὰν Παριζιάνος. Ἔτσι τουλάχιστον πίστευαν οἱ ἄνθρωποι στὸ Βουκουρέστι. Ὁ Μόνυ περπατοῦσε μὲ μικρά, βιαστικὰ βήματα, ταλαντευόταν ἐλαφρά, μὲ χάρη, καὶ τούρλωνε τὰ πισινά του. «Τί γοητευτικὴ περπατησιά!». Καὶ ὅταν ἕνας ἄντρας περπατάει μὲ τόση χάρη στὸ Βουκουρέστι, καμμιὰ γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀντισταθεῖ ἀκόμα κι' ἂν εἶναι ἡ κυρία τοῦ πρωθυπουργοῦ.

Σὰν ἔφτασε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ὑποπροξενείου, ὁ Μόνυ κατούρησε ἐπιδεικτικά, πάνω στὸν τοῖχο τῆς πρόσοψης, σχηματίζοντας ἕνα μικρὸ συντριβάνι, γιὰ νὰ δείξει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πόσο κατώτερους ἔνοιωθε τοὺς Σέρβους κι' ὕστερα χτύπησε τὸ κουδούνι.

Ἕνας Ἀλβανός, φορώντας μιὰν ἄσπρη φουστανέλλα τοῦ ἄνοιξε. Ὁ πρίγκηπας Βι-

μπέσκου, μὲ γοργά, χαριτωμένα βήματα ἀνέβηκε στὸ πρῶτο πάτωμα. Ὁ Μπάντι Φορνόσκυ ἦταν ὁλόγυμνος στὸ σαλόνι του.

Ξαπλωμένος πάνω σ' ἕνα μαλακὸ σοφά, φαινόταν κιόλας ξαναμμένος. Δίπλα του στεκόταν ἡ Μίρα, μιὰ καστανὴ Μαυροβουνιώτισσα ποὺ τοῦ γαργάλαγε τ' ἀχαμνά. Ἦταν κι' αὐτὴ ὁλόγυμνη. Ὅπως ἦταν σκυμμένη, ὁ καλοσχηματισμένος της πισινὸς πρόβαλε τουρλωτὸς μὲ τὴ λεπτή, τεντωμένη, ἕτοιμη νὰ σπάσει ἐπιδερμίδα του. Ἀπὸ τὴν καλοφτιαγμένη, ἴσια, χωρίστρα διέκρινες μιὰ μικρὴ μαύρη κηλίδα, ποὺ θύμιζε παστίλια. Ἦταν ἡ ἀπαγορευμένη εἴσοδος. Τὰ δυὸ μπούτια της, χύνονταν ἴσια, μακρυά, νευρώδικα κι' ὅπως ἡ Μίρα, ἐξ αἰτίας τῆς στάσης της, ὑποχρεωνόταν νὰ τ' ἀνοίγει μποροῦσες ἄνετα νὰ δεῖς τὸ χνουδωτό, κατάμαυρο, παχουλὸ τρίγωνο.

Ἡ Μίρα δὲν ἐνοχλήθηκε καθόλου μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Μόνυ.

Σὲ μιὰ γωνιά, πάνω σὲ μιὰ σαἲζ - λόγκ, δυὸ ὄμορφα παχουλὰ κορίτσια, μὲ πλούσιους πισινούς, ἀλληλοχαϊδεύονταν, μπήγοντας ποῦ καὶ ποῦ μιὰ μικρὴ κραυγὴ ἡδονῆς. Ὁ Μόνυ γδύθηκε βιαστικὰ κι' ἐρεθισμένος, σὲ πλήρη διέγερση, ὅρμησε πάνω στὶς δυὸ λεσβίες προσπαθώντας νὰ τὶς χωρίσει. Ἀλλὰ τὰ χέ-

ρια του γλιστροῦσαν πάνω στὰ μουσκεμμένα, λεῖα κορμιά τους, ποὺ στριφογύριζαν σὰν φίδια. Τὰ δυὸ κορμιὰ δένονταν, λύνονταν, ξανάσμιγαν πιὸ μανιασμένα. Οἱ δυὸ κοπέλλες κραύγαζαν κι' ἄφριζαν ἀπὸ ἡδονή. Ὁ Μόνυ θυμωμένος ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μοιραστεῖ μαζί τους αὐτὴ τὴν ἡδονή, ἄρχισε νὰ χτυπάει τὸν κάτασπρο πισινὸ ποὺ βρισκόταν μπρός του. Τὰ χτυπήματά του φαίνεται πὼς ἐρέθιζαν τὴν κοπελλιὰ ποὺ τὶς ἔτρωγε, πρᾶγμα ποὺ ἀνάγκασε τὸν Μόνυ νὰ δυναμώσει τὰ χτυπήματα. Ὁ πόνος, ὅμως, ἄρχισε ν' ἀποσπάει τὴν ὅμορφη κοπέλλα ἀπὸ τὴν ἡδονή, ποὺ γύρισε θυμωμένη λέγοντας:

— Βρωμιάρη, γυναικωτὲ πρίγκηπα, παράτα μας! Δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἄντρες σὰν καὶ σένα. Πήγαινε καλλίτερα στὴ Μίρα. Τῆς ἀρέσουν τὰ γλυφιτζούρια. Ἄσε μας ν' ἀγαπηθοῦμε. Ἔτσι δὲν εἶναι Ζουλμέ;

— Ναί, Τονέ! ἀπάντησε ἡ ἄλλη κοπέλλα.

Ὁ πρίγκηπας, ἀνεμίζοντας τὸν τεράστιο τεντωμένο φαλλό του, φώναξε:

— Γιὰ ἀκοῦστε νεαρὲς βρωμιάρες, πάρτε το χαμπάρι τέλος πάντων, πὼς δὲν μπορεῖτε αἰωνίως νὰ τὸ κάνετε, μὲ τὸ δάχτυλο στὸν πισινό!

Ἔπειτα, ἁρπάζοντας τὴν Τονέ, προσπάθησε νὰ τὴν φιλήσει στὸ στόμα.

Ἡ Τονέ, μιὰ ὄμορφη κοπέλλα μὲ μελαχροινὸ πρόσωπο, ποὺ ἐρχόταν σ' ἀντίθεση μὲ τὸ κατάλευκο, καλογραμμένο κορμί της, στολισμένο μὲ μικρὲς ὀρεκτικὲς ἐλίτσες, τοποθετημένες σὲ διάφορα ἐντυπωσιακὰ σημεῖα, ἦταν ἡ προσωποποίηση τῆς προκλητικότητας. Στὸ χαριτωμένο προσωπάκι της, ἦταν ἐπίσης τοποθετημένη στὸ ἀριστερὸ μάγουλο, μιὰ πιπάντικη ἐλίτσα, ὅλο γλύκα. Τὸ στῆθος της, στολισμένο μὲ δυὸ ὑπέροχα λεμόνια, ἀστραφτερά, σκληρὰ καὶ λευκὰ σὰν μάρμαρο, μὲ δυὸ σκουρόχρωμες μεγάλες σὰν ἀγριοφράουλες ρῶγες, σὲ προκαλοῦσε νὰ τὸ δαγκώσεις. Καὶ σὰν ἀποκορύφωμα τῆς ὀμορφιᾶς αὐτοῦ τοῦ στήθους, στὸν ἀριστερὸ μαστό, ἦταν τοποθετημένη ἄλλη μιὰ ἐλίτσα, ἕνα στιγματάκι, ποὺ ἔμοιαζε σὰν μιὰ μικρὴ δολοφονημένη μυιγούλα.

Ἡ Τονὲ τοῦ γύρισε τὴν πλάτη της, προσπαθώντας προφανῶς νὰ τοῦ ξεφύγει, κι' ὁ Μόνυ, τεντώνοντας τὰ χέρια του, τὴν ἅρπαξε ἀπ' τοὺς ὑπέροχους μαστούς της καὶ σφίγγοντάς την ἐπάνω του, τοὺς πίεσε μέχρι ποὺ τὴν ἔκανε νὰ φωνάξει ἀπὸ πόνο. Κατόπιν, κολλημένος συνεχῶς ἐπάνω της, ἄρχισε νὰ χαϊδεύει

ὅλο της τὸ κορμί, μ' ἁπαλὲς σιγανὲς κινήσεις τῶν δαχτύλων του, μέχρις ὅτου ἔφτασε στὴν ἁπαλή της χαίτη, λίγο πιὸ κάτω ἀπ' τὸν ἀφαλό της. Τότε, μὲ μιὰ ἀπότομη νευρικὴ κίνηση, τὴν γύρισε ὥστε νὰ βρεθοῦν ἀγκαλιασμένοι πρόσωπο μὲ πρόσωπο, καὶ μὲ πιὸ μανιασμένα, νευρικὰ δάχτυλα τώρα, ἄρχισε νὰ χαϊδεύει τοὺς σὰν πεπόνια σφιχτοὺς γλουτούς της, νοιώθοντας ἕνα ἠλεκτρικὸ ρευστὸ νὰ πλημμυρίζει τὸ κορμί του καὶ νὰ τὸ κάνει νὰ ριγᾶ ὁλόκληρο. Τὰ χέρια του ἔφτασαν στὰ μπούτια της, σ' αὐτὰ τὰ χωρὶς τὸ παραμικρὸ ψεγάδι μπούτια, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν κολῶνες ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ναοῦ, φτιαγμένες ἀπὸ ἀτόφιο μάρμαρο τῆς Τοσκάνης, ἔτσι ὅπως κατέβαιναν πρὸς τὰ κάτω, στρογγυλὰ καὶ λεῖα.

Ἔνοιωθε τὰ δάχτυλά του νὰ καῖνε στὸ χάδι τῶν θερμῶν μηρῶν της κι' ἄρχισε νὰ τ' ἀνεβάζει πάλι, χαϊδεύοντας, πρὸς τοὺς δροσερούς, λείους γλουτούς της, ποὺ τὰ σημάδια ἀπὸ τὰ χτυπήματα ποὺ εἶχαν δεχτεῖ πρωτύτερα, τοὺς ἔκαναν νὰ μοιάζουν μὲ ἄσπρη κρέμα πασπαλισμένη μὲ βατόμουρα.

Ὁ Βιμπέσκου εἶχε φτάσει πιὰ στὸ ἀνώτατο ὅριο ἐρεθισμοῦ. Μὲ μανία, τὸ στόμα του κόλλησε στὴν ἀριστερὴ ρώγα τῆς Τονέ, κι' ἀφοῦ τὴν βύζαξε λίγο, τὴν ἄφησε κι' ἄρχισε

μὲ τὴ γλώσσα του νὰ χαϊδεύει ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ κορμιοῦ της, μέχρι τὸν ἀριστερό της ὦμο. Ἀπὸ κεῖ, ἄρχισε νὰ κάνει περίπατο, ἀκολουθώντας τὸ κόκκαλο τοῦ ἀριστεροῦ της ὤμου ὣς τὸν λαιμὸ κι' ἀφοῦ σταμάτησε γιὰ λίγο γιὰ νὰ γαργαλίσει τὸ λακκάκι ποὺ βρισκόταν στὴ βάση αὐτοῦ τοῦ ἀλαβάστρινου λαιμοῦ, μὲ βία ὁδηγήθηκε στὴ δεξιά της ρώγα. Ἄρχισε νὰ τὴ βυζαίνει, ἐνῶ τὰ νευρικά του χέρια ἔσφιγγαν τὰ ζουμερὰ σφιχτά της καπούλια.

Καὶ τότε, καθὼς τὸ δάχτυλό του βουτοῦσε στὴν ἡδονική, σφιχτὴ τρύπα τοῦ πρωκτοῦ της κι' ὁ χοντρὸς ὅλο ρόζους νευρώδης φαλλός του ἄρχισε νὰ ὁδηγεῖται στὴν κόκκινη σὰν κοράλλι σπηλιὰ ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα στὰ σκέλια της, κάτω ἀπὸ μιὰ κατάμαυρη γυαλιστερὴ χαίτη, ἡ Τονὲ ἄρχισε νὰ τοῦ φωνάζει στὰ ρουμάνικα:

—Ὄχι, δὲ θὰ μοῦ τὴ βάλεις! ... Καὶ συγχρόνως ἄρχισε νὰ τουρλώνει τοὺς παχιοὺς στρογγυλούς της γλουτούς.

Ὁ Μόνυ, ποὺ μόλις εἶχε ἀγγίξει μὲ τὸ κόκκινο ξαναμμένο κεφάλι τοῦ φαλλοῦ του, τὸ ὑγρὸ καταγώγιο τῆς Τονέ, ἔκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ παραβιάσει τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, μά, αὐτὴ τραβήχτηκε ἀ-

κόμη πιὸ πίσω, τουρλώνοντας ἀκόμη περισσότερο τοὺς πισινούς τους. Μ' αὐτή της ὅμως τὴν κίνηση, χωρὶς νὰ τὸ θέλει, ἄφησε μιὰ μικρή, τσιριχτή, κρυστάλλινη πορδούλα. Ὄχι βέβαια πολὺ ἀντιαισθητική, ἀλλ' ἀρκετὴ γιὰ νὰ τῆς προκαλέσει ἕνα βίαιο, νευρικὸ γέλιο. Αὐτὸ σήμανε καὶ τὴν χωρὶς ὅρους παράδοσή της.

Ἡ ἀντίστασή της χαλάρωσε, τὰ σκέλια της ἄνοιξαν καὶ τὸ χοντρὸ καὶ νευρῶδες μηχάνημα τοῦ Μόνυ εἶχε κιόλας κρύψει τὸ κεφάλι του μέσα στὸ δροσερὸ καταφύγιο, ὅταν ἡ Ζουλμέ, ἡ φιλενάδα τῆς Τονὲ καὶ συντρόφισσά της στὶς πρακτικὲς ἀσκήσεις τῆς διδασκαλίας τῆς Σαπφοῦς, ἅρπαξε ἀπότομα τ' ἀχαμνὰ τοῦ Μόνυ, καὶ σφίγγοντάς τα μὲς τὸ μικρό της χεράκι, τοῦ προκάλεσε τέτοιο πόνο, ποὺ τὸ δεῖγμα τοῦ ἀντρισμοῦ του, βγάζοντας ἀτμούς, ξαναβγῆκε βιαστικὰ ἀπ' τὴν πόρτα ποὺ εἶχε μπεῖ, ἀπελπίζοντας ἔτσι τὴν Τονέ, ποὺ εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ κουνάει ἡδονικὰ τὰ χοντρά της κωλομέρια.

Ἡ Ζουλμέ, μιὰ ξανθειὰ μὲ μακρυὰ σὰν μετάξι μαλλιά, ποὺ τῆς ἔπεφταν ὣς τὶς φτέρνες καὶ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μαῦρα μάτια, ἦταν πιὸ κοντὴ ἀπ' τὴν Τονέ, ἀλλὰ δὲν ὑστεροῦσε, οὔτε σὲ σβελτάδα οὔτε σὲ χάρη.

Μόλις εγκατέλειψε τὴ λεία της κι' ὁ Μόνυ ἔπαψε νὰ νοιώθει τοὺς ἀφόρητους πόνους ποὺ τοῦ εἶχε προξενήσει ἡ λεπτούλα ἀλλὰ τόσο σκληρή της χούφτα, ἔπεσε ἀπάνω της λαχανιάζοντας καὶ φωνάζοντας σὰν λυσσασμένος:

—Ἐσὺ θὰ μοῦ πληρώσεις ὅ,τι ἔχασα ἀπ' τὴν Τονέ. Ἐσὺ θὰ μ' ἀποζημιώσεις γιὰ ὅλα. Ἄλλωστε, δὲν ὑστερεῖς διόλου ἀπὸ καμπύλες καὶ πιασίματα...

Καὶ χουφτώνοντας καὶ σφίγγοντας τὸν ἕνα της μαστό, ἄρχισε νὰ βυζαίνει τὴ ρώγα τοῦ ἄλλου.

Ἡ διαβολοΖουλμέ, γιὰ νὰ πειράξει τὸν Μόνυ, ἄρχισε νὰ στριφογυρίζει τὸ κορμί της, νὰ τεντώνει τὴν κοιλιά της, ποὺ στὸ κάτω μέρος της χόρευε ἕνα ξανθὸ ὁλόσγουρο γενάκι καὶ σύγχρονα σήκωνε ψηλὰ τὰ σκέλια της, ποὺ ἀνάμεσά τους ξεπεταγόταν ἕνας θεσπέσιος ρόδινος σβῶλος, σχιστός, παχουλὸς καὶ στενόμακρος, στὶς ἄκρες τῆς σχισμάδας τοῦ ὁποίου, τρεμούλιαζε ὁλοζώντανη μιὰ κλειτορίδα σὰν φουντούκι, ἀδιάψευστο δεῖγμα τῶν λεσβιακῶν συνηθειῶν τῆς ἰδιοκτήτριάς της.

Μάταια ἀγωνιζόταν ὁ φουκαρὰς ὁ Μόνυ νὰ χώσει τὸν ἀχνίζοντα φαλλό του, σ' αὐτὴ τὴν τόσο ποθητὴ φωλιά. Βασανιζόταν, ἵδρω-

νε, πάλευε ἀπελπισμένα. Τελικά, ἁρπάζοντας τοὺς σφιχτοὺς γλουτοὺς τῆς ξανθειᾶς, κατάφερε νὰ ὁδηγήσει τὸ ἐργαλεῖο του στὴν ποθητὴ φωλιά, μὰ τότε ἔνοιωσε τὴ μεγαλύτερη νίλα τῆς ζωῆς του.

Ἡ Τονέ, θυμωμένη ποὺ στερήθηκε τὴν ἡδονὴ ἑνὸς τόσο ὑπέροχου δείγματος ἀντρισμοῦ, βάλθηκε μ' ἕνα φτερὸ ἀπὸ παγώνι, νὰ γαργαλάει τὶς φτέρνες τοῦ νέου ἄντρα. Αὐτὸς μὴ μπορώντας νὰ κρατηθεῖ, ἄρχισε νὰ γελάει, νὰ στροβιλίζεται... καὶ τὸ παγωνόφτερο, ἐξακολουθοῦσε τὸν ἐγκληματικὸ περίπατό του. 'Απ' τὶς φτέρνες ἄρχισε νὰ κάνει περίπατο στὶς γάμπες του, στοὺς γλουτούς, στ' ἀχαμνὰ καὶ στὸ πέος του, ποὺ μὴ μπορώντας ν' ἀντέξει ἕνα τέτοιο μαρτύριο... κατάληξε νὰ γίνει... τέως!

Οἱ δυὸ πονηρές, ἡ Τονὲ κι' ἡ Ζουλμέ, ἀφοῦ χάρηκαν γιὰ τὴ φάρσα ποὺ σκαρώσανε καὶ γέλασαν μὲ τὸ πάθημα τοῦ Μόνυ, ἀγκαλιάστηκαν πάλι, καὶ κατακόκκινες καὶ λαχανιασμένες, ἄρχισαν νὰ κουνιόνται μὲ λύσσα, φιλώντας καὶ γλείφοντας ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, μπρὸς στὸν ἐμβρόντητο καὶ κατάπληκτο πρίγκηπα.

Οἱ πισινοί τους ἀνεβοκατέβαιναν, οἱ τρίχες τους μπερδεύονταν, τὰ δόντια τους χτυ-

ποῦσαν τὄνα πάνω στ' ἄλλο, τὰ στήθη τους τρίβονταν ἀκατάπαυστα. Τελικά, μουγκρίζοντας ἀπὸ ἡδονή, μουσκέψανε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ἐνῶ ὁ πρίγκηπας εἶχε ἀρχίσει πάλι νὰ ἐρεθίζεται. Μά, βλέποντάς τις τόσο ἀπορροφημένες ἀπ' τὰ λεσβιακὰ παιγνίδια τους, στράφηκε πρὸς τὴ Μίρα, ποὺ ἀφοσιωμένη στὸ σοβαρὸ ἔργο της, ἐξακολουθοῦσε ν' ἀσχολεῖται μὲ τὸ σκάλισμα τῶν ἀχαμνῶν τοῦ ὑποπρόξενου.

Ὁ Βιμπέσκου, πλησίασε ἁπαλὰ ἀπὸ πίσω, καὶ περνώντας τ' ὄμορφο ἐργαλεῖο του ἀνάμεσα στὰ σκέλια τῆς σκυμένης κοπέλλας, τὸ γλίστρησε στὴν ὑγρὴ ὄμορφη φωλιὰ τῆς Μίρας, πού, νοιώθοντας ἕναν χοντρὸ κόμπο νὰ τρυπάει τὰ σωθικά της, ἔδωσε μιὰ κωλιά ποὺ ἔκαμε τὸ μηχάνημα νὰ φτάσει στὴ μήτρα της. Ὕστερα, συνέχισε τ' ἄτακτα κουνήματα ἐνῶ ὁ πρίγκηπας, μὲ τὄνα χέρι τῆς ἔτριβε τὴν κλειτορίδα καὶ μὲ τἄλλο τ' ἀκρόρωγα τοῦ στήθους της.

Τὸ πήγαιν' ἔλα μέσα στὴ σφιχτὴ ὑγρὴ σπηλιά, ἔμοιαζε νὰ προκαλεῖ μιὰ τρομερὴ εὐχαρίστηση στὴ Μίρα, ποὺ τὴν ἔδειχνε, μὲ μικρά, κοφτὰ τσιρίγματα ἡδονῆς. Ἡ κοιλιὰ τοῦ Βιμπέσκου, χτυποῦσε στοὺς γλουτοὺς τῆς Μίρα, κι' ἡ φρεσκάδα τους, τοῦ προκαλοῦσε

τόση εὐχάριστη αἴσθηση, ὅση προκαλοῦσε στὴ νέα γυναίκα ἡ θέρμη τῆς κοιλιᾶς του. Γρήγορα τὰ κουνήματα ζωήρεψαν, ἔγιναν πιὸ σπασμωδικά, πιὸ ἀπότομα κι' ὁ πρίγκηπας σφιγγόταν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ πάνω στὴ Μίρα, ποὺ λαχάνιαζε, ἀνοιγοκλείνοντας τοὺς γλουτούς της. Ὁ Μόνυ τὴ δάγκωσε στὸν ὦμο γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσει νὰ σταματήσει τὰ κουνήματα, ἀλλ' αὐτὴ ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει:

—Ἄχ! εἶναι ὡραῖο... μεῖνε... πιὸ δυνατά... πιὸ δυνατά... ὄχι ἀκόμα... πάρτα, πάρτα ὅλα... ἔλα, ἔλα... τέλειωνε... τέλειωνε... ἔλα... ἔλα... ἄχ... ἄχ... ἄααχ! ...

Καὶ μ' ἕνα ἄδειασμα κοινό, κόλλησαν κι' ἔμειναν γιὰ μιὰ στιγμή, ἐξουθενωμένοι. Ἡ Τονὲ κι' ἡ Ζουλμέ, ξαπλωμένες στὴν σαῖζ - λὸγκ ἀπολάμβαναν τὸ θέαμα χαχανίζοντας. Ὁ ὑποπρόξενος τῆς Σερβίας, εἶχε ἀνάψει ἕνα λεπτὸ τσιγάρο, ἀπὸ ἀνατολίτικα καπνά. Ὅταν ὁ Μόνυ σηκώθηκε, ὁ Σέρβος τοῦ εἶπε:

— Τώρα, ἀγαπημένε μου πρίγκηπα, ἡ σειρά μου... περίμενα τὸν ἐρχομό σου, σὰν πῶς καὶ τί... εἶχα βάλει τὴ Μίρα νὰ μοῦ χαϊδεύει τὰ ἐργαλεῖα, γιὰ νὰ τὰ διατηρῶ σ' ἐπιφυλακή, ἀλλὰ φύλαγα τὴν εὐχαρίστηση, γιὰ σένα. Ἔλα, ὄμορφη καρδούλα μου, γλυκειέ μου ἀγαπημένε, ὀμορφόκωλέ μου, ἔλα! Ἔλα

νὰ μὲ γλυκάνεις, ἔλα νὰ σοῦ τὸν βάλω, νὰ ξεθυμάνω.

Ὁ Βιμπέσκου, τὸν κοίταξε μὲ μισόκλειστα μάτια γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα, φτύνοντας τὸ τεντωμένο περισκόπιο τοῦ ὑποπρόξενου, τοὖπε μὲ ὕφος μισοπεριφρονητικό:

— Βαρέθηκα πιὰ νὰ μ' ἀπαφτώνεις. Ὅλη ἡ πόλη μιλάει γι' αὐτό.

Μὰ ὁ ὑποπρόξενος, εἶχε κιόλας τιναχτεῖ ἀπάνω, πρὶν ὁ Μόνυ προλάβει νὰ καλοτελειώσει τὴν κουβέντα του καὶ κρατώντας ἕνα περίστροφο μὲ τὴν κάννη στραμμένη πρὸς τὸν Μόνυ, οὔρλιαξε:

— Κάτσε πούστη, γιατὶ στὴν ἄναψα! ...

Κι' ὁ ἄλλος, τρέμοντας καὶ κάνοντας τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία, τούρλωσε τὸν πισινό του, κλαψουρίζοντας:

— Μπάντι, ἀγαπημένε μου Μπάντι, τὸ ξέρεις ὅτι σ' ἀγαπῶ. . . πῆδα με. . . πῆδα με.

Ὁ Μπάντι, χαμογελώντας, ἔχωσε τὸ βαλάνι του στὴν ἐλαστικὴ τρύπα ποὺ βρισκόταν ἀνάμεσα στοὺς γλουτοὺς τοῦ πρίγκηπα κι' ἐνῶ οἱ τρεῖς γυναῖκες τὸν κοιτάζανε μ' ἀπορία νὰ σφαδάζει σὰν ἐπιληπτικός, ἔσκουζε :

— Μὰ τὸ θεό! τὸ φχαριστιέμαι. . . σφίξε τὸν κῶλο σου ὀμορφούλη μου, σφίχτον,

σφίξε τοὺς ὄμορφους γλουτούς σου, γρᾶψε δυὸ ὀχτάρια νὰ μ' εὐκολύνεις...

Καὶ μὲ μάτια βλοσυρά, τὰ χέρια γατζωμένα πάνω στοὺς ντελικάτους ὤμους, ἄδειασε.

Ὁ Μόνυ, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα, μπῆκε στὸ μπάνιο, πλύθηκε, ντύθηκε κι' ἔφυγε λέγοντας, ὅτι θὰ ἐπέστρεφε μετὰ τὸ δεῖπνο. Ἀλλά, φτάνοντας στὸ σπίτι του, στρώθηκε στὸ γραφεῖο του κι' ἔγραψε τὸ παρακάτω γράμμα:

«Ἀγαπητέ μου Μπάντι,

«Βαρέθηκα νὰ βολεύομαι ἀπὸ σένα, βαρέθηκα τοὺς ἀγροίκους κι' ἄξεστους τρόπους σου, βαρέθηκα τὶς γυναῖκες στὸ Βουκουρέστι, βαρέθηκα νὰ ξοδεύω ἐδῶ τὸ χρῆμα μου, ἀφοῦ ξοδεύοντάς το στὸ Παρίσι, θὰ μποροῦσα νὰ νοιώθω πραγματικὰ εὐτυχισμένος.

Πρὶν περάσουν δυὸ ὧρες, θὰ ἔχω φύγει. Σ' ἀποχαιρετῶ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐκεῖ ποὺ πάω, θὰ διασκεδάσω ὑπέροχα.

«Μόνυ, Πρίγκηπας Βιμπέσκου
κληρονομικὸς Ὀσποντάρ».

Ὁ πρίγκηπας, σφράγισε τὸ γράμμα, καὶ παίρνοντας καινούριο χαρτί, ἔγραψ' ἕνα ἄλλο στὸ συμβολαιογράφο του, παρακαλώντας τον νὰ ρευστοποιήσει τὴν περιουσία του καὶ

νὰ τοῦ στείλει τὰ χρήματα στὸ Παρίσι, μόλις θὰ τοῦ γνωστοποιοῦσε τὴ διεύθυνσή του.

Κατόπιν, ἔφτιαξε τὶς βαλίτσες του, παραφούσκωσε τὸ πορτοφόλι του μὲ πενῆντα χιλιάδες φράγκα ποὺ βρίσκονταν γιὰ ὥρα ἀνάγκης στὸ σπίτι του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ἔριξε τὰ δυὸ γράμματα στὸ γραμματοκιβώτιο τοῦ σταθμοῦ καὶ πῆρε τὸ Ἐξπρὲς - Ὀριὰν γιὰ τὸ Παρίσι.

Ο ΑΠΟΛΛΙΝΑΙΡ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

(ΣΧΕΔΙΟ ΠΙΚΑΣΣΟ 1916)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

— Δεσποινὶς δὲν εἶχα προλάβει ἀκόμη νὰ σᾶς καλοκοιτάξω, ὅταν, τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα, ἔνοιωσα τὰ γεννητικά μου ὄργανα νὰ ὀρθώνονται γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν ὑπέροχη ὀμορφιά σας κι' ἔνοιωσα πιὸ ζεσταμένος, ἀπ' τὸ νὰ εἶχα πιεῖ ἕνα ποτῆρι ρακί.

— Ποιὸς ἐκεῖ; ποιὸς ἐκεῖ;

— Θέτω τὴν περιουσία μου καὶ τὴν ἀγάπη μου στὰ πόδια σας. Ἂν σᾶς κρατοῦσα πάνω σ' ἕνα κρεβάτι, εἴκοσι φορὲς συνέχεια, θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ σᾶς ἀποδείξω τὸ πάθος μου. Ἕντεκα χιλιάδες παρθένες νὰ μὲ τιμωρήσουν ἀπὸ μπρὸς ἢ ἀκόμη ἕντεκα χιλιάδες βέργες νὰ μὲ τιμωρήσουν ἀπὸ πίσω, ἂν λέω ψέματα!

— Καὶ πῶς;

— Τὰ συναισθήματα ποὺ σᾶς ἐξομολογοῦμαι, δὲν εἶναι λόγια ἀπατηλά. Δὲ φέρομαι ἔτσι σ' ὅλες τὶς γυναῖκες. Σᾶς τὸ δηλώνω μὲ τρόπο σαφῆ.

—Ἔτσι φέρεσθε καὶ στὴ δικιά σας ἀδελφή;

Αὐτὴ ἡ συζήτηση γινόταν ἕνα ἡλιόλουστο πρωϊνό, στὴ λεωφόρο Μαλέρμπ. Ἦταν Μάης καὶ τὰ πάντα βρίσκονταν σὲ μιὰ ἀνοιξιάτικη ὑπερδιέγερση. Ἡ φύση ξαναγεννιόταν, οἱ Παρισινοὶ δανδῆδες πιπίλιζαν τὸν ἔρωτα κάτω ἀπ' τὰ ξαναπρασινισμένα δέντρα στὰ βουλεβάρτα κι' ὁ Μόνυ Βιμπέσκου, μὲ πολὺ ἐπιδέξιο τρόπο, προσπαθοῦσε νὰ κολλήσει σὲ μιὰ σβέλτη, κομψὴ κι' ὄμορφη κοπέλλα, ποὺ κατέβαινε πρὸς τὴ Μαντελαίν. Ἡ γρήγορη περπατησιά της, τὸν ἔκανε νὰ λαχανιάζει γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ βρίσκεται συνέχεια, ἕνα βῆμα πίσω της καὶ νὰ τῆς μουρμουρίζει τὶς γλυκανάλατες ἐξυπνάδες του.

Ξάφνου, ἡ νέα γύρισε ἀπότομα καὶ τοῦ εἶπε, σκάζοντας στὰ γέλια:

— Τελειώνετε σύντομα, ὅ,τι ἔχετε ἀκόμη νὰ μοῦ πῆτε. Δὲν ἔχω καιρὸ διαθέσιμο. Πάω νὰ δῶ μιὰ φίλη στὴν ὁδὸ Ντυφώ, ἀλλ' ἂν εἶσθε προετοιμασμένος ν' ἀντιμετωπίσετε δυὸ λυσσασμένες γιὰ πολυτέλεια κι' ἔρωτα γυναῖκες, ἂν τέλος, εἶστε ἕνας ἄντρας μὲ περιουσία καὶ ζευγαρωτικὴ δύναμη, ἐλᾶτε μαζί μου.

Τέντωσε τ' ὄμορφο κορμί του, φωνάζοντας μὲ καμάρι:

— Εἶμαι ἕνας Ρουμάνος πρίγκηπας, ἕνας κληρονομικὸς 'Οσποντάρ.

— Κι' ἐγώ, εἶμαι ἡ Κουλκουλίνα ντ' 'Ανσόν, δεκαενιὰ χρονῶν, κι' ἔχω προλάβει ν' ἀδειάσω τ' ἀμελέτητα δέκα ἐξαιρετικῶν ἀντρῶν, στὴν ἐρωτικὴ συνέντευξη καὶ τὸ πορτοφόλι δέκα πέντε ἑκατομμυριούχων, τοῦ ἀντιγύρισε μὲ καμάρι ἡ κοπέλλα.

Ἔτσι συζητώντας κι' ἀστειευόμενοι, ὁ πρίγκηπας κι' ἡ Κουλκουλίνα, ἔφτασαν στὴν ὁδὸ Ντυφώ, ἀνέβηκαν μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ἀσανσὲρ στὸ πρῶτο πάτωμα, κι' ἡ Κουλκουλίνα χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ διαμερίσματος.

—Ὁ πρίγκηπας Μόνυ Βιμπέσκου... ἡ φίλη μου 'Αλεξίνα Μανζετοῦ.

Ἡ παρουσίαση ἔγινε μὲ ὕφος σοβαρὸ ἀπὸ τὴν Κουλκουλίνα, μέσα σ' ἕνα πολυτελὲς μπουντουάρ, διακοσμημένο μὲ γιαπωνέζικες τολμηρὲς εἰκόνες.

Οἱ δυὸ φιλενάδες φιλήθηκαν. Ἦταν κι' οἱ δυὸ ψηλές, ὄχι ὅμως ὑπερβολικά.

Ἡ Κουλκουλίνα, ἦταν μελαχροινή, μὲ μάτια γκρίζα, ποὺ σπιθοβολοῦσαν ἀπὸ πονηριὰ καὶ μιὰ τριχωτὴ ἐληὰ στόλιζε τὸ ἀριστερὸ μάγουλό της στὸ κάτω μέρος. Παρ' ὅλον ὅτι τὸ αἷμα της ξεχύνονταν κάτω ἀπ' τὸ δέρμα της, αὐτὸ ἦταν μάτ. Στὸ μέτωπό της σχημα-

τίζονταν ρυτίδες, δείγμα τῶν καταχρήσεών της μὲ τὸ χρῆμα καὶ τὸν ἔρωτα.

Ἡ Ἀλεξίνα ἦταν ξανθειά, μὲ μιὰ ἀπόχρωση πρὸς τὸ σταχτί, ὅπως τὴ βλέπουμε μονάχα στὸ Παρίσι. Ἡ φωτεινή της σάρκα, ἦταν σχεδὸν διαφανής. Αὐτὴ ἡ ὄμορφη κοπέλλα, μὲ τὸ γοητευτικὸ ρὸζ ντεζαμπιγιέ, ἔδειχνε τόσο λεπτὴ μὰ καὶ τόσο πεισματάρα, ὅσο μιὰ πανούργα Μαρκησία τοῦ προπερασμένου αἰώνα.

Ἡ γνωριμία ἔγινε σύντομα πιὸ στενὴ κι' ἡ Ἀλεξίνα τοὺς διηγήθηκε γιὰ ἕναν Ρουμάνο ἐραστὴ ποὺ εἶχε κάποτε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν κρεβατοκάμαρά της, νὰ ψάξει γιὰ τὴ φωτογραφία του. Ὁ πρίγκηπας κι' ἡ Κουλκουλίνα τὴν ἀκολούθησαν κι' ὅταν μπῆκαν μέσα, ἄρχισαν νὰ τὴν γδύνουν γελῶντας. Τὸ πενιουάρ της ἔπεσε, ἀφήνοντάς την μ' ἕνα βατιστένιο μεσοφόρι ποὺ ἄφηνε νὰ φαίνεται τὸ γοητευτικὸ κορμί της, λιπαρό, μὲ προκλητικὲς λακουβίτσες.

Ὁ Μόνυ κι' ἡ Κουλκουλίνα, τὴν ἀναποδογύρισαν πάνω στὸ κρεβάτι, ἔβγαλαν ἔξω τοὺς ὄμορφους ρὸζ μαστούς της, μεγάλους καὶ σκληροὺς κι' ὁ Μόνυ ἄρχισε νὰ πιπιλάει τὶς ρῶγες τους.

Ἡ Κουλκουλίνα ἔσκυψε καί, σηκώνοντας

τὸ μεσοφόρι τῆς 'Αλεξίνας, ἀποκάλυψε δυὸ μπούτια χοντρὰ καὶ στρογγυλά, ποὺ ἑνώνονταν σὲ μιὰ γουνίτσα σὰν γατάκι, ξανθόσταχτη ὅπως τὰ μαλλιά της. Ἡ 'Αλεξίνα, ἀφήνοντας ἡδονικὲς μικροστριγγλιές, ἀνέβασε στὸ κρεβάτι τὰ μικρά της πόδια, ἀφήνοντας νὰ πέσουν μ' ἕναν ξερὸ κρότο τὰ τσόκαρά της. Μὲ τὶς γάμπες ὀρθάνοιχτες, σήκωσε ψηλὰ τὸν πισινό της, γιὰ νὰ διευκολύνει τὸ γλείψιμο ποὺ εἶχε ἀρχίσει κι' ὅλας ἡ φίλη της, σφίγγοντας ταυτόχρονα τὰ χέρια της, γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ Μόνυ. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἄργησε νὰ φανεῖ. Οἱ γλουτοί της σφίχτηκαν, τὰ τινάγματά της γίναν ζωηρώτερα κι' ἄδειασε λέγοντας:

— Παλιόμουτρα, μ' ἐρεθίζετε! πρέπει νὰ μὲ ἱκανοποιήσετε.

—Ὑποσχέθηκε νὰ τὸ κάνει εἴκοσι φορές! εἶπε ἡ Κουλκουλίνα κι' ἄρχισε νὰ γδύνεται.

Ὁ πρίγκηπας ἔκανε τὸ ἴδιο. Ἔμειναν ταυτόχρονα γυμνοὶ κι' ἐνῶ ἡ 'Αλεξίνα ἁπλώνονταν μισολιπόθυμη πάνω στὸ κρεβάτι, βρῆκαν καιρὸ νὰ θαυμάσουν, ὁ ἕνας τὸ κορμὶ τοῦ ἄλλου. Τὰ χοντρὰ πισινὰ τῆς Κουλκουλίνας, κουνιόνταν ἡδονικά, κάτω ἀπὸ ἕνα λεπτὸ κορμί, καὶ τὰ χοντρὰ καρύδια τοῦ Μόνυ, φούσκωναν, κάτω ἀπὸ ἕναν τεράστιο φαλλό, ποὺ ἡ Κουλκουλίνα βιάστηκε ν' ἁρπάξει.

— Βάλτης τον, εἶπε, θὰ μοῦ τὸ κάνεις ἔπειτα ἐμένα.

Ὁ πρίγκηπας πλησίασε τὸ μέλος του στὴ μισάνοιχτη φωλιὰ τῆς Ἀλεξίνας, ποὺ σκίρτησε σ' αὐτὴ τὴν ἐπαφή:

— Μὲ σκοτώνεις, φώναξε.

Ἀλλὰ ὁ φαλλὸς χώθηκε ὡς τὴ ρίζα του καὶ ξαναβγῆκε, γιὰ νὰ ξαναμπεῖ, σὰ νὰ ἦταν πιστόνι. Ἡ Κουλκουλίνα ἀνέβηκε πάνω στὸ κρεβάτι, κι' ἔβαλε τὸ μαῦρο της γατί, πάνω στὸ στόμα τῆς Ἀλεξίνας, ἐνῶ ὁ Μόνυ τῆς ἔγλειφε τὸν πισινό. Ἡ Ἀλεξίνα κουνώντας σὰ λυσσασμένη τὸ κορμί της, ἔβαλ' ἕνα δάχτυλο στὴν τρύπα τοῦ Μόνυ, ποὺ διεγέρθηκε ἀκόμη περισσότερο, μ' αὐτὸ τὸ χάδι. Ἔφερε τὰ χέρια του κάτω ἀπ' τὰ μπούτια τῆς Ἀλεξίνας, ποὺ ἄρχισε νὰ συσπᾶται μὲ μιὰ ἀπίστευτη δύναμη, σπρώχνοντας τὸ τεράστιο βλῆμα μέσα στὴν φλογισμένη τρύπα της, ἔτσι, ποὺ τὸ πιστόνι, δύσκολα μποροῦσε πιὰ νὰ κουνηθεῖ.

Σύντομα ἡ δραστηριότητα τῶν τριῶν προσώπων ἔφθασε στὸ κατακόρυφο, κάνοντάς τους ν' ἀναπνέουν λαχανιαστά. Ἡ Ἀλεξίνα ἄδειασε τρεῖς φορές. Ὕστερα ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς Κουλκουλίνας, ποὺ κατέβηκε ἀμέσως, μόλις ἔνοιωσε ὅτι ἡ φίλη της, ἦταν ἀνίκανη πιὰ νὰ τῆς προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες της, κι' ἄρχι-

σε νὰ ψιλοδαγκώνει τὰ τρανὰ τοῦ Μόνυ. Ἡ Ἀλεξίνα, βάλθηκε νὰ οὐρλιάζει σὰν κολασμένη καὶ στριφογύριζε σὰν ἕνα φίδι ποὺ τὸ σκοτώνουν, ὅταν ὁ Μόνυ τῆς πέταξε μὲς τὴν κοιλιά της, τὸ ρουμάνικο σπέρμα του. Ἡ Κουλκουλίνα τὸν τράβηξε ἀμέσως ἀπ' τὴν τρύπα τῆς φίλης της, καὶ τὸ στόμα της ἦρθε νὰ πάρει τὴ θέση τοῦ κορμιοῦ τοῦ Μόνυ, γιὰ νὰ γλείψει τὸ σπέρμα, ποὺ κολλοῦσε γύρω στὴ σπηλιά, σὲ χοντροὺς κόμπους. Ἡ Ἀλεξίνα ἐν τῷ μεταξύ, εἶχε προλάβει ν' ἀρπάξει στὸ δικό της στόμα, τὸν φαλλὸ τοῦ Μόνυ καὶ τὸν καθάριζε μὲ τὴ γλώσσα της, κάνοντας ἔτσι νὰ ξαναβρεῖ τὸ ἠθικό του, τὸ πεσμένο του ἀνήθικο.

Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, ὁ πρίγκηπας ριχνόταν πάνω στὴν Κουλκουλίνα, μὰ τὸ ξαναγεννημένο του ἀνήθικο, δὲν προχώρησε. Ἔμεινε στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, χαϊδεύοντας τὴν κλειτορίδα, δαγκώνοντας ταυτόχρονα τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς ρόγες τῆς νεαρῆς γυναίκας.

Ἡ Ἀλεξίνα, χάϊδευε καὶ τοὺς δυό.

— Βάλτη μου, ἄρχισε νὰ φωνάζει ἡ Κουλκουλίνα, δὲν ἀντέχω ἄλλο.

Ἀλλὰ τὸ ὄργανο τῆς ἱκανοποίησης, ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένει ἀπ' ἔξω.

Ἡ Κουλκουλίνα τέλειωσε δυὸ φορές, κι'

ἔμοιαζε ἀπελπισμένη, ὅταν ἀπότομα, ἔνοιωσε τὴ φωτιὰ νὰ ὁρμάει μέσα της. Ὁ φαλλὸς χώθηκε ὡς τὴ μήτρα, καὶ τρελλὴ ἀπὸ τὴ διέγερση καὶ τὴν ἡδονή, δάγκωσε τὸν Μόνυ στ' αὐτί, τόσο δυνατά, ποὺ ἕνα κομμάτι τῆς ἔμεινε στὸ στόμα. Τὸ κατάπιε, ξεφωνίζοντας μ' ὅλη της τὴ δύναμη καὶ κουνώντας τὸν κῶλο της μεγαλειώδικα. Αὐτὴ ἡ πληγή, ποὺ τὸ αἷμα της κυλοῦσε ποτάμι, ἔμοιαζε νὰ διεγείρει τὸ Μόνυ, γιατὶ βάλθηκε νὰ κουνιέται πιὸ δυνατὰ καὶ δὲ σταμάτησε, παρὰ μονάχα ὅταν πιὰ εἶχε χύσει τρεῖς φορές, ἐνῶ ἐκείνη ἔχυνε δέκα.

Ὅταν χωρίσανε, παρατήρησαν μ' ἔκπληξη, ὅτι ἡ Ἀλεξίνα εἶχε ἐξαφανιστεῖ. Σύντομα ὅμως ξαναγύρισε, κρατώντας φαρμακευτικὸ ὑλικὸ γιὰ νὰ δέσει τὴν πληγὴ τοῦ Μόνυ, κι' ἕνα τεράστιο μαστίγιο ἁμαξᾶ.

— Τὸ ἀγόρασα πενήντα φράγκα, φώναξε, ἀπ' τὸν ἁμαξὰ τῆς ἀστικῆς καρρότσας Νο 3269 καὶ θὰ μᾶς χρησιμεύσει γιὰ νὰ ξανακάνουμε τὸ Ρουμάνο νὰ ἐρεθιστεῖ. Ἄστον νὰ δέσει τ' αὐτί του Κουλκουλίνα μου, καὶ μεῖς ἂς κάνουμε 69 γιὰ νὰ διεγερθοῦμε.

Καθὼς ὁ Μόνυ προσπαθοῦσε νὰ σταματήσει τὸ αἷμα του, παρακολουθοῦσε αὐτὸ τὸ διασκεδαστικὸ θέαμα. Μὲ τὰ κεφάλια πάνω -

κάτω, ἡ Κουλκουλίνα κι' ἡ 'Αλεξίνα, δούλευαν τὶς γλῶσσες τους κεφᾶτα. 'Ο μεγάλος πισινὸς τῆς 'Αλεξίνας, ἄσπρος καὶ παχύς, ταλαντευόταν πάνω στὸ πρόσωπο τῆς Κουλκουλίνας· οἱ γλῶσσες τους, μακρυὲς σὰν παιδικὲς τσουτσοῦνες, δούλευαν ἀσταμάτητα, τὰ ὑγρά τους καὶ τὰ σάλια ἀνακατεύονταν, οἱ μουσκεμένες τρίχες κολλοῦσαν καὶ στεναγμοὶ ποὺ θὰ ξέσκιζαν καρδιὲς ἂν δὲν ἦταν στεναγμοὶ ἡδονῆς, βγαίναν ἀπ' τὸ κρεβάτι, ποὺ ἔτριζε καὶ βογγοῦσε κάτω ἀπ' τὸ εὐχάριστο βάρος τῶν ὄμορφων κοριτσιῶν.

—Ἔλα νὰ μὲ βολέψεις ἀπὸ πίσω, φώναξε ἡ 'Αλεξίνα.

Μά, ὁ Μόνυ ἔχανε τόσο αἷμα, ποὺ δὲν εἶχε πιὰ ὄρεξη γιὰ συμμετοχές. 'Η 'Αλεξίνα σηκώθηκε, κι' ἁρπάζοντας τὸ μαστίγιο τοῦ ἁμαξᾶ τῆς καρρότσας 3269, ἕνα θαυμάσιο ὁλοκαίνουργιο καμτσίκι, τὸ τέντωσε κι' ἄρχισε νὰ μαστιγώνει τὶς πλάτες καὶ τοὺς γλουτοὺς τοῦ Μόνυ, πού, ἐξαιτίας τοῦ καινούργιου αὐτοῦ πόνου, ξέχασε τὸ ματωμένο του αὐτὶ καὶ βάλθηκε νὰ οὐρλιάζει. 'Αλλὰ ἡ 'Αλεξίνα γυμνὴ καὶ μοιάζοντας μὲ Βακχίδα σ' ἔκσταση, χτυποῦσε συνέχεια.

—Ἔλα νὰ χτυπήσεις κι' ἐμένα! φώναζε στὴν Κουλκουλίνα, ποὺ τὰ μάτια της σπίθι-

ζαν διαβολικά, καθὼς εἶχε ἀρχίσει μὲ τὴν ἀνάποδη τῶν χεριῶν της, νὰ χτυπᾶ τὸν χοντρό, κουνιστὸ πισινὸ τῆς 'Αλεξίνας.

Γρήγορα κι' ἡ Κουλκουλίνα ἐρεθίστηκε κι' ἄρχισε νὰ ζηλεύει.

— Χτύπα με, Μόνυ! φώναζε.

Κι' αὐτός, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ συνηθίζει στὸ βασανιστήριο, βάλθηκε νὰ χτυπάει τοὺς ὄμορφους μελαχροινοὺς γλουτούς, ποὺ ἀνοιγόκλειναν ρυθμικά.

Όταν ἄρχισε πάλι νὰ διεγείρεται, τὸ αἷμα του ἔτρεχε, ὄχι μονάχα ἀπὸ τ' αὐτί του, ἀλλὰ κι' ἀπὸ κάθε σημάδι τοῦ κορμιοῦ του, ποὖχε χαράξει τ' ἄσπλαχνο μαστίγιο.

Τότε ἡ 'Αλεξίνα, γύρισε καὶ πρόβαλε τοὺς ὄμορφους κοκκινισμένους της γλουτοὺς στὸ τεράστιο ἔμβολο, ποὺ χώθηκε μὲ βία στὴ στρογγυλὴ τρύπα, ἐνῶ ἡ σουβλισμένη φώναζε, κουνώντας τοὺς γλουτοὺς καὶ τοὺς μαστούς της. 'Αλλὰ ἡ Κουλκουλίνα, τοὺς χώρισε γελώντας.

Οἱ δυὸ γυναῖκες, ξανάρχισαν τὸ ἀλληλογλείψιμό τους, ἐνῶ ὁ Μόνυ, καταματωμένος καὶ ξαναβαλμένος ὣς τὰ μπούνια μέσα στὸν πρωκτὸ τῆς 'Αλεξίνας, δούλευε μὲ τέτοια ὁρμή, ποὺ ἔκανε τὴν παρτεναίρ του νὰ ἡδονίζεται τρομερά. Τὰ χαζά του, πήγαιναν πέρα -

δῶθε, σὰν τὶς καμπάνες τῆς Νότρ - Ντὰμ καὶ χτυποῦσαν πάνω στὴ μύτη τῆς Κουλκουλίνας. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ πισινὸς τῆς 'Αλεξίνας σφίχτηκε δυνατὰ γύρω ἀπ' τὴ βάση τῆς βαλάνου τοῦ Μόνυ, ποὺ δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ ξανακουνηθεῖ. Ἔτσι καὶ τέλειωσε, μὲ μικρὲς ἐκσπερματώσεις, βυζαγμένος ἀπ' τὸν ἀχόρταγο πρωκτὸ τῆς 'Αλεξίνας Μανζετοῦ.

* * *

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, στὸ δρόμο τὸ πλῆθος ὅλο καὶ μαζευόταν, ὁλόγυρα ἀπ' τὴν καρρότσα 3269, ποὺ ὁ ἁμαξάς της δὲν κρατοῦσε μαστίγιο.

Ἕνας ἀρχιφύλακας, τὸν ρώτησε τί τὄχε κάνει.

— Τὸ πούλησα σὲ μιὰ κυρία στὴν ὁδὸ Ντυφώ.

— Πηγαίνετε νὰ τὸ ξαναγοράσετε, διαφορετικὰ θὰ σᾶς γράψω γιὰ παράβαση. Θὰ σᾶς περιμένω νὰ ξαναγυρίσετε μὲ πλήρη τὴν ἐξάρτησή σας.

— Πᾶμε, εἶπε ὁ ἡνίοχος, ἕνας Νορμανδὸς ἴσαμε κεῖ πάνω, καὶ μ' ἀσυνήθιστη δύναμη κι' ἀφοῦ πῆρε πληροφορίες ἀπ' τὴ θυρωρίνα, χτύπησε τὸ κουδούνι στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ἡ Ἀλεξίνα τοῦ ἄνοιξε ὁλόγυμνη. Τοῦ ἁμαξᾶ τοῦρθε σκοτοδίνη κι' ὅπως ἐκείνη πῆγε νὰ κρυφτεῖ στὴν κρεβατοκάμαρα, ἔτρεξε πίσω της, τὴν ἅρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τῆς ἔχωσε λαγουδωτὰ τὸ σεβαστοῦ μεγέθους ἔμβολό του. Ἄδειασε γρήγορα, φωνάζοντας:

— Σκατά, μπουρδέλλο, παληοπουτάνα! ...

Ἡ Ἀλεξίνα, τοὔδινε κωλιές, κι' ἄδειασε μαζί του, ἐνῶ ὁ Μόνυ κι' ἡ Κουλκουλίνα χτυπιόντουσαν ἀπ' τὰ γέλια. Ὁ ἁμαξὰς νομίζοντας ὅτι τὸν κοροϊδεύουν, θύμωσε τρομερά.

—Ἄ! πουτάνες, νταβατζή, πτωματίλες, σκουλήκια, σαπίλα, χολέρα... σπᾶτε πλάκα μαζί μου! ... Τὸ μαστίγιό μου, ποὖναι τὸ μαστίγιό μου;

Καὶ βλέποντάς το, τ' ἅρπαξε καὶ βάλθηκε νὰ χτυπάει μ' ὅλη του τὴ δύναμη, τὸν Μόνυ, τὴν Ἀλεξίνα καὶ τὴν Κουλκουλίνα, ποὺ τὰ γυμνὰ κορμιά τους σκιρτοῦσαν ἀπ' τὶς καμτσικιές, ποὺ χάραζαν σημάδια ὅλο αἷμα.

Χτυπῶντας, ἄρχισε νὰ ξαναδιεγείρεται καί, πηδῶντας πάνω στὸν Μόνυ, βάλθηκε νὰ τὸν βατεύει.

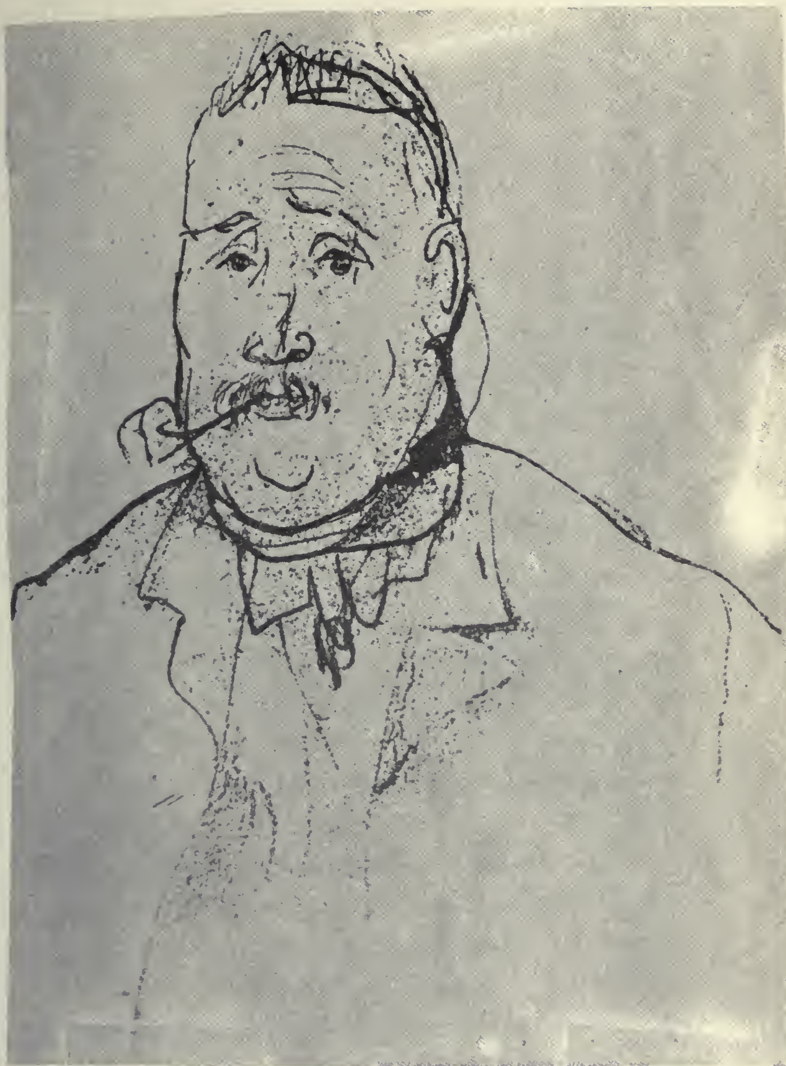
Ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου εἶχε ξεχαστεῖ ἀνοιχτὴ κι' ὁ ἀρχιφύλακας, ποὺ ἀνέβηκε στὸ μεταξύ, βλέποντας ὅτι ὁ ἁμαξὰς δὲ γύριζε,

μπῆκε κείνη τὴ στιγμὴ στὴν κρεβατοκάμαρα. Βλέποντας τὴ σκηνή, δὲν ἔχασε καιρό, πέταξ' ἔξω ἀπὸ τὸ πανταλόνι τὸ μετρίου μεγέθους πουλί του καὶ τὄχωσε στὸν πισινὸ τῆς Κουλκουλίνας, ποὺ γουργούριζε σὰν κλώσσα κι' ἀνατρίχιαζε ἀκουμπώντας στὴν κρυάδα τῶν κουμπιῶν τῆς στολῆς.

Ἡ 'Αλεξίνα, ποὺ βρέθηκε χωρὶς ἀπασχόληση, ἅρπαξε τὸ ἄσπρο μπαστούνι ποὺ κουνιόταν πέρα - δῶθε ἀπ' τὴ μέση τοῦ ἀστυφύλακα, τὄχωσε στὰ σκέλια της καὶ σύντομα καὶ συντονισμένα, τὰ πέντε πρόσωπα βάλθηκαν νὰ ἡδονίζονται τρομαχτικά, ἐνῶ τὸ αἷμα ἀπ' τὶς πληγὲς κυλοῦσε πάνω στὰ χαλιά, στὰ σεντόνια καὶ στὰ ἔπιπλα.

Τὴν ἴδια στιγμή, κάτω στὸ δρόμο, ὁδηγούσανε στὸ στάβλο τὴν ἐγκαταλελειμμένη καρρότσα 3269 ποὺ τ' ἄλογό της ἔκλανε συνέχεια, ἔτσι ποὺ ἀρωμάτισε τὴν περιοχὴ μ' ἕναν τρόπο ποὺ ἔφερνε ναυτία.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΙΡ

(ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΟΥ ΠΙΚΑΣΣΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Μερικὲς μέρες ὕστερα ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἁμαξὰς κι' ὁ ἀστυφύλακας, ἔγιναν φίλοι, μὲ τόσο παράξενο τρόπο, ὁ πρίγκηπας Βιμπέσκου μόλις εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὶς συγκινήσεις του. Τὰ σημάδια ἀπὸ τὸ μαστίγωμα εἶχαν ἐπουλωθεῖ καὶ βρισκόταν τώρα ξαπλωμένος ἀναπαυτικά, πάνω σ' ἕνα σοφὰ μέσα σ' ἕνα σαλόνι τοῦ Γκρὰντ - 'Οτέλ. Διάβαζε τὶς εἰδήσεις σὲ μιὰ πρωινὴ ἐφημερίδα. Μιὰ ἱστορία τὸν εἶχε συναρπάσει. Τὸ ἔγκλημα ἦταν φριχτό. Ὁ λαντζέρης ἑνὸς κεντρικοῦ ἑστιατορίου εἶχε ψήσει τὸν πισινὸ ἑνὸς νεαροῦ βοηθοῦ, κολλώντας τον στὸν πυρωμένο φοῦρνο τῆς κουζίνας, κι' ὕστερα τὸν εἶχε σοδομήσει, ζεστὸ - ζεστὸ καὶ ματωμένο, τρώγοντας συγχρόνως τὰ ψημένα κοψίδια ποὺ ξεφλούδιζαν, ἀπ' τὸν πισινὸ τοῦ ἔφηβου. 'Απ' τὶς φωνὲς τοῦ νεαροῦ παραμάγειρα, τρέξαν οἱ γείτονες καὶ συνέλαβαν τὸν σαδιστὴ πιάταδόρο.

Ἡ ἱστορία ἦταν γραμμένη μ' ὅλες της τὶς λεπτομέρειες κι' ὁ πρίγκηπας τὴ ρουφοῦ-

σε κυριολεκτικά, παίζοντας ἀφηρημένα τὸ πουλί του, ποὺ τὄχε βγάλει ἔξω.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη χτύπησαν τὴν πόρτα. Μιὰ τραγανιστή, φρέσκια καὶ πανέμορφη καμαριέρα, μὲ τὸ μπονὲ καὶ τὴν ποδίτσα της, μπῆκε μὲ τὸ κάλεσμα τοῦ πρίγκηπα. Βαστοῦσε ἕνα γράμμα καὶ κοκκίνισε βλέποντας τ' ἀνοιχτὰ πανταλόνια τοῦ Μόνυ, ποὺ προσπαθοῦσε συγχισμένος νὰ ξανακουμπώσει.

— Μὴ φεύγετε, δεσποινίς, ὁμορφοξανθούλα, ἔχω δυὸ λογάκια νὰ σᾶς πῶ.

Καὶ συγχρόνως, ἔκλεισε τὴν πόρτα κι' ἁρπάζοντας τὴν ὄμορφη Μαριέττα ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὴ φίλησε λαίμαργα στὸ στόμα. Ἐκείνη, πάλαιψε στὴν ἀρχή, σφίγγοντας δυνατὰ τὰ χείλια, μὰ σύντομα ἄρχισε ν' ἀφήνεται κάτω ἀπ' τὸ δυνατὸ ἀγκάλιασμα τοῦ ἄντρα, καὶ τελικὰ τὸ στόμα της ἄνοιξε. Ἡ γλώσσα τοῦ πρίγκηπα χώθηκε μέσα κι' ἀμέσως δαγκώθηκε ἐλαφρὰ ἀπ' τὴ Μαριέττα, ποὺ ἡ ἀεικίνητη γλώσσα της ἦρθε νὰ γαργαλίσει τὴν ἄκρη τῆς δικιᾶς του.

Μὲ τὄνα χέρι, ὁ νέος ἄντρας τὴ βαστοῦσε ἀπὸ τὴ μέση καὶ μὲ τ' ἄλλο, σήκωνε τὴ φούστα της. Δὲ φοροῦσε τίποτ' ἀπὸ κάτω. Τὸ χέρι του πῆγε γρήγορα ἀνάμεσα στὰ δυὸ χοντρὰ καὶ στρογγυλά της μπούτια, ποὺ δὲν

μποροῦσε κανεὶς νὰ φανταστεῖ ὅτι ἀνῆκαν σὲ μιὰ τόσο ψηλὴ κι' ἀδύνατη γυναίκα. Εἶχε ἕνα χοντρὸ γατί, μὲ παχὺ τρίχωμα καὶ φλογισμένο! Τὸ χέρι του χώθηκε γρήγορα στὸ ἐσωτερικὸ μιᾶς ὑγρῆς σχισμάδας κι' ἡ Μαριέττα ἐγκαταλείφθηκε στὴν ἀγκαλιά του, σπρώχνοντας τὴν κοιλιά της πρὸς τὰ μπρός. Τὸ χέρι της ψαχούλευε μ' ἀνυπομονησία τὸ σκίσιμο τοῦ πανταλονιοῦ τοῦ Μόνυ, ὥσπου κατάφερε νὰ τὸ ξεκουμπώσει. Ἔβγαλε ἔξω τὴν ὄμορφη γλειφιτσούρα, ποὺ μόλις εἶχε δεῖ λιγάκι μπαίνοντας. Ἀλληλοχαϊδεύονταν ἁπαλά, ἐκεῖνος ἐλαφροτσιμπώντας της τὴν κλειτορίδα καὶ κείνη πιέζοντας τὸν σωλήνα του.

Τὴν ἔσπρωξε πρὸς τὸ σοφά, ὅπου ἔπεσε καθιστή. Τῆς σήκωσε τὶς γάμπες καὶ τὶς ἀκούμπησε πάνω στοὺς ὤμους του, ἐνῶ ἐκείνη ξεκουμπωνόταν, γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τὰ δυὸ ὑπέροχα καὶ γεμᾶτα στήθια της, ποὺ ξεπετάχτηκαν προκλητικά. Ἐκεῖνος, βάλθηκε νὰ τὰ πιπιλάει ὁλόγυρα στὶς ρῶγες, χώνοντας ταυτοχρόνως στὰ δασωμένα σκέλια της, τὸ καυτὸ βαλάνι του.

Σύντομα ἐκείνη, ἄρχισε νὰ φωνάζει λαχανιασμένα:

— Εἶναι καλό... εἶναι καλό... πῶς τὸ κάνεις ἔτσι ὡραῖα!.. Δῶσμου το, δῶσε μου κι'

ἄλλο... κι' ἄλλο... κι' ἄααλλο! ... καὶ ταυτόχρονα κουνιόταν ἀσυχρόνιστα, μπρὸς - πίσω, μέχρι ποὺ τὴν ἔνοιωσε νὰ παραλύει, ψιθυρίζοντας:

— Πάρε... φχαριστιέμαι... τρελλαίνομαι... πάρτα... πάρτα ὅλα... ὅλα... ὅλλλα...

Ἀμέσως ὕστερα, τοῦ ἅρπαξε τὸ ἐργαλεῖο σφιχτὰ στὸ χέρι της, λέγοντας:

— Φτάνει γιὰ ἐδῶ.

Τὴν ἔβγαλε μὲ βία ἀπὸ τὴν τρύπα ποὺ ἦταν χωμένη καὶ τὴν ἔβαλε σὲ μιὰ ἄλλη, ὁλοστρόγγυλη, λίγο πιὸ κάτω, ποὺ ἔμοιαζε μὲ μάτι Κύκλωπα, ἀνάμεσα σὲ δυὸ κρεάτινες σφαῖρες, ἄσπρες καὶ φρέσκιες. Ὁ κόμπος, γρασσαρισμένος ἀπ' τὰ γυναίκεια ὑγρά, χώθηκε εὔκολα, κι' ὁ πρίγκηπας, ἀφοῦ κουνήθηκε λίγο ἀκόμα, ἀμόλησε ὅλο του τὸ σπέρμα, στὸν πρωκτὸ τῆς ὄμορφη καμαριέρας.

Ὁ πρίγκηπας τραβήχτηκε ἀπότομα ἔτσι ποὺ ἔκανε ν' ἀκουστεῖ ἕνα «φλόπ», σὰ νὰ ξεβουλωνότανε μπουκάλι τῆς σαμπάνιας, μόνο ποὺ στὴν ἄκρη τοῦ φελλοῦ του, βρισκόταν λίγο σπέρμα, ἀνακατεμένο μὲ ὑπόλοιπα σκατοῦ.

Κείνη τὴ στιγμή, χτύπησε ἕνα καμπανάκι στὸ διάδρομο κι' ἡ Μαριέττα τινάχτηκε ἀπάνω λέγοντας:

— Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ...

Κι' ἔφυγε, ἀφοῦ πρῶτα φίλησε τὸ Μόνυ, ποὺ τῆς ἔβαλε δυὸ λουδοβίκια στὸ χέρι. Μόλις βγῆκε ἔξω ἡ καμαριέρα, ὁ Μόνυ ἔπλυνε τὶς κολλημένες πάνω του βρωμιές, καὶ στὴ συνέχεια ἄνοιξε τὸ γράμμα, ποὺ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Ὄμορφε Ρουμάνε μου, πρίγκηπα τοῦ κορμιοῦ μου,

»Τί γίνεσαι; Φαντάζομαι νά 'χεις συνέλθει πιὰ ἀπ' τὴν κούρασή σου, ἀλλὰ θυμίσου αὐτὸ ποὺ μοὔχες πεῖ: Ἂν δὲν κάνω ἔρωτα, εἴκοσι φορὲς συνέχεια, ἕντεκα χιλιάδες βέργες νὰ μὲ τιμωρήσουν ἀπὸ πίσω... Δὲν τὸ ἔκανες εἴκοσι φορές, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα.

»Τὴν τελευταία φορά, συναντηθήκαμε στὴ γκαρσονιέρα τῆς Ἀλεξίνας, στὴν ὁδὸ Ντυφώ. Μά, τώρα ποὺ γνωριζόμαστε, μπορεῖς νὰ 'ρθεῖς στὸ σπίτι μου. Στῆς Ἀλεξίνας δὲν εἶναι δυνατόν. Δὲ μπορεῖ νὰ δεχτεῖ οὔτ' ἐμένα, γι' αὐτὸ διατηρεῖ τὴ γκαρσονιέρα. Ὁ γερουσιαστής της εἶναι πολὺ ζηλιάρης. Ἐγώ, ἀντίθετα, δὲ δίνω δεκάρα· ὁ ἐραστής μου εἶν' ἐξερευνητής, κι' αὐτὴ τὴ στιγμή, περνάει χάντρες, στοὺς λαιμοὺς τῶν μαύρων γυναικῶν

τῆς Ἀκτῆς τοῦ Ἐλεφαντοστοῦ. Μπορεῖς λοιπὸν νἄρθεις σπίτι μου, στὸ 214 τῆς ὁδοῦ Προνύ...».

* * *

Ἦταν ἕνα μικρὸ μέγαρο, στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε μόνη ἡ Κουλκουλίνα.

Μιὰ γριὰ καμαριέρα τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Τὸ σπίτι ἦταν ἐπιπλωμένο μὲ λεπτὸ γοῦστο.

Ἡ γριά, τὸν πέρασε σὲ μιὰ κρεβατοκάμαρα, μὲ κρεβάτι καμωμένο ἀπὸ χαλκό, χαμηλὸ καὶ πολὺ φαρδύ. Τὸ παρκέ, ἦταν στρωμένο μὲ δέρματα ζώων, ποὺ ἔπνιγαν τὸ θόρυβο τῶν βημάτων. Ὁ πρίγκηπας γδύθηκε σβέλτα, κι' ἦταν πιὰ ὁλόγυμνος, ὅταν μπῆκαν μέσα ἀγκαλιασμένες ἀπ' τὴ μέση, ἡ Ἀλεξίνα κι' ἡ Κουλκουλίνα, ντυμένες μόνο μὲ κάτι διάφανα ντεζαμπιγιέ, μὲ χαρούμενα χρώματα, ποὺ τόνιζαν πιότερο τὶς ὄμορφες γραμμὲς τῶν κορμιῶν τους. Βάλθηκαν νὰ τὸν φιλᾶνε, γελώντας. Ἐκεῖνος κάθισε, βάζοντας τὶς δυὸ γυναῖκες νὰ κάτσουν στὰ πόδια του, μιὰ σὲ κάθε μπούτι. Ἔνοιωσε τὴ δροσιὰ τῶν γλουτῶν τους πάνω στὸ δέρμα του, κι' ἄρχισε νὰ ἐρεθίζεται. Ἄρχισε νὰ τὶς αὐνανίζει,

μιὰ - μιὰ μὲ κάθε χέρι του, ἐνῶ ἐκεῖνες τοῦ γαργαλοῦσαν τὸ βαλάνι. Ὅταν τὶς ἔνοιωσε καλοερεθισμένες, τοὺς εἶπε:

— Τώρα, θὰ παίξουμε τὴν τάξη τοῦ σχολείου.

Τὶς ἔβαλε νὰ κάτσουν σὲ καρέκλες ἀπέναντί του, κι' ἀφοῦ σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμή, τοὺς εἶπε:

— Δεσποινίδες, τώρα μόλις ἀντελήφθην, ὅτι δὲν φορᾶτε κυλόττες! Ἔπρεπε νὰ ντρέπεστε!... Πηγαίνετε ἀμέσως νὰ τὶς φορέσετε. Μάθημα μὲ ξεβράκωτες, δὲν μπορεῖ νὰ γίνει.

Ὅταν ἐκεῖνες γύρισαν, ἄρχισε τὸ μάθημα.

— Δεσποινὶς 'Αλεξίνα Μανζετοῦ, πῶς λέγεται ὁ βασιλιὰς τῆς 'Ιταλίας;

— Νομίζεις πὼς ἀσχολοῦμαι μ' αὐτό; Εἶμαι ντὶπ στουρνάρι στὰ τέτοια, λέει ἡ 'Αλεξίνα.

—Ἄ! μὰ ἐσεῖς πρέπει νὰ τιμωρηθεῖτε αὐστηρά. Πηγαίνετε πάραυτα πάνω στὸ κρεβάτι γονατιστή!...

Ὅταν αὐτὴ ἐξετέλεσε τὴ διαταγή του, μὲ τὶς πλάτες γυρισμένες πρὸς αὐτόν, ὁ Μόνυ πλησίασε, τὴν ἔριξε μπρούμυτα, κι' ἀφοῦ σήκωσε λίγο τὸ ἀραχνοΰφαντο νεγκλιζέ της, τῆς κατέβασε τὴν κυλόττα, τόσο, ὅσο χρειαζόταν

γιὰ ν' ἀποκαλυφθοῦν οἱ δυὸ ἐκτυφλωτικὰ λευκὲς μπάλλες ποὺ ἦταν τοποθετημένες, πάνω ἀπ' τὰ μεριά της, κι' ἄρχισε νὰ τὶς χτυπᾶ μὲ τὶς παλάμες. Γρήγορα ὁ πισινὸς ἄρχισε νὰ κοκκινίζει. Αὐτὸ ἐρέθιζε τὴν 'Αλεξίνα μὲ τὰ ὡραῖα κωλομέρια, μὰ σύντομα οὔτε κι' ὁ πρίγκηπας ἄντεχε πιά. Περνώντας τὰ χέρια ὁλόγυρα στὰ στήθια τῆς νέας γυναίκας, τῆς χούφτωσε τοὺς μαστούς, κάτω ἀπ' τὸ πενιουάρ, κι' ὕστερα, κατεβάζοντας τὸ ἕνα του χέρι, ἄρχισε νὰ τῆς γαργαλάει τὴν κλειτορίδα, ὥσπου ἔνοιωσε τὶς τρίχες της νὰ μουσκεύουν. Μά, κι' αὐτηνῆς τὰ χέρια, δὲν ἔμεναν ἄπραγα. Εἶχαν ἁρπάξει τὸ φαλλὸ τοῦ πρίγκηπα, καὶ τὸν ὁδήγησαν μέσα στὸ στενὸ χῶρο τῶν Σοδόμων. Ἡ 'Αλεξίνα ἔσκυβε μὲ τέτοιο τρόπο, ἔτσι ποὺ ὁ πισινός της πρόβαλλε καλλίτερα, γιὰ νὰ διευκολύνει τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ πιστονιοῦ τοῦ Μόνυ.

Σύντομα τὸ κεφάλι μπῆκε μέσα, τὸ ὑπόλοιπο ἀκολούθησε καὶ τ' ἀχαμνὰ ἦρθαν νὰ χτυπήσουν, στὸ κάτω μέρος τῶν γλουτῶν τῆς γυναίκας.

Ἡ Κουλκουλίνα, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ βαριέται μόνη νὰ κάθεται στὴν καρέκλα, ἀνέβηκε κι' αὐτὴ στὸ κρεβάτι, κι' ἄρχισε νὰ πιπιλάει τὸ γατὶ τῆς 'Αλεξίνας, πού, γιορτάζον-

τας διπλά, εὐχαριστιόταν μέχρι δακρύων. Τὸ κορμί της, φορτωμένο ἡδονή, στριφογύριζε σὰ νὰ ὑπέφερε. Ἀπ' τὸ λαιμό της, βγαίνανε ρόγχοι ἡδονικοί. Τὸ χοντρὸ ὄργανο ποὺ τῆς γέμιζε τὸν πισινό, πηγαίνοντας μπρὸς - πίσω, ἐρχόταν νὰ συγκρουστεῖ μὲ τὴ χοντρὴ μεμβράνη ποὺ τὸ χώριζε ἀπὸ τὴ γλώσσα τῆς Κουλκουλίνας, ποὔγλειφε τὰ ζουμιὰ ποὺ τρέχανε, ἀποτέλεσμα τούτης τῆς δράσης, ἐνῶ ἡ κοιλιὰ τοῦ Μόνυ, βροντοῦσε πάνω στοὺς γλουτοὺς τῆς Ἀλεξίνας. Σὲ λίγο, ὁ πρίγκηπας, χτυπώντας δυνατότερα, βάλθηκε νὰ δαγκώνει τὸ σβέρκο τῆς γυναίκας. Τὸ ἐργαλεῖο πῆρε φωτιά. Ἡ Ἀλεξίνα δὲ μποροῦσε πιὰ ν' ἀντέξει τόση εὐτυχία. Τὰ πόδια της παράλυσαν κι' ἔπεσε πάνω στὸ πρόσωπο τῆς Κουλκουλίνας, ποὺ δὲν σταμάτησε οὔτε καὶ τότε τὸ πιπίλισμα, ἐνῶ ὁ πρίγκηπας τὴν ἀκολουθοῦσε στὴν πτώση της, χωρὶς νὰ σταματάει τὸ μέσα - ἔξω. Ἀκόμη λίγα χτυπήματα, κι' ὁ Μόνυ ἀμόλυσε τὰ ρευστά του.

Ἡ Ἀλεξίνα ἔμεινε ξαπλωμένη φαρδειὰ - πλατειὰ πάνω στὸ κρεβάτι, ἐνῶ ὁ Μόνυ πήγαινε νὰ πλυθεῖ κι' ἡ Κουλκουλίνα σηκωνόταν γιὰ νὰ οὐρήσει.

Φτάνοντας στὸ μπάνιο ταυτόχρονα μὲ τὸ Μόνυ, πῆρε ἕναν κουβά, στήθηκε ὄρθια ἀ-

πὸ πάνω του, μὲ τὰ πόδια ἀνοιχτά, σήκωσε τὴ φουστίτσα της καὶ κατούρησε σὰν ἄλογο. Ὕστερα, γιὰ νὰ διώξει τὶς τελευταῖες σταγόνες ποὔμεναν κρεμασμένες ἀνάμεσα στὶς τρίχες της, ἄφησε μιὰ μικρὴ πορδή, τρυφερὴ καὶ διακριτική, ποὺ ὅμως, ἐρέθισε ἀξιόλογα τὸ Μόνυ.

— Χαῖσε μου μέσ' τὰ χέρια... χαῖσε μου στὰ χέρια! φώναξε.

Ἐκείνη χαμογέλασε. Αὐτὸς στήθηκε πίσω της, ἐνῶ αὐτὴ χαμήλωνε λίγο τὸν πισινό της κι' ἄρχισε νὰ σφίγγεται, ἐνῶ ταυτόχρονα κατέβαζε τὴ μικρούλα διαφανῆ κυλόττα της, ποὺ ἀνάμεσά της, διακρίνονταν τὰ ὄμορφα νευρικὰ μεριά της. Οἱ μαῦρες μακρυές της κάλτσες, ἔφταναν ἴσαμε μιὰ πιθαμὴ πάνω ἀπ' τὸ γόνατο, ἔτσι ποὺ τόνιζαν πιότερο τὰ δυὸ ἀσύγκριτα μπούτια μὲ τὴν τριγωνικὴ ἀψίδα στὴν κορφή τους, οὔτε πολὺ χοντρά, μὰ οὔτε κι' ἀδύνατα. Ὁ πισινός, πρόβαλε σ' αὐτὴ τὴ στάση, σὰν καλοφτιαγμένο πορτραῖτο, κορνιζαρισμένο ἀπ' τὴ λεπτὴ κυλόττα.

Ὁ Μόνυ παρατηροῦσε μὲ προσοχὴ τὰ δυὸ μελαχροινὰ καὶ ροδαλὰ μπούτια, χνουδωτὰ καὶ ζωντανεμένα, ἀπὸ ἕνα γενναιόδωρο αἷμα.

Ἔβλεπε στὸ κάτω μέρος τῆς πλάτης,

τὴν ἀρχὴ τῆς χωρίστρας, ἀνάμεσα στὰ κωλομέρια. Στὴν ἀρχὴ φαρδειά, ποὺ στένευε καὶ βάθαινε, ὅσο οἱ γλουτοὶ πάχαιναν καὶ μεγάλωναν. Τὸ μάτι του ἔφτασ' ἔτσι στὴν τρυπίτσα, σκούρα καὶ στρογγυλή, ὅλο ζάρες.

Οἱ προσπάθειες τῆς νέας γυναίκας, σὰν πρῶτο ἀποτέλεσμα, εἶχαν νὰ διασταλεῖ αὐτὴ ἡ χαριτωμένη σούφρα, νὰ προβάλει λιγουλάκι τὸ ροδαλὸ καὶ γλιτσερὸ δέρμα ποὺ βρισκόταν στὸ ἐσωτερικό της, καὶ μοιάζει μὲ ἀνασηκωμένο χείλι.

— Χαῖσε λοιπόν! φώναξε ὁ Μόνυ ἀνυπόμονα.

Σὲ λίγο πρόβαλε μιὰ μικρὴ ἄκρη ἀπὸ σκατό, μυτερὴ κι' ἀσήμαντη, ποὺ μόλις ἔβγαλε κεφάλι, γύρισε ἀμέσως πίσω στὴ σπηλιά, ἀπ' ὅπου εἶχε ξεμυτίσει. Ξαναπρόβαλε ὕστερ' ἀπὸ λίγο, κι' ἀφοῦ ἐδίστασε, συνέχισε τὴν ἔξοδο, ὥσπου σχημάτισε ἕνα περίεργο λουκάνικο. Ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ὄμορφα κούτσουρα, ἕνα πραγματικὰ βασιλικὸ κούτσουρο, βγαλμένο ἀπὸ ἕνα τόσο ὡραῖο βασιλικὸ ἔντερο! ...

Ἡ σκατούλα, ἔβγαινε ἤρεμα, λιπαρὴ καὶ συνεχόμενη, γλιστρώντας σὰν καραβοπαλάμαρο. Κρεμιότανε μὲ χάρη, ἀνάμεσα στὰ ὄμορφα σκέλια, ποὺ ἄνοιγαν ὅλο καὶ πιότερο.

Σὲ λίγο, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα δυνατότερο τάνυσμα, κουνήθηκε πιὸ ἀπότομα, τὸ ἄντερο ἄνοιξε περισσότερο, τραντάχτηκε γιὰ λίγο, καὶ τὸ σκατὸ ἔπεσε, ζεστὸ κι' ἀχνίζόντας, μέσα στὰ χέρια τοῦ Μόνυ, ποὺ τεντώθηκαν γιὰ νὰ τ' ἁρπάξει.

Μόλις τὄνοιωσε ν' ἀκουμπάει στὴν παλάμη του, φώναξε:

— Μεῖνε ἀκίνητη!...

Καὶ σκύβοντας, τῆς ἔγλειψε τὴν τρύπα τοῦ πρωκτοῦ, στριφογυρίζοντας ταυτόχρονα μέσα στὶς χοῦφτες του τὸ λουκάνικο, σὰ νἄπλαθε κουλουράκια. Ὕστερα τὴ ζούληξε μὲ ἡδονή, τὴν ἔλειωσε καὶ τὴν πασάλειψε στὸ κορμί του.

Ἡ Κουλκουλίνα γδύθηκε, γιὰ νὰ μιμηθεῖ τὴν Ἀλεξίνα ποὺ εἶχε 'ρθεῖ κι' αὐτὴ ἐντωμεταξύ, κι' ἔδειχνε στὸ Μόνυ τὸ χοντρό, διαφανῆ καὶ ξανθὸ πισινό της.

— Χαΐσε πάνω μου, φώναξε ὁ Μόνυ στὴν Ἀλεξίνα, ξαπλώνοντας καταγῆς.

Ἐκείνη, μισοκάθισε πάνω του, ὄχι ὅμως πολύ, ἔτσι ποὺ ἐκεῖνος μποροῦσε ν' ἀπολαύσει τὸ θέαμα ποὺ πρόσφερε ὁ πρωκτός της. Οἱ πρῶτες προσπάθειες εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα, νὰ βγεῖ λίγο σπέρμα, ἀπ' αὐτὸ ποὺ εἶχε τοποθετήσει λίγο πρωτύτερα ὁ Μόνυ. Ὕστε-

ρα ἦρθε τὸ σκατό, κίτρινο καὶ μαλακό, ποὺ ἔπεφτε κομμάτι - κομμάτι, καί, καθὼς ἐκείνη γελοῦσε καὶ κουνιόταν, τὸ σκατὸ μοιραζόταν πάνω σ' ὅλο τὸ κορμὶ τοῦ Μόνυ, ἔτσι, ποὺ σὲ λίγο ἡ κοιλιά του, βρέθηκε στολισμένη, μὲ πολλοὺς βρωμεροὺς γυμνοσάλιαγκες. Ἡ Ἀλεξίνα, κατούρησε συγχρόνως καὶ τὸ ἀντίστροφο συντριβάνι, πότισε τὴν κοιλιακὴ χώρα τοῦ Μόνυ, μ' ἀποτέλεσμα νὰ τοῦ ξυπνήσει τὰ ζωώδικα ἔνστικτά του.

Τὸ τσουτσούνι του, ἄρχισε νὰ σηκώνεται σιγὰ - σιγά, φουσκώνοντας, ὥς τὴ στιγμὴ πού, φτάνοντας στὸ κανονικό του μέγεθος, ἔκαμε νὰ φανεῖ τὸ κόκκινο κορόμηλο ποὖχε γιὰ κεφάλι.

Ἡ νέα γυναίκα, παρακολουθοῦσε μὲ λιγωμένα βλέμματα, τὸ θεριὸ ποὺ τὴν πλησίαζε, ὅλο καὶ περισσότερο καὶ σὲ μιὰ στιγμή, σκύβοντας λίγο περισσότερο, ἔφερε τὰ σκέλια της ν' ἀκουμπήσουν τὸ χοντρὸ κεφάλι, καὶ μετά, ἀφήνοντας τὸν ἑαυτό της, ἔκατσε μὲ φόρα πάνω του, κάνοντας τὸ ἐργαλεῖο, νὰ σφηνωθεῖ στὰ σωθικά της, ὥς τὴ ρίζα του.

Ὁ Μόνυ, ἀπολάμβανε τὸ θέαμα! Παρακολουθοῦσε τὸν πισινὸ τῆς Ἀλεξίνας νὰ κατεβαίνει, νὰ τανυέται, νὰ συσπᾶται, φανερώνοντας ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὸ ἄνοιγμα τῶν

γλουτῶν. Ὅταν πιὰ ἔφτασε νὰ κολλήσει στὴν κοιλιά του, ἄρχισε νὰ ξανασηκώνεται, νὰ ξανακατεβαίνει, καὶ πάλι τὸ ἴδιο. Ὁ κατασκατωμένος Μόνυ, τὸ φχαριστιόταν μὲ τὴν ψυχή του!

Σὲ λίγο, ἔνοιωσε τὸ γυναικεῖο ὄργανο νὰ σφίγγεται κι' ἄκουσε τὴν Ἀλεξίνα νὰ λέει, μὲ πνιχτὴ φωνή:

— Βρωμιάρη, ἔρχεται... ἔρχεται... φχαριστιέμαι... χάνομαι... σβήνω... φχαριστιέμαι!... κι' ἄφησε τὰ ὑγρά της νὰ κυλήσουν πάνω στὴ δασωμένη περιφέρεια τῆς κοιλιᾶς τοῦ Μόνυ.

Μά, κείνη τὴ στιγμή, ἡ Κουλκουλίνα, ποὖχε παρακολουθήσει ὅλη ἐτούτη τὴ σκηνὴ κι' ἄρχισε νὰ διεγείρεται, τὴν ξεφύτρωσε ἀπὸ τὸν πάσσαλο ποὺ ἦταν σφηνωμένη καὶ πέφτοντας πάνω στὸ Μόνυ, χωρὶς νὰ νοιάζεται γιὰ τὸ σκατὸ ποὺ τὴ λέρωνε, φύτεψε τὸν πάσσαλο στὴ δικιά της τρύπα, ἀφήνοντας ἕνα στεναγμὸ ἱκανοποίησης.

Κατόπιν, ἄρχισε ν' ἀνεβοκατεβάζει τὰ μεριά της, ἀφήνοντας κάθε φορὰ νὰ φύγει ἀπ' τὸ λαρύγγι της, ἕνας πνιγμένος ἦχος, σὰν αὐτὸν ποὺ ἀφήνει ὁ ξυλοκόπος, κάθε φορὰ ποὺ ἀνεβοκατεβάζει τὸ τσεκούρι του, γιὰ νὰ κόψει τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

Ἀλλὰ ἡ Ἀλεξίνα, θυμωμένη ποὺ τὴν ξε-

σούβλισαν ἀπ' τὴν εὐτυχία της, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι καὶ τράβηξε ἀπὸ μέσα ἕνα πολύκλωνο μαστίγιο ἀπὸ βοϊδόπουτσα κι' ἄρχισε νὰ χτυπάει τὸν πισινὸ τῆς Κουλκουλίνας, ποὺ τὰ πηδήματά της γίνηκαν ἔτσι, ἀκόμη πιὸ παθιάρικα.

Ἡ 'Αλεξίνα, ἐρεθισμένη ἀπὸ τὸ θέαμα, χτυποῦσε ἀσταμάτητα. Τὰ χτυπήματα ἔπεφταν βροχὴ στὸν ὑπέροχο πισινό. Ὁ Μόνυ, σκύβοντας λίγο τὸ κεφάλι του στὸ πλάι, ἔβλεπε μέσα σ' ἕναν καθρέφτη ποὺ βρισκόταν κρεμασμένος ἀπέναντί του, τὸν χοντρὸ πισινὸ τῆς Κουλκουλίνας, ν' ἀνεβοκατεβαίνει, σὲ κάθε νέο χτύπημα. Μὲ τὸ ἀνέβασμα, οἱ γλουτοὶ μισάνοιγαν, ἔτσι ποὺ ἄφηναν νὰ φανεῖ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ σούφρα, γιὰ νὰ ἐξαφανιστεῖ ξανὰ μὲ τὸ κατέβασμα, ὅταν τὰ ὄμορφα μαγουλωτὰ μεριά, ξανασφίγγονταν.

'Απὸ κάτω, τὰ τριχωτὰ καὶ πρησμένα χείλια, ποὺ βρίσκονταν στὴ ρίζα τῶν σκελιῶν τῆς Κουλκουλίνας, καταβροχθίζανε τὸν τεράστιο φαλλό, ποὺ στὸ ἀνέβασμα, πρόβαλε σχεδὸν ὁλόκληρος καὶ καταμουσκεμένος.

Οἱ καμτσικὲς τῆς 'Αλεξίνας, εἶχαν κατακοκκινίσει τὸν πτωχὸ πισινὸ τῆς φίλης της, ποὺ τώρα σκιρτοῦσε μὲ ἡδονή. Σὲ λίγο, ἕνα δυνατότερο χτύπημα, ἄφησε μιὰ ματωμένη

χαρακιά. Κι' οἱ δυὸ κοπέλλες ὅμως, καὶ κείνη ποὺ χτυποῦσε καὶ κείνη ποὺ μαστιγώνονταν, ἔδειχναν νὰ ἡδονίζονται τὸ ἴδιο. Ἔμοιαζαν μὲ βακχίδες, ξετρελλαμένες ἀπ' τὴν ἔξαψη τῆς κραιπάλης. Ἀκόμη κι' ὁ Μόνυ, βάλθηκε νὰ μοιράζεται τὴ λύσσα τους. Τὰ νύχια του ὄργωναν τὴ μεταξένια πλάτη τῆς Κουλκουλίνας.

Ἡ Ἀλεξίνα, γιὰ νὰ χτυπάει πιὸ εὔκολα τὴ φίλη της, γονάτισε δίπλα στὸ ζευγάρι. Ὁ μεγάλος της μαγουλωτὸς πισινός, ποὺ τρανταζόταν ἀπὸ κάθε χτύπημα ποὺ ἔδινε, βρέθηκε σ' ἀπόσταση ἑνὸς ἑκατοστοῦ, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Μόνυ. Ἡ γλώσσα του ὥρμησε γρήγορα μέσα κι' ἄρχισε νὰ σκαλίζει μὲ λύσσα, ἐνῶ ταυτόχρονα τὰ δόντια του δάγκωναν τὸν δεξιὸ γλουτό.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἔβγαλε ἕνα ξεφωνητὸ πόνου. Τὰ δόντια εἶχαν χωθεῖ βαθειὰ στὴν τρυφερὴ σάρκα, καὶ τὸ αἷμα, φρέσκο καὶ ζεστό, ἦρθε νὰ ξεδιψάσει τὸν ταλαίπωρο φάρυγγα τοῦ Μόνυ. Τὸ ρουφοῦσε μὲ ἡδονή, γλείφοντάς το μὲ τὴ γλώσσα, δοκιμάζοντας μ' εὐχαρίστηση τὴ στιφὴ καὶ λίγο ἁλμυρὴ γεύση του.

Κείνη τὴ στιγμή, τὰ κουνήματα τῆς Κουλκουλίνας, ἔγιναν ἀκανόνιστα. Τὰ μάτια

της ἀνεστραμμένα, ἔδειχναν μόνο τὸ ἀσπράδι τους. Τὸ στόμα της, λεκιασμένο ἀπ' τὸ σκατὸ ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ κορμὶ τοῦ Μόνυ, ἔβγαλ' ἕνα μουγκρητὸ σφαγμένου ζώου, καὶ τέλειωσε ταυτόχρονα μὲ τὸν Μόνυ.

Ἡ 'Αλεξίνα, ἔπεσε πάνω τους ἐξαντλημένη, βγάζοντας ρόγχους καὶ τρίζοντας τὰ δόντια κι' ὁ Μόνυ ποὺ ἔχωσε τὸ στόμα του μέσ' τὸν βρεγμένο κῆπο της, δὲν εἶχε παρὰ νὰ δώσει δυὸ - τρία χτυπήματα μὲ τὴ γλώσσα του γιὰ νὰ προκαλέσει καὶ τὸ δικό της ἄδειασμα. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ σπασμωδικὰ ἀναπηδήματα, τὰ νεῦρα χαλάρωσαν καὶ τὸ τρίο ξάπλωσε ἐξαντλημένο, μέσ' τὸ σκατό, τὸ αἷμα καὶ τὰ ἐκσπερματώματα.

* * *

'Αποκοιμήθηκαν ἐκεῖ, ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο, ὥς τὴ στιγμή, ποὺ τὸ ρολόι τοῦ τοίχου, χτύπησε μεσάνυχτα.

Πρώτη τινάχτηκε πάνω ἡ 'Αλεξίνα.

— Μὴν κουνιέστε! ἄκουσα ἕνα θόρυβο.

— Δὲν εἶν' ἡ ὑπηρέτριά μου, εἶπε ἀνήσυχη ἡ Κουλκουλίνα. 'Εκείνη ἔχει συνηθίσει νὰ μὴν ἀσχολεῖται μαζί μου τέτοια ὥρα καὶ πρέπει νἄχει ξαπλώσει πρὸ πολλοῦ.

Ἕνα κρύος ἱδρώτας, ἄρχισε νὰ κυλάει στὰ μέτωπα τοῦ Μόνυ καὶ τῶν δύο γυναικῶν. Οἱ τρίχες τῶν κεφαλιῶν τους εἶχαν σηκωθεῖ καὶ ρίγη διαπερνοῦσαν τὰ σκατωμένα τους κορμιά.

— Κάποιος εἶναι, ξανάπε ἡ Ἀλεξίνα.

— Κάποιος εἶναι, βεβαίωσε κι' ὁ Μόνυ.

Κείνη τὴ στιγμή, ἡ πόρτα ἄνοιξε διστακτικά, καὶ στὸ λιγοστὸ φῶς ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δρόμου, διέκριναν δυὸ ἀνθρώπινες σκιές, ντυμένες μὲ παλτὰ μὲ σηκωμένους τοὺς γιακάδες καὶ φορώντας στὸ κεφάλι μαλακὰ καπέλλα.

Ἀπότομα, τὸ σκοτάδι ἔσκισε ἡ λάμψη ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ νεοεισελθόντες, σχηματίζοντας μιὰ φωτεινὴ κηλίδα στὸν ἀπέναντι ἀπ' τὴν πόρτα τοῖχο.

Οἱ διαρρῆκτες, δὲν ἀντελήφθησαν ἀμέσως, τὸ ξαπλωμένο στὸ πάτωμα γκρούπ.

— Βρωμάει ἐδῶ, εἶπε ὁ πρῶτος.

— Δὲν πειράζει, ἂς μποῦμε. Πρέπει νὰ ἔχει παράδες μέσα στὰ συρτάρια, ἀπάντησε ὁ δεύτερος.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ Κουλκουλίνα, ποὺ εἶχε γλιστρήσει ὥς τὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ, φώτισε τὸ δωμάτιο.

Οἱ διαρρῆκτες, μείνανε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, μπροστὰ σ' αὐτὲς τὶς γύμνιες.

— Σκατά! εἶπε ὁ πρῶτος. Μά τὴν πίστη μου Σαλούπ, ἔχουνε γοῦστο.

Ἦταν ἕνας μελαχροινὸς κολοσσός, μὲ τριχωτὰ σὰ χιμπατζῆ χέρια. Τὸ δασωτό του γένι, τὸν ἔκανε ἀκόμη πιὸ ἀποτρόπαιο.

—Ὄμορφη διασκέδαση, εἶπε ὁ δεύτερος. Ἐμένα τὸ σκατὸ μοῦ πάει, μοῦ φέρνει τύχη, φίλε Καρναμπώ.

Ἦταν ἕνας χλωμός, βλογιοκομένος, μονόφθαλμος κακοποιός, καὶ κρατοῦσε ἕνα λεπτὸ μπαστούνι στ' ἀριστερό του χέρι.

—Ἔχεις δίκιο Σαλούπ, εἶπε ὁ Καρναμπώ. Μόλις ποὺ μπήκαμε δῶ μέσα, καὶ νομίζω ὅτι θὰ ἔχω τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ νὰ πηδήσω τὴ δεσποινίδα, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὰ ξανθὰ σκατὰ ποὖναι πασαλειμένα πάνω της. Μὰ πρῶτα, ἂς ἀσχοληθοῦμε μιὰ στιγμὴ μὲ τὸ νεαρό.

Κι' ὁρμώντας πάνω στὸν κατατρομαγμένο Μόνυ, οἱ κακοποιοί, τὸν φίμωσαν καὶ τοὔδεσαν τὰ χέρια καὶ τὶς γάμπες. Ὕστερα, γυρίζοντας πρὸς τὶς γυναῖκες ποὺ ἔτρεμαν, εἶπε ὁ Σαλούπ:

— Καὶ σεῖς κοριτσάκια, κοιτάξτε νἆστε

φρόνιμες, ἀλλοιώτικα θὰ μιλήσει τὸ μπαστούνι μου.

Λέγοντας αὐτά, ἔπιασε τὸ μπαστούνι ἀπὸ τὴν ἄκρη καὶ τὸ ἔτεινε στὴν Κουλκουλίνα, διατάζοντάς την ταυτόχρονα, νὰ χτυπήσει μ' ὅλη της τὴ δύναμη τὸ Μόνυ. Ὕστερα, στέκοντας πίσω της, ἔβγαλε ἀπ' τὸ πανταλόνι του, ἕνα σκουλήκι λεπτό, σὰν τὸ μικρό του δάχτυλο, ἀλλὰ πολὺ μακρύ.

Ἡ Κουλκουλίνα, ἄρχισε νὰ διασκεδάζει. Προσπαθοῦσε νὰ πείσει τὸν ἑαυτό της, ὅτι αὐτὸ τὸ πράμα, ἀνῆκε σ' ἄνθρωπο, κι' ὄχι σ' ἀρσενικὸ μοσχάρι.

Ὁ Σαλούπ, ἄρχισε μὲ μιὰ καρπαζιὰ στὸν πισινό, λέγοντας ταυτοχρόνως:

—Ὄμορφα! κι' ἄκου, μὲ τὰ χοντρομάγουλά σου, θὰ παίξεις τώρα φλογέρα. Ἐγὼ εἶμαι λάτρης τοῦ Ὀθωμανικοῦ Δικαίου.

Τραβολογοῦσε, τσιμποῦσε καὶ χάιδευε αὐτὸν τὸν χοντρὸ μαξιλαρωτὸ πισινὸ μὲ τὄνα χέρι, ἐνῶ, περνώντας τ' ἄλλο μπροστά, γαργαλοῦσε τὴν κλειτορίδα. Ξάφνου, ἔχωσε καὶ τὰ δυό του χέρια κάτω ἀπ' τὶς μασχάλες τῆς γυναίκας, τὴν ἅρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους, κι' ἔχωσε τὸ περίεργο ἐργαλεῖο του στὸν πρωκτό της.

Ἡ Κουλκουλίνα ἄρχισε νὰ κουνάει τὴ μέ-

ση της, γράφοντας ὀχτάρια στὸν ἀέρα κι᾿ ἐξακολουθώντας νὰ χτυπάει τὸ Μόνυ μὲ τὸ μπαστούνι τοῦ Σαλούπ. Αὐτὸς πάλι, μὴ μπορώντας ν᾿ ἀμυνθεῖ καὶ μὴ τολμώντας νὰ φωνάξει, στριφογύριζε σὰ σκουλήκι σὲ κάθε χτύπημα τοῦ μπαστουνιοῦ, ποὺ τοῦ ἄφηνε κόκκινα σημάδια στὸν ὡραῖο του πισινό, τὰ ὁποῖα γρήγορα μελάνιαζαν.

Ὅσο τὸ ξεκώλιασμα προχωροῦσε, τόσο ἡ Κουλκουλίνα διεγερμένη χτύπαγε δυνατότερα, φωνάζοντας:

— Βρωμίλο, νά κι᾿ ἄλλη μιὰ γιὰ τὸ ἀλητοτόμαρό σου... Σαλούπ, χῶσε μου πιὸ βαθειὰ τὴν ὀδοντογλυφίδα σου σὲ παρακαλῶ... ὣς τὸν πάτο.

Σὲ λίγο, τὸ κορμὶ τοῦ Μόνυ μάτωσε...

Σ᾿ αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ Καρναμπώ, εἶχε ἁρπάξει τὴν ᾿Αλεξίνα καὶ τὴν εἶχε πετάξει στὸ κρεβάτι, σὰ νἄταν ἕνα δεμάτι ἄχυρο. Ἄρχισε νὰ τῆς δαγκώνει τὶς ρῶγες κι᾿ αὐτὲς ἄρχισαν νὰ σκληραίνουν ἀπ᾿ τὴ διέγερση.

Ὕστερα, τὸ στόμα του κατέβηκε μέχρι τὴ σχισμὴ ποὺ σχημάτιζαν τὰ σκέλια τῆς νέας, ὥσπου ἔχωσε ὁλόκληρο τ᾿ ὄργανο στὸ στόμα του, ἐνῶ ταυτόχρονα τραβοῦσε τὶς ὄμορφες, ξανθές, σγουρὲς τρίχες τοῦ λοφίσκου. ᾿Ανασηκώθηκε, ξεκούμπωσε τὸ παντελόνι

του, κι' ἄφησε νὰ φανεῖ ἕνα χοντρό, κοντό, βρώμικο παλούκι, μὲ βιολετὶ κεφάλι. Γυρίζοντας μπρούμυτα τὴν 'Αλεξίνα, ἄρχισε νὰ τῆς χτυπάει τὸν ρόζ, χοντρό της πισινό. Πότε - πότε, περνοῦσε τὸ χέρι του, μέσα στὴν κωλικὴ χωρίστρα.

῞Υστερα ἅρπαξε τὴν κοπέλλα, τυλίγοντας τὴ μέση της μὲ τ' ἀριστερό του μπράτσο, καὶ τὴ σήκωσε, ὥστε τὰ σκέλια της νὰ βρίσκονται στὸ βεληνεκὲς τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ, ἐνῶ τὰ δάχτυλα τοῦ ἀριστεροῦ κρατοῦσαν τὴν κοπέλλα, ἀπὸ τὸ γένι τοῦ αἰδοίου, ἔτσι, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ οὐρλιάζει.

῎Εβαλε τὰ κλάματα καὶ τὰ βογγητά της πλήθυναν, ὅταν ὁ Καρναμπὼ ξανάρχισε νὰ τὴν χτυπάει, γυρίζοντάς την ἀνακούρκουδα.

Οἱ μεγάλοι ρὸζ γλουτοί της ἔτρεμαν κι' ἀνατρίχιαζαν, κάθε φορὰ ποὺ ἔπεφτε πάνω τους ἡ χοντρὴ χερούκλα τοῦ διαρρήκτη.

Τελικά, ἐκείνη ἀποφάσισε ν' ἀμυνθεῖ. Μὲ τὰ μικρὰ ἐλεύθερα χέρια της, βάλθηκε νὰ γρατζουνάει τὴ γενειοφόρα μούρη τοῦ Καρναμπώ. Τοῦ τραβοῦσε τὸ γένι τοῦ προσώπου, ὅπως αὐτὸς τῆς τραβοῦσε τὸ γένι τῶν σκελιῶν της.

— Φτάνει, εἶπε ὁ Καρναμπὼ καὶ τὴ γύρισε.

'Εκείνη τὴ στιγμή, ἡ 'Αλεξίνα πρόσεξε τὸ θέαμα ποὺ παρουσίαζαν ἡ Κουλκουλίνα ποὺ χτυποῦσε τὸ Μόνυ κι' ὁ Σαλοὺπ ποὺ τὴ σοδόμιζε, κι' αὐτὸ τὴν ἐρέθισε. Τὸ κοντόχοντρο ἐργαλεῖο τοῦ Καρναμπώ, χτυποῦσε τώρα, πάνω στὸν πισινό της, μὰ μὲ στραβὴ κατεύθυνση, τρακάροντας, πότε δεξιά, πότε ζερβά, ἢ λίγο πιὸ πάνω, ἢ λίγο πιὸ κάτω. Όταν τέλος βρῆκε τὴν τρύπα, ὁ Καρναμπὼ πέρασε τὶς χεροῦκλες του γύρω ἀπ' τὴ γλιστερὴ ἀπ' τὰ σκατά, ὁλοστρόγγυλη μέση της, καὶ τὴν τράβηξε μ' ὅλη του τὴ δύναμη πάνω του. Ὁ πόνος ποὺ τῆς προκάλεσε, τοῦτο τὸ τεράστιο σὲ πάχος ἐργαλεῖο, τῆς πέταξε τὰ μάτια ἔξω, καθὼς ξέσκιζε τὸν πισινό της. Θἄχε οὐρλιάξει, ἂν ἡ διέγερσή της ἀπ' ὅσα συνέβαιναν, δὲν ὑπερίσχυε τῶν πόνων της.

Δὲν εἶχε καλὰ - καλὰ προλάβει ὁ Καρναμπὼ νὰ τὴν ξεσκίσει ἀπὸ πίσω, ὅταν ξανάβγαλε τὸ τρομερό του παλούκι, ἀπὸ κεῖ ποὺ τὄχε βάλει, καὶ γυρνώντας τὴ φουκαριάρα τὴν 'Αλεξίνα ἀνάσκελα, τῆς τὸ κάρφωσε στὴν κοιλιά.

Τὸ ἀπίθανο ἐργαλεῖο του, μὲ δυσκολία κατόρθωσε νὰ χωθεῖ στὰ σκέλια τῆς κοπέλλας, λόγῳ τῶν διαστάσεών του, μὰ μόλις μπῆκε γιὰ τὰ καλὰ μέσα, ἡ 'Αλεξίνα σταύρω-

σε τὶς γάμπες της γύρω ἀπ' τὴ μέση τοῦ κακοποιοῦ, τόσο σφιχτά, πού, ἀκόμα κι' ἂν ἤθελε αὐτὸς νὰ τὸ ξαναβγάλει, δὲ θὰ μποροῦσε.

Ἡ ἕνωσή τους, ἔγινε μὲ λύσσα. Ὁ ἄντρας τῆς βύζαινε τὶς ρῶγες καὶ τὸ γένι του τὴ γαργαλοῦσε, ἐρεθίζοντάς την ἀκόμη περισσότερο. Ἐκείνη, πέρασε τὸ χέρι της μέσ' ἀπ' τὸ πανταλόνι του, κι' ἔχωσε τὸ μανικιουρισμένο δάχτυλό της, στὸν πρωκτὸ τοῦ διαρρήκτη. Αὐτός, οὔρλιαξε ἀπὸ πόνο, καθὼς ἔνοιωσε τὸ σὰν τίγρης νύχι, νὰ τοῦ ξεσκίζει τὸ ἔντερο.

Ὕστερα, ἄρχισαν νὰ δαγκώνονται μὲ μανία, σὰν ἄγρια θηρία, ἀναποδογυρίζονταν κι' ἔδερναν τὸν ἀέρα μὲ δυνατὲς κωλιές.

Ἄδειασαν ξέφρενοι. Ἀλλά, ὁ φαλλὸς τοῦ Καρναμπώ, στραγγαλισμένος ἀπ' τό, ἀναγκαστικὰ στενὸ αἰδοῖο τῆς Ἀλεξίνας, ξανάρχισε νὰ ἐρεθίζεται.

Ἡ κοπέλλα, ἔκλεισε τὰ μάτια, γιὰ ν' ἀπολαύσει καλλίτερα τὸ δεύτερο ἀγκάλιασμα.

Ἄδειασε δεκατέσσερις φορές, ἐνῶ ὁ Καρναμπώ, δὲν τὰ κατάφερε, πάνω ἀπὸ τρεῖς. Ὅταν ἐκείνη συνῆλθε, διεπίστωσε, ὅτι κι' οἱ δυό της τρύπες, κολυμποῦσαν στὸ αἷμα. Εἶχαν σκιστεῖ καὶ πληγωθεῖ, ἀπὸ τὸ ὑπερφυσικὸ ἐργαλεῖο τοῦ Καρναμπώ. Στρέφοντας τὸ κεφάλι, εἶδε τὸ Μόνυ ν' ἀναπηδάει σπαραχτι-

κὰ πάνω στὸ πάτωμα. Τὸ κορμί του, ἦταν ὅλο μιὰ πληγή.

Ἡ Κουλκουλίνα, μὲ διαταγὴ τοῦ μονόφθαλμου, γονατιστὴ μπροστά του, τοῦ πιπιλοῦσε τὸ σουβλί.

—Ἄντε, ὄρθια, βρώμα, φώναξε ὁ Καρναμπώ.

Ἡ Ἀλεξίνα ὑπάκουσε καὶ κεῖνος τῆς τράβηξε μιὰ τέτοια κλωτσιὰ στὰ πισινά, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ πέσει πάνω στὸ Μόνυ. Ὁ κακοποιός, τῆς ἔδεσε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, φιμώνοντάς την, χωρὶς νὰ δίνει προσοχὴ στὶς παρακλήσεις της, κι' ἁρπάζοντας τὸ μπαστούνι τοῦ μονόφθαλμου, βάλθηκε νὰ τὴ στολίζει μὲ χαρακιὲς σὰ ζέβρου, σ' ὅλο της τὸ κορμί.

Ὁ πισινὸς σκιρτοῦσε, σὲ κάθε χτύπημα τοῦ μπαστουνιοῦ. Ὕστερα, ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς πλάτης, τῆς κοιλιᾶς, τῶν μηρῶν, τῶν βυζιῶν, νὰ φᾶνε τὸ ξύλο τους.

Ἀναπηδώντας καὶ παλεύοντας ἡ Ἀλεξίνα, συνάντησε τὸ φαλλὸ τοῦ Μόνυ, ποὺ τεντωνόταν, σὰ ν' ἀνῆκε σὲ πτῶμα κρεμασμένου. Πιάστηκε τυχαῖα ἀπ' τὸ ματωμένο αἰδοῖο τῆς γυναίκας καὶ χώθηκε μέσα.

Ὁ Καρναμπώ, πολλαπλασίασε τὰ χτυπήματά του, ἀδιαφορώντας ἂν ἔπεφταν πάνω στὴν Ἀλεξίνα ἢ στὸ Μόνυ, κάνοντάς τους

νὰ ἡδονίζονται μ' ἕναν φριχτὸ τρόπο. Σὲ λίγο, λιποθύμησαν κι' οἱ δυό, ἀπὸ ἡδονὴ καὶ πόνο, κολυμπώντας στὸ αἷμα καὶ τὰ ὑγρά τους.

Ὁ Καρναμπώ, ποὺ τὸ χέρι του εἶχε ἀρχίσει νὰ κουράζεται, γύρισε πρὸς τὴν Κουλκουλίνα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ρουφήξει τὴν ὀδοντογλυφίδα τοῦ Σαλούπ. Ἀλλὰ τὸ κάθαρμα, δὲ μποροῦσε ν' ἀδειάσει.

Ὁ Καρναμπώ, διέταξε τὴν ὄμορφη μελαχροινὴ ν' ἀνοίξει τὰ σκέλια της, ὅπως βρισκόταν γονατιστή. Κόπιασε πολύ, ὥσπου νὰ καταφέρει νὰ τὴν πάρει, ὅπως κάνουν τὰ κουνέλια. Ἐκείνη, ὑπέφερε στωικά, χωρὶς ὅμως ν' ἀφήνει ἀπὸ τὸ στόμα της, τὸ περίεργο τρυπάνι τοῦ Σαλούπ, ποὺ βύζαινε. Ὅταν ὁ Καρναμπὼ κατόρθωσε, νὰ βολέψει γιὰ καλὰ τὸ χοντρὸ ματσούκι του στὴν ὑγρὴ σπηλιὰ τῆς Κουλκουλίνας, τῆς σήκωσε τὸ δεξὶ μπράτσο, καὶ τῆς δάγκωσε τὸ τρίχωμα τῆς μασχάλης, ποὺ στὴν περίπτωσή της, ἦταν μιὰ πυκνὴ τούφα. Ὅταν ἦρθε ἡ εὐχαρίστηση, ἦταν τόσο δυνατή, ποὺ ἡ Κουλκουλίνα λιποθύμησε, δαγκώνοντας βίαια τὸ βαλάνι τοῦ Σαλούπ. Ἐκεῖνος, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ πόνου τρομεροῦ, ἀλλὰ τὸ κεφάλι εἶχε ξεκολλήσει. Ὁ Καρναμπώ, ποὺ μόλις εἶχε ἀδειάσει τράβηξε ἀπότομα τὴ φίσσα του ἀπ' τὴ σπηλιὰ τῆς Κουλ-

κουλίνας, πού έπεσε λιπόθυμη στό πάτωμα, κρατώντας ἀκόμη στό στόμα της, τό ἄτυχο βαλάνι τοῦ Σαλούπ.

Ὁ Σαλούπ, ἔχανε ὅλο του τό αἷμα, ἀπ' τή φοβερή πληγή πού δημιουργήθηκε, ἀπ' τά δόντια τῆς λιπόθυμης Κουλκουλίνας.

— Φτωχέ μου Σαλούπ, εἶπε ὁ Καρναμπώ, χάλασες μιά γιά πάντα. Καλλίτερα νά πεθάνεις ἀμέσως, παρά νά ζήσεις γιά νά βλέπεις τό ρεζιλίκι σου.

Καί, τραβώντας ἕνα σουγιά, ἔδωσε ἕνα θανατηφόρο χτύπημα στό Σαλούπ, τινάζοντας συγχρόνως πάνω στό κορμί τῆς Κουλκουλίνας, τίς τελευταῖες σταγόνες ἀπ' τό σπέρμα, ποὔτρεχε ἀκόμη ἀπ' τό φαλλό του.

Ὁ Σαλούπ πέθανε, χωρίς νά βγάλει «κίχ».

Ὁ Καρναμπώ, ξαναντύθηκε προσεχτικά, ἄδειασε ὅλο τό χρῆμα καί τά χρυσαφικά ἀπ' τά συρτάρια καί τά ροῦχα, ἅρπαξε ἀκόμη καί τά μπιζού καί τά ρολόγια πού φοροῦσαν οἱ γυναῖκες κι' ὁ Μόνυ.

Ὕστερα, ἡ ματιά του ἔπεσε στήν λιποθυμισμένη Κουλκουλίνα, πού ἦταν ἀκόμη ριγμένη, μπρούμυτα στό πάτωμα.

— Πρέπει νά ἐκδικηθῶ τό Σαλούπ, μονολόγησε. Καί τραβώντας πάλι τό σουγιά, τόν

φύτεψε μ' ένα τρομερὸ χτύπημα, ἀνάμεσα στὰ κωλομέρια τῆς λιπόθυμης νέας.

Ὁ Καρναμπώ, ἄφησε τὸ σουγιὰ φυτεμένο στὸν πρωκτὸ τῆς Κουλκουλίνας, ἐνῶ τὸ ρολόι τοῦ τοίχου χτυποῦσε τρεῖς φορές.

Ὕστερα βγῆκε, ὅπως εἶχε μπεῖ, ἀφήνοντας τέσσερα κορμιὰ ἁπλωμένα στὸ πάτωμα τοῦ δωματίου, τὸ γεμᾶτο αἷμα, σκατά, σπέρμα καὶ μιὰ ἀκατονόμαστη ἀκαταστασία.

Στὸ δρόμο, ξεκίνησε χαρούμενα πρὸς τὸ Μενιλμοντάν, τραγουδώντας ψιθυριστά:

«Ἕνας κῶλος, πρέπει νὰ μυρίζει κῶλο,
καὶ ποτὲ κολώνια...».

Σὰν ρεφραίν:

«μύ...τη τοῦ γκαζιοῦ,
μύ...τη τοῦ γκαζιοῦ,
ἄναψε, ἄναψε, μικρό μου κοτσανάκι».

ΑΠΟΛΛΙΝΑΙΡ
(ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΠΙΚΑΣΣΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Τὸ σκάνδαλο χάλασε κόσμο. Οἱ ἐφημερίδες ἀναμασοῦσαν τὴν ὑπόθεση μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα. Ἡ Κουλκουλίνα, ἡ Ἀλεξίνα κι' ὁ πρίγκηπας Βιμπέσκού, στρώθηκαν στὸ κρεβάτι γιὰ δυὸ μῆνες.

Ἕνα βράδυ, βρισκόταν ἀκόμα στὸ στάδιο τῆς ἀνάρρωσης, ὁ Μόνυ μπῆκε σ' ἕνα μπάρ, κοντὰ στὸ σταθμὸ τοῦ Μονπαρνάς. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος πίνουνε μονάχα οὐΐσκυ·ποὺ μοιάζει μὲ πετρέλαιο, τόσο, ποὺ τ' ἄλλα ποτά, ὅταν διαθέτει κανεὶς μιὰ γεύση μπλαζὲ σὰν τοῦ πρίγκηπα, δὲν πιάνουν χαρτωσιὰ μπροστά του.

Ἀπολαμβάνοντας τὸ ἐκλεκτὸ αὐτὸ ρόφημα, χάζευε συγχρόνως καὶ τὶς φυσιογνωμίες τῶν πελατῶν τοῦ μαγαζιοῦ. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ξεχώριζε. Ἦταν ἕνας γενειοφόρος κολοσσός, λαϊκὰ ντυμένος, στὸ στὺλ τῆς κεντρικῆς ἀγορᾶς, πού, μὲ τὸ τεράστιο ἄσπρο καπέλλο του —θἄλεγε κανεὶς ὅτι εἶχε κο-

λυμπήσει μὲς τ' ἀλεύρι—, ἔμοιαζε μὲ ἡμίθεο, ἕτοιμο νὰ κινήσει γιὰ πράξη ἡρωική.

Ὁ πρίγκηπας ἦταν σχεδὸν σίγουρος, ὅτι τὸ συμπαθητικὸ αὐτὸ πρόσωπο, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ λωποδύτη τὸν Καρναμπώ. Σὲ λίγο, ἄκουσε τὴ βροντερὴ φωνή του, νὰ παραγγέλνει ἕνα ποτηράκι πετρέλαιο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν σίγουρος ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸ ληστή. Ὁ Μόνυ σηκώθηκε ἀπότομα κι' ἄφοβα στράφηκε καταπάνω του, τείνοτάς του τὸ χέρι:

— Χαίρετε, Καρναμπώ, ἐργάζεστε στὴν ἀγορὰ τώρα;

— Σὲ μένα μιλᾶτε; ρώτησε ὁ ἄλλος ἐμβρόντητος. Ποῦ μὲ ξέρετε;

— Σᾶς εἶδα στὴν ὁδὸ Προνύ, στὸ νούμερο 114, ἀπαντάει ὁ Μόνυ χωρὶς προσχήματα.

— Κάνετε λάθος, κύριε, δὲν εἶμ' ἐγώ, δὲ σᾶς γνωρίζω, εἶμαι χαμάλης στὴν ἀγορὰ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, σχεδὸν ὅλοι μὲ γνωρίζουν ἐδῶ. Σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε με ἥσυχο! ... ἦταν ἡ τρομοκρατημένη ἀπάντηση τοῦ Καρναμπώ.

— Κόφ' το τὸ παραμύθι, ἀγρίεψε ὁ Μόνυ. Ἄκουσε Καρναμπώ, νὰ ξέρεις πὼς μοῦ ἀνήκεις. Θὰ μποροῦσα νὰ σὲ παραδώσω στὴν ἀστυνομία, ἀλλὰ μοῦ ἀρέσεις κι' ἂν θελήσεις νὰ μ' ἀκολουθήσεις, θὰ γίνεις ὁ ὑπηρέτης μου

καὶ θὰ μὲ συνοδεύεις παντοῦ. Θὰ παίρνεις μέρος στὰ ὄργιά μου. Θὰ μὲ βοηθᾶς καὶ στὴν ἀνάγκη θὰ μὲ ὑπερασπίζεις. Κι' ἂν, τέλος, ἀποδειχτεῖς πιστός, θὰ κάνεις τὴν τύχη σου μαζί μου. Δῶσε μου τώρ' ἀμέσως τὴν ἀπάντησή σου.

— Εἶστε κύριος, καὶ ξέρετε νὰ μιλᾶτε ὄμορφα. Σφίξτε μου τὸ χέρι, εἶμαι ὁ ἄνθρωπός σας.

***

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Καρναμπώ, ποὺ προβιβάστηκε ἀπ' τὸ βαθμὸ τοῦ ληστῆ στὸ ἀξίωμα τοῦ πριγκηπικοῦ θαλαμηπόλου, ἑτοίμαζε τὶς βαλίτσες γιὰ ταξίδι. Ὁ πρίγκηπας Μόνυ, εἶχε προσκληθεῖ νὰ γυρίσει ἐπειγόντως στὸ Βουκουρέστι. Ὁ παλιός του φίλος, ὁ ὑποπρόξενος τῆς Σερβίας, μόλις εἶχε πεθάνει, κληρονομώντας του ὁλόκληρη τὴν ἀξιόλογη περιουσία του, ποὺ τὸ μεγαλύτερο μέρος της ἦταν κάτι ὀρυχεῖα κασσίτερου, μὲ μιὰ πολὺ σημαντικὴ παραγωγικότητα τὰ τελευταῖα χρόνια. Τὸ κακὸ μ' αὐτὸ τὸ κληροδότημα, ἦταν, πὼς χρειαζόταν παρακολούθηση ἀπὸ κοντά, πρᾶγμα ποὺ δὲν ταίριαζε στὴν ἰδιοσυγκρασία καὶ τὶς συνήθειες τοῦ Μόνυ.

῾Ο πρίγκηπας, ὅπως ἄλλωστε τὄχουμε ἤδη διαπιστώσει, δὲν ἀγαποῦσε τὸ χρῆμα γιὰ τὸ χρῆμα. Ποθοῦσε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα πλούτη, μόνο καὶ μόνο γιὰ τὶς ἡδονές, ποὺ μόνο τὸ χρυσάφι μπορεῖ νὰ προμηθέψει. Εἶχε συνέχεια μὲς τὸ στόμα του τὸ παρακάτω γνωμικὸ ποὺ πρωτοξεστόμισε κάποιος πρόγονός του: «῞Ολα πουλιοῦνται, ὅλα ἀγοράζονται, φτάνει νὰ καθοριστεῖ ἡ τιμή».

῾Ο πρίγκηπας Βιμπέσκου κι᾽ ὁ Καρναμπώ, κάθισαν στὶς θέσεις τους μέσα στὸ ᾽Εξπρὲς - ᾽Οριάν. Δὲν ἄργησε νὰ προκληθεῖ, ἀπ᾽ τὸ τριπόδισμα τοῦ τραίνου, ἕνα εὐχάριστο ἀποτέλεσμα.

῾Ο Μόνυ ἐρεθίστηκε σὰν κοζάκος κι᾽ ἄρχισε νὰ ρίχνει φλογερὲς ματιὲς στὸν Καρναμπώ. ῎Εξω ἀπ᾽ τὸ παράθυρο, τὸ θαυμαστὸ τοπεῖο τῆς ἀνατολικῆς Γαλλίας, φανέρωνε τὶς γοητευτικές, γνήσιες καὶ ἤρεμες ὀμορφιές του. Τὸ σαλόνι ὅπου ϐρίσκονταν ἐκείνη τὴ στιγμή, ἦταν σχεδὸν ἄδειο. ῞Ενας πλουσιοντυμένος γέρος μὲ ποδάγρα, σκύϐοντας, ἔχυνε σάλια ἀπ᾽ τὴν τρεμούλα του, πάνω στὴν ἐφημερίδα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ διαϐάσει.

῾Ο Μόνυ, ποὺ ἦταν τυλιγμένος μὲ μιὰ μπέρτα τῆς μόδας, ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Καρναμπὼ καί, περνώντας το ἀπ᾽ τὴ σχισμάδα

πού ἦταν κομένη δίπλα στὴν τσέπη τοῦ ϐο-
λικοῦ αὐτοῦ ρούχου, τὸ ὁδήγησε στὸ κούμ-
πωμα τοῦ πανταλονιοῦ του. Ὁ γίγαντας ὑ-
πηρέτης, κατάλαϐε ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία τοῦ
κυρίου του. Ἡ χοντρὴ χερούκλα του, μπορεῖ
νὰ ἦταν τριχωτὴ καὶ στρογγυλὴ σὰν ρόπαλο,
ἀλλὰ ἦταν πολὺ πιὸ τρυφερὴ ἀπ' ὅσο θὰ νό-
μιζε κανείς. Τὰ δάχτυλα τοῦ Καρναμπώ, ξε-
κούμπωσαν ἁπαλὰ τὸ πανταλόνι τοῦ πρίγκη-
πα. Χούφτιασαν ἐπιδέξια τὸ ἐκστασιασμένο
ὄργανό του, ποὺ δικαίωνε κυριολεκτικά, τὸ
φημισμένο δίστιχο τοῦ Ἀλφόνσου Ἀλλαί:

«Τοῦ τραίνου τὸ διεγερτικὸ τριπόδισμα
πόθους καυτοὺς φυτεύει στὰ μεριά μας».

Δυστυχῶς, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἄνοιξε τὴν
πόρτα ἕνας ὑπάλληλος τῆς ἑταιρείας Βαγκὸν-
Λὶ κι' εἰδοποίησε ὅτι τὸ γεῦμα ἦταν ἕτοιμο.

—Ἡ ἰδέα εἶναι ἐξαιρετική, ἀναπήδησε ὁ
Μόνυ. Καρναμπώ, πᾶμε νὰ φᾶμε πρῶτα!

Τὸ χέρι τοῦ κολοσσοῦ, ἐγκατέλειψε τὴ
σχισμάδα τοῦ παλτοῦ. Πῆγαν καὶ οἱ δυὸ πρὸς
τὸ ϐαγκὸν - ρεστωράν. Τ' ὄργανο τοῦ πρίγ-
κηπα, ἦταν ἀκόμα τεντωμένο καί, ὅπως δὲν
εἶχε ξανακουμπώσει τὸ πανταλόνι του, προ-
καλοῦσε ἕνα φούσκωμα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ
παλτοῦ.

Χωρὶς καμμιὰ καθυστέρηση, τὸ γεῦμα

ἄρχισε, μὲ συνοδεία τὴ μουσικὴ ποὺ προκαλοῦσαν τὰ σιδερένια τριξίματα τοῦ τραίνου καὶ τοὺς ἤχους ἀπ' τὰ γυάλινα καὶ ἀσημένια σερβίτσια. Ἡ ἁρμονία αὐτή, ταραζόταν πότε πότε ἀπ' τὴν ἐκπυρσοκρότηση τῶν φελλῶν τῆς σαμπάνιας Ἀπολλινάρις.

***

Σ' ἕνα τραπέζι, πίσω ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ καθότανε ὁ Μόνυ, ἔτρωγαν δυὸ ὄμορφες ξανθές. Ὁ Καρναμπώ, ποὺ τὶς εἶχε ἀπέναντί του, τὶς ἔδειξε μ' ἕνα νόημα στὸ Βιμπέσκου. Ὁ πρίγκηπας γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶχε τὴν εὐχάριστη ἔκπληξη ν' ἀναγνωρίσει στὸ πρόσωπο τῆς μιᾶς ἀπὸ τὶς δυό, ποὺ ἦταν καὶ ταπεινότερα ντυμένη, τὴ Μαριέττα, τὴν πρώην καμαριέρα τοῦ Γκρὰντ - Ὀτέλ. Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ στράφηκε πρὸς τὶς κυρίες. Χαιρέτησε εὐγενικὰ τὴ Μαριέττα καὶ γύρισε πρὸς τὴ δεύτερη, πολὺ γουστόζικα μακιγιαρισμένη. Ἦταν ὡραία καὶ τὰ ξεβαμένα στὸ ὀξυζενὲ μαλλιά της, τῆς ἔδιναν μιὰ ἔκφραση μοντέρνα, ποὺ πολὺ ἱκανοποίησε τὸν πρίγκηπα:

— Κυρία μου, τῆς εἶπε, παρακαλῶ νὰ συγχωρήσετε τὸ θράσος μου, νὰ παρουσιαστῶ μονάχος μου στὴν ὡραιότητά σας, ἀλλὰ

θὰ μοῦ ἦταν δύσκολο, μέσα σ' αὐτὸ τὸ τραῖνο, νὰ 6ρῶ κοινοὺς γνωστούς μας ποὺ θἄπαιρναν τὴν εὐθύνη νὰ κάνουν τὶς συστάσεις. Εἶμαι ὁ πρίγκηπας Μόνυ Βιμπέσκου, κληρονομικὸς 'Οσποντάρ. Ἡ δεσποινὶς ἀπὸ δῶ, δηλαδὴ ἡ Μαριέττα, πού, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἐγκατέλειψε τὴν ἐργασία της στὸ Γκρὰντ - 'Οτέλ, γιὰ νὰ ἀφοσιωθεῖ σὲ σᾶς, μ' ἔχει ἐξυπηρετήσει κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὲ κάνει νὰ αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωση νὰ τῆς ξοφλίσω αὐτό μου τὸ χρέος, σήμερα κιόλας. Θέλω νὰ τὴν παντρέψω μὲ τὸν ὑπηρέτη μου καὶ προορίζω γι' αὐτὸν τὸ σκοπό, μιὰ προίκα ἀπὸ πενήντα χιλιάδες φράγκα γιὰ τὸν καθένα τους.

— Δὲ νομίζω ὅτι ὑπάρχει κάποιο ἐμπόδιο στὰ σχέδιά σας, ἀπάντησε ἡ κυρία, μόνο ποὺ 6λέπω κάποιο ἄλλο ἀντικείμενο, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ καχεκτικὸ μοῦ φαίνεται. Αὐτό, γιὰ ποιόν τὸ προορίζετε;

Κι' ἔδειξε εἰρωνικά, 6άζοντας τὰ γέλια, τὸ χέλι τοῦ κυρίου, ποὺ 6ρίσκοντας μιὰ διέξοδο, ξεπρόβαλε τὸ ροδοκόκκινο κεφάλι του ἀνάμεσα σὲ δυὸ κουμπιά. Ὁ πρίγκηπας προσπάθησε νὰ τὸ ἐξαφανίσει ντροπιασμένος.

— Εὐτυχῶς ποὺ ἔχετε μιὰ τέτοια στάση, ὥστε κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ σᾶς δεῖ... θὰ γινό-

ταν μεγάλο σκάνδαλο... 'Αλλά, ἀπαντῆστε μου, τελικά, γιὰ ποιόν τὸ προορίζετε αὐτὸ τὸ θαυμάσιο ἔμβολο;

—'Επιτρέψτε του, νὰ τιμήσει τὴν ἐξαίσια ὀμορφιά σας, ἀποκρίθηκε εὐγενικὰ ὁ Μόνυ.

— Αὐτὸ εἶναι ἕνα ζήτημα ποὺ θὰ τὸ ἐξετάσουμε ἀργότερα, λέει ἡ κυρία. 'Εντωμεταξύ, ἐφ' ὅσον μοῦ συστηθήκατε, θὰ σᾶς συστηθῶ κι' ἐγώ... 'Εστέλλα Ρονάνζ...

—'Η μεγάλη ἠθοποιὸς τοῦ Φρανσαί; ρώτησε ὁ Μόνυ.

'Εκείνη κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά.

Τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του, ὁ Μόνυ φώναξε:

—'Εστέλλα, ἔπρεπε νὰ σᾶς εἶχα ἀναγνωρίσει. 'Απὸ πολὺ καιρό, εἶμαι φανατικὸς θαυμαστής σας. 'Αμέτρητες εἶναι οἱ βραδιὲς ποὺ πέρασα στὸ Τεάτρ - Φρανσαί, παρακολουθώντας σας στὸ ρόλο τῆς ἐρωτευμένης. Τόσο, ποὺ γιὰ νὰ ἠρεμήσω τὴ διέγερσή μου, καὶ μὴ μπορώντας, βέβαια, νὰ αὐτοϊκανοποιηθῶ δημόσια, ἔχωνα μὲς τὴ μύτη μου τὰ δάχτυλά μου καὶ βγάζοντας ἔξω τὴ χοντρὴ καὶ ξεραμένη μίξα μου τὴν καταβρόχθιζα λαίμαργα. Κι' ἦταν ὡραῖο! Κι' ἦταν ἡδονικό! Καὶ ἦταν ὄνειρο!

— Μαριέττα, εἶπε ξάφνου ἡ 'Εστέλλα,

πηγαίνετε νὰ γευματίσετε μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό σας καὶ σεῖς πρίγκηπα καθῆστε νὰ γευματίσετε μαζί μου.

Μόλις βρέθηκαν καθισμένοι ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον, ὁ Ὀσποντὰρ κι' ἡ θεατρίνα, ἄρχισαν ν' ἀνταλλάσσουν ἐρωτικὲς ματιές.

— Ποῦ πηγαίνετε; ρώτησε ὁ Μόνυ.

— Στὴ Βιέννη, θὰ παίξω μπρὸς στὸν αὐτοκράτορα.

— Καὶ τὸ διάταγμα τῆς Μόσχας;

— Δὲ δίνω δεκάρα γιὰ τὸ διάταγμα τῆς Μόσχας. Θὰ στείλω αὔριο τὴν παραίτησή μου, στὸ διευθυντὴ Κλαρέττι... Μὲ παραμερίζουν... Μὲ βάζουν νὰ παίζω σαχλαμάρες... μοῦ ἀρνοῦνται τὸ ρόλο τῆς Ἐοράκας, σ' ἕνα καινούργιο ἔργο τοῦ Μουνὲ - Σουλλύ... Φεύγω... Δὲ θὰ μοῦ πνίξουν τὸ ταλέντο μου...

—Ἀπάγγειλέ μου κάτι... ἂς ποῦμε, στίχους, ζήτησε ὁ Μόνυ.

Κι' ἐνῶ ἀλλάζανε σερβίτσια γιὰ τὸ δεύτερο πιάτο, ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἀπάγγειλε τὴν «Πρόσκληση σὲ ταξίδι». Κι' ὅπως ἕνας - ἕνας οἱ κρυστάλλινοι στίχοι τοῦ Μπωντλαίρ, ὅπου ὁ ποιητὴς εἶχε ἀνακατέψει ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν ἐρωτιάρικη μελαγχολία του, ἀνέμιζαν στὸ χῶρο, ὁ Μόνυ ἔνοιωσε τὶς μύτες

τῶν ποδιῶν τῆς θεατρίνας, νὰ σκαρφαλώνουν βιαστικὰ στὶς γάμπες του. Κι' ἀνέβηκαν καὶ χώθηκαν κάτω ἀπ' τὸ παλτὸ τοῦ Μόνυ, μέχρι ποὺ συναντήσανε τὸ ὄργανο τοῦ πρίγκηπα, ποὺ κρεμόταν θλιμμένα, ἔξω ἀπ' τοῦ πανταλονιοῦ του τ' ἄνοιγμα. Ἐκεῖ, σταμάτησε ἡ ἀνάβαση καὶ τὰ δυὸ πόδια, σφίγγοντας ἀνάμεσά τους τὸ ἔμβολο, ἄρχισαν ἕνα ἀρκετὰ περίεργο πήγαιν' ἔλα. Κι' ὅπως τὸ μόριο γινόταν προοδευτικὰ ὅλο καὶ πιὸ σκληρό, ἀφέθηκε τελικὰ νὰ ἀπαλοχαϊδεύεται, ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ ποδήματα τῆς Ἐστέλλας Ρονάνζ. Γοργὰ πλημμύρισε τὸ αἷμα του ἡ ἡδονὴ κι' αὐτοσχεδίασε τὸ παρακάτω σονέττο, ποὺ ἀπάγγειλε στὴ βεντέττα καὶ κείνη δὲ σταμάτησε τὴν ὑπόγεια ἀπασχόλησή της μέχρι τὴν τελευταία στροφή.

«ΕΠΙΘΑΛΑΜΟΣ

Τὰ χέρια σου θὰ ὁδηγήσουνε, κυρά μου
μὲς τὸ ὀρθάνοιχτο ἱερὸ ποὺ χαίνει
ἀνάμεσα στὰ θεϊκὰ μεριά σου
τὸ γαϊδουρίσιο ἐργαλεῖο μου.

Σοῦ κάνω ὅρκο, σὲ πεῖσμα ὅλων,
ὅσων βρίσκονται τούτη τὴ στιγμὴ σ' αὐτὸ τὸ χῶρο,

πώς θὰ σοῦ κάνω ἔρωτα, ἀκόμα καὶ 'δῶ μέσα,
φτάνει μονάχα ἐσὺ νὰ θές, νὰ τὸ φχαριστηθεῖς σὲ βάθος.

Τὸ στόμα μου, τὰ κάτασπρά σου στήθια
θὰ τιμήσει, ὅπως ἁρμόζει σὲ γλυκιὲς πιπίλες.
Κι' ἀπὸ τ' ἀρσενικό μου ἔμβολο, στὴ θηλυκιὰ σπηλιά σου,
τὸ ἄσπιλο ὑγρὸ θὲ νὰ κυλήσει, σὰν τὴ χρυσοβροχὴ μὲς τὶς κοιλάδες.

Γλυκιά μου πόρνη! οἱ γλουτοί σου ἔχουν νικήσει,
κατέχοντας τ' ἀπόκρυφο τὸ μυστικὸ τῶν ζουμερῶν σου φρούτων,
ἀκόμα καὶ τῆς γῆς τὴν ταπεινὴ καὶ δίχως φύλλο στρογγυλάδα,
ἀκόμα καὶ τοῦ φεγγαριοῦ, τοῦ ξιπασμένου γιὰ τὸν πισινό του, τὴν ἁπαλάδα.

'Απὸ τὰ μάτια σου ξεχύνεται, καὶ σφαλιστὰ ἂν τὰ κρατᾶς ἀκόμα,
ἡ σκοτεινὴ ἐκείνη λάμψη, ποὺ πέφτει ἀπὸ τ' ἀστέρια».

Μόλις ὁ μοχλὸς τοῦ Μόνυ ἔφτασε στὸ ὅριο τοῦ ἐρεθισμοῦ του, ἡ Ἐστέλλα κατέβασε τὰ πόδια της λέγοντας:

— Πρίγκηπά μου, ἀπαγορεύεται νὰ φτύνουμε μέσα στὸ ἑστιατόριο. Τί θἄλεγε ὁ κόσμος γιὰ μᾶς;... Ἐκτὸς αὐτοῦ, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ κάνατε στὸν Κορνήλιο, στὴν τελευταία στροφὴ τοῦ σονέττου σας. Παρ' ὅλον ὅτι ἐγκαταλείπω πιὰ τὴν Κομεντὶ - Φρανσαίζ, ὁποιοσδήποτε κλασσικός, ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὸ ἵδρυμα, μὲ συναρπάζει.

— Μαντάμ, λέει ὁ Μόνυ, ποιά εἶναι τὰ σχέδιά σας, μετὰ τὴν παράσταση ἐμπρὸς στὸν Φραγκίσκο Ἰωσήφ;

— Τὸ πραγματικό μου ὄνειρο, εἶναι νὰ γίνω ἀστέρι ἑνὸς καφὲ - κονσέρ.

— Νὰ φυλάγεστε μαντάμ. Ἡ σκοτεινὴ λάμψη τοῦ κυρίου Κλαρέττι, ποὺ κάνει νὰ πέφτουν τ' ἀστέρια, θὰ σᾶς μπλέξει σὲ μιὰ ἀτελείωτη δίκη.

— Μὴ σὲ νοιάζει γι' αὐτὸ Μόνυ, ἀπάγγειλέ μου λίγους στίχους ἀκόμη, πρὶν πᾶμε γιὰ νάνι.

Ο ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΙ' Ο ΟΜΦΑΛΟΣ

Ὁ πισινὸς
τοῦ ὀμφαλοῦ
τρελλαίνεται
κάπου ἀλλοῦ.

—Τὴ νοιώθεις
τοῦ φαλλοῦ
τὴν κόψη;

—Τί ἀρρενωπός!...
Ὁ σκύλος!...
μὲ πεθαίνει...
τί ὄνειρο!...

—...Βαστᾶς καλά;
Λέει ὁ Ἡρακλῆς,
ποὺ τὸν πηδᾶ.

Ο ΠΥΡΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΘΙΣΒΙΑ

Ἡ κυρία
ἡ Θισβία
λιποθυμάει
«Τί κρύα».

Ὁ Πύραμος
σκυφτὸς

τὴν τσιγκλάει
«Μὲ μανία».

Ἡ ὡραία
λέει, «Ναί! »
κι᾽ ὕστερα
ἡδονίζεται
στὸν καμπινέ.

— Εἶναι ἐρεθιστικό, εἶναι γλυκό, εἶναι θαυμάσιο! Μόνυ, εἶσαι ἕνας θεῖος ποιητής, ἔλα νὰ μὲ τιμήσεις μέσα στὸ βαγκὸν - λί, νοιώθω τὴν ψυχή μου ἀναστατωμένη.

Ὁ πρίγκηπας πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ καὶ τῶν τεσσάρων καὶ σηκώθηκε. Ἡ Μαριέττα κι᾽ ὁ Καρναμπώ, κοιτάζονταν ἕτοιμοι νὰ κατασπαραχθοῦν. Στὸ διάδρομο, ὁ Μόνυ γλίστρησε στὸ χέρι τοῦ ὑπαλλήλου τῆς Ἑταιρείας τῶν Βαγκὸν - Λί, ἕνα χαρτονόμισμα τῶν πενήντα φράγκων κι᾽ ὁ τελευταῖος προθυμοποιήθηκε ν᾽ ἀφήσει τὰ δυὸ ζευγάρια νὰ μποῦνε στὸ ἴδιο κουπέ.

— Κανονίστε ἐσεῖς τὰ θέματα μὲ τὸ τελωνεῖο, εἶπε ὁ Μόνυ στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ κασκέττο. Δὲν ἔχουμε τίποτα νὰ δηλώσουμε. Σᾶς παρακαλῶ, δύο λεπτὰ πρὶν νὰ περάσουμε τὰ σύνορα, νὰ μᾶς χτυπῆστε συνθηματι-

κὰ τὴν πόρτα μας. Ἔχω τοὺς λόγους μου.

Καὶ τοὔκλεισε τὸ μάτι, κάνοντας μιὰ ἐλαφρὰ κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ, πρὸς τὸ μέρος τῶν γυναικῶν.

Μόλις μπῆκαν στὴν καμπίνα, γδύθηκαν κι' οἱ τέσσερις τσιτσίδι. Ἡ Μαριέττα, ἦταν ἡ πρώτη ποὺ παρουσιάστηκε γυμνή. Ὁ Μόνυ, ποὺ δὲν τὴν εἶχε ξαναδεῖ ἔτσι, ἀναγνώρισε ὡστόσο τὰ χοντρὰ καὶ στρογγυλὰ μεριά της καὶ τὸ δάσος ποὺ σκίαζε τὴ σχισμάδα τοῦ φύλου της. Τ' ἀκρόστηθά της φούσκωναν ἐρεθισμένα, παρόμοια μὲ τὰ μπαστούνια τοῦ Μόνυ καὶ τοῦ Καρναμπώ.

— Καρναμπώ, λέει ὁ Μόνυ, τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀσχολοῦμαι μ' αὐτὴ τὴν ὄμορφη κοπέλλα, ἐσύ, παρακαλῶ, σοδόμισέ με.

Τὸ γδύσιμο τῆς Ἐστέλλας ἦταν πιὸ ἀργὸ κι' ὅταν τελικὰ πρόβαλε ὁλόγυμνη, ὁ Μόνυ ἦταν πιὰ καβάλλα πάνω στὴ Μαριέττα, ποὺ εἶχε ἤδη ἀρχίσει νὰ ἡδονίζεται. Ὁ χοντρὸς πισινός της κουνιόταν μὲ χάρη, βγάζοντας ἕναν ξερὸ ἦχο, κάθε φορὰ ποὺ ἡ κοιλιὰ τοῦ Μόνυ χτυποῦσε πάνω του. Ὁ Καρναμπώ, εἶχε περάσει τὸν κοντόχοντρο κόμπο του, στὸν φαρδὺ πρωκτὸ τοῦ Μόνυ, ποὺ φώναζε:

—Ἄτιμο γουρουνότραινο! Δὲ μποροῦμε νὰ κρατήσουμε τὴν ἰσορροπία μας...

Ἡ Μαριέττα, κακάριζε σὰν κότα, καὶ τετέριζε σὰν τζίτζικας στ' ἀμπέλι. Ὁ Μόνυ, εἶχε τυλίξει τὰ χέρια του γύρω στὸ κορμί της καὶ τῆς ἔλειωνε τὰ στήθια. Μὲ τὰ μάτια ὅμως, κατάτρωγε τὴν Ἐστέλλα, ποὺ τὸ πλούσιο χτένισμά της, φανέρωνε τὴν ἐπιδέξια δουλειὰ ἑνὸς καπάτσου κωμμωτῆ. Ἦταν ἡ μοντέρνα γυναίκα, μ' ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξης. Οἱ μποῦκλες της σὲ σκάλες, συγκρατιόντουσαν μὲ χτενάκια ἀπὸ ταρταρούγα, ποὺ πήγαιναν ἀσορτὶ μὲ τὸ ξεθωριασμένο χρῶμα τῶν μαλλιῶν της. Ὁ πισινός της, ἦταν νευρικὸς κι' ἀνασηκωμένος, μὲ τρόπο προκλητικό. Τὸ πρόσωπό της, 6αμμένο μὲ τέχνη, τῆς ἔδινε τὴν πικάντικη ὄψη μιᾶς πόρνης πολυτελείας. Τὰ στήθια της, λίγο πεσμένα, 6ρίσκονταν σ' άρμονία μὲ τὸ κορμί της, γιατὶ ἦταν μικρὰ καὶ λεπτά, στὸ σχῆμα τ' ἀχλαδιοῦ.

Ὁ Μόνυ φανταζόταν, πὼς ἂν τὰ ἔπαιζε στὸ χέρι του, θὰ τοῦ ἄφηναν μιὰν ἀπαλὴ καὶ μεταξένια αἴσθηση, σὰν τὶς 6υζάχτρες μιᾶς κατσίκας. Ὅταν ἡ ἰδιοκτήτριά τους στριφογύριζε, ἀναπηδοῦσαν, ὅπως χοροπηδάει ἕνα μαντῆλι ἀπὸ 6ατίστα, ποὺ ἀφοῦ τὸ κάνεις μπάλλα τσαλακώνοντάς το, τ' ἀφήνεις ἀπότομα ἐλεύθερο. Κάτω ἀπ' τὸ λόφο τῆς Ἀφρο-

δίτης, δὲν εἶχε, παρὰ μονάχα, μιὰ τουφίτσα μεταξένιες τρίχες.

Μὲ ἕνα χορευτικὸ πήδημα, ἡ Ἐστέλλα ἁπλώθηκε πάνω στὴν κουσέττα, τύλιξε τοὺς μακρυοὺς καὶ νευρικοὺς μηρούς της γύρω ἀπὸ τὸ σβέρκο τῆς Μαριέττας πού, ἔχοντας ἔτσι τὴ γατούλα τῆς κυρᾶς της μπρὸς στὸ στόμα, βάλθηκε νὰ τῆς τὴν πιπιλάει μὲ ἡδονή, χώνοντας ὅλο καὶ πιὸ βαθειὰ τὴ μύτη της, μέσα στὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα, ἀνάμεσα στὰ μεριά της.

Ἡ Ἐστέλλα πάλι, εἶχε χώσει τὴ γλώσσα της στὸ ἄνοιγμα τοῦ ὀργάνου τῆς ὑπηρέτριάς της καὶ χάιδευε μὲ τ' ἀκρόχειλά της, ταυτόχρονα, τὸ φλογισμένο ἐσωτερικὸ τῆς σχισμάδας καὶ τὸν ἀναμμένο μοχλὸ τοῦ Μόνυ, ποὺ πηγαινοερχόταν ρυθμικά.

Ὁ Καρναμπὼ χαιρόταν μ' ἡδονὴ αὐτὸ τὸ θέαμα. Τὸ χοντρό του ἔμβολο, σφηνωμένο μέχρι τὴ ρίζα στὴν τριχωτὴ περιοχὴ τοῦ πρίγκηπα, κουνιότανε ἀργὰ καὶ παλινδρομικά. Ἄφησε νὰ τοῦ φύγουνε δυὸ τρεῖς γερὲς ἐξαερώσεις, ποὺ βρωμίσανε τὴν ἀτμόσφαιρα, ἀλλὰ μεγάλωσαν τὴν εὐχαρίστηση τοῦ πρίγκηπα καὶ τῶν γυναικῶν. Ξάφνου, ἡ Ἐστέλλα βάλθηκε νὰ τραντάζεται τρομαχτικὰ κι' ὁ πισινός της ἄρχισε ἕναν τρελλὸ χορὸ μπροστὰ

στὴ μύτη τῆς Μαριέττας, ποὺ δυνάμωσε τὰ μουγκρητὰ καὶ τὰ σπασίματα τῆς μέσης της. Ντυμένες μὲ ἐφαρμοστὲς μαῦρες μεταξωτὲς κάλτσες, ποὺ χάνονταν μέσα σ' ἀκριβὰ παπούτσια μὲ χοντροτάκουνα τῆς μόδας, Λουδοβίκου XY, οἱ γάμπες της, τινάζονταν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ δύναμη. Μ' ἕνα ἀπὸ τοῦτα τὰ τινάγματα, ἔρριξε, ἄθελά της, μιὰ τρομερὴ κλωτσιὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Καρναμπώ, ποὺ τοὖρθε ζάλη κι' ἄνοιξε ἡ μύτη του. Τὸ αἷμα ξεπήδησε καὶ ἄρχισε νὰ τρέχει ἄφθονο.

— Πόρνη! οὔρλιαξε ὁ Καρναμπὼ μόλις συνῆλθε ἀπ' τὴν ἔκπληξη. Καὶ γιὰ ἐκδίκηση, τσίμπησε μέχρι αἱματώματος τὸν πισινὸ τοῦ Μόνυ. Ἐκεῖνος, λυσσασμένος ἀπ' τὸν πόνο, τράβηξε μιὰ μανιασμένη δαγκωνιὰ στὸν ὦμο τῆς Μαριέττας, ποὺ ἡδονιζόταν οὐρλιάζοντας ἀφηνιασμένη. Ὁ πόνος της ἦταν τέτοιος, ποὺ ἀσυναίσθητα, σφήνωσε σὰν τρελλὴ τὰ δόντια της μέσα στὸν κόλπο τῆς κυρᾶς της, πού, ὑστερικά, ἔσφιξε μὲ τρομακτικὴ δύναμη τὰ μεριά της, γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς δούλας της.

— Πνίγομαι, ψέλλισε βραχνὰ ἡ Μαριέττα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔδωσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ σημασία. Τὸ σφίξιμο ἔγινε ἀκόμα πιὸ ἰσχυρό. Τὸ πρόσωπο τῆς καμαριέρας ἔγινε βιολετὶ καὶ τ' ἀφρισμένο στόμα της, ἔμεινε καρφωμέ-

νο πάνω στὴν εἴσοδο τοῦ κόλπου τῆς θεατρίνας. Ὁ Μόνυ ἔφτασε στ' ἀποκορύφωμα τῆς ἡδονῆς του, μέσα σ' ἕνα σῶμα ἀδιάφορο. Ὁ Καρναμπώ, μὲ μάτια γουρλωμένα, ἐξεσφενδόνισε τὸ ὑγρό του στὸν πισινὸ τοῦ πρίγκηπα, δηλώνοντας συγχρόνως μὲ τὴ βαθιὰ φωνή του:

—Ἂν δὲ μείνεις ἔγκυος, δὲν εἶσαι ἄντρας!

Κι' οἱ τέσσερις πέσανε κάτω ἐξουθενωμένοι. Ξαπλωμένη ἀνάσκελα πάνω στὴν κουκέττα, ἡ Ἐστέλλα, τρίζοντας τὰ δόντια της, χτυποῦσε χέρια καὶ πόδια στὸ κενό. Ὁ Καρναμπώ, οὔρησε ἀπ' τὸ παράθυρο. Ὁ Μόνυ, προσπαθοῦσε νὰ βγάλει τὸ ὄργανό του, ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Μαριέττας, μάταια ὅμως. Τὸ κορμὶ τῆς ὑπηρέτριας, ἔμενε ἀκίνητο.

—Ἄσε με νὰ βγῶ, τῆς εἶπε ὁ Μόνυ χαϊδεύοντάς την.

Μά, βλέποντας ὅτι δὲν ἀντιδροῦσε, τῆς τράβηξε μιὰ τσιμπιά, τὴ δάγκωσε, τὴ χτύπησε. Ὅλα ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα!

—Ἔλα νὰ τῆς ἀνοίξεις τὰ πόδια, μοῦ φαίνεται πὼς λιποθύμησε! εἶπε ὁ πρίγκηπας στὸν Καρναμπώ.

Μὲ δυνατὴ προσπάθεια καὶ μὲ μεγάλη

δυσκολία, ὁ Μόνυ κατάφερε τελικὰ νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὸ σφίξιμο τῆς κοπέλλας.

Ὕστερα, βάλθηκαν κι' οἱ δυὸ νὰ συνεφέρουν τὴ Μαριέττα, μὰ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Σκατά! τὰ τίναξε, φώναξε ὁ Καρναμπώ. Κι' ἦταν ἀλήθεια.

—Ἡ Μαριέττα, στραγγαλισμένη ἀπὸ τὶς γάμπες τῆς κυρίας της, ἦταν νεκρή, ἀνεπανόρθωτα νεκρή.

— Τὴν πατήσαμε! εἶπε ὁ Μόνυ.

— Αὐτὴ ἡ βρώμα φταίει, φώναξε πάλι ὁ Καρναμπώ, δείχνοντας τὴν Ἐστέλλα, ποὺ τώρα φαινόταν πιὸ ἤρεμη. Κι' ἁρπάζοντας ἀπ' τὸ βαλιτσάκι τῆς θεατρίνας μιὰ βούρτσα μὲ λαβὴ ἀσημένια, ἄρχισε νὰ τὴ χτυπάει βίαια. Οἱ τρίχες τῆς βούρτσας τσιμποῦσαν ἐρεθιστικὰ σὲ κάθε χτύπημα. Ἡ τιμωρία ἔμοιαζε περισσότερο νὰ τὴν εὐχαριστεῖ παρὰ νὰ τὴν πονάει.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα.

— Εἶναι τὸ σύνθημα, εἶπε ὁ Μόνυ. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ περάσουμε τὰ σύνορα. Τὄχω ὁρκιστεῖ. Πρέπει νὰ κάνουμε ἔρωτα, μισὸ στὴ Γαλλία καὶ μισὸ στὴ Γερμανία. Ἐσὺ Καρ-

ναμπώ, ἀνάλαβε τὴν πεθαμένη κι' ἐγὼ τὴ ζωτανή.

Ὁ Μόννυ, μὲ τὴν κεραία του ψηλά, ὅρμησε καταπάνω στὴν Ἐστέλλα, ποὺ μὲ τὰ σκέλια ὀρθάνοιχτα, τὸν ὑποδέχτηκε μὲς τὸν καυτό της κόλπο, τσιρίζοντας:

— Βάλ' το μέχρι τέρμα, νά! ... νά! ...

Τὸ κούνημα τοῦ πισινοῦ της εἶχε κάτι τὸ δαιμονιακό. Ἀπὸ τὸ στόμα της ξεχύνονταν ἕνας ἀφρὸς ποὺ ἀνακατεύονταν μὲ τὸ φτιασίδι καὶ μολυσμένος καὶ ἀπαίσιος, κυλοῦσε ἀπ' τὸ πηγούνι, πάνω στὸ στῆθος της. Ὁ Μόνυ ἔχωσε τὴ γλώσσα του στὸ στόμα της κι' ἔβαλε σύγχρονα τὴ λαβὴ τῆς βούρτσας μέσα στὴ στρογγυλή, τοῦ πισινοῦ της τρύπα. Κάτω ἀπ' τὸ συναίσθημα ἐτούτης τῆς καινούργιας ἡδονῆς, ἐκείνη δάγκωσε τόσο δυνατὰ τὴ γλώσσα τοῦ πρίγκηπα, ποὺ ὁ τελευταῖος ἀναγκάστηκε νὰ τῆς πατήσει μιὰ γερὴ τσιμπιὰ γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσει νὰ σταματήσει τὸ δάγκωμα.

Στὸ μεταξύ, ὁ Καρναμπώ, γύρισε μπρούμυτα τὸ πτῶμα τῆς Μαριέττας, ποὺ τὸ μελανιασμένο πρόσωπό της ἦταν ἀνυπόφορο στὴ θέα. Ἄνοιξε τοὺς γλουτούς της κι' ἔχωσε μὲ δυσκολία τὸ τεράστιο ἐργαλεῖο του, μέσα στὸ σοδομικό της ἄνοιγμα. Καὶ ἀπὸ κείνη τὴ

στιγμή, ἄρχισε νὰ δίνει ἕνα μάθημα πρωτόγονης ἀγριάδας.

Τὰ χέρια του, ξερρίζωσαν τούφα - τούφα τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς νεκρῆς. Τὰ δόντια του, ξέσχισαν τὴν ἁπαλὴ μὲ πολικὴ ἀσπράδα πλάτη της, τὸ αἷμα, ποὺ ἀνάβρυσε κατακόκκινο, ἔπηξε γρήγορα, κι' ἔμοιαζε μὲ σκόρπιες κηλίδες, πάνω στὸ χιόνι. Λιγάκι πρὶν ἀπὸ τὴν τέλεια εὐχαρίστηση, ἔχωσε τὸ χέρι του μέσα στὴν χαλαρὴ ἀκόμα βουβωνική της χώρα καὶ κάνοντας νὰ μπεῖ ὁλόκληρο τὸ μπράτσο του, ἄρχισε νὰ τραβάει ἔξω τὰ σωθικὰ τῆς δύστυχης καμαριέρας. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἦρθε στ' ἀποκορύφωμα τῆς ἡδονῆς, εἶχε κιόλας βγάλει ἔξω δυὸ μέτρα ἄντερα, ποὺ τὰ τύλιξε γύρω ἀπ' τὴ μέση του, σὰ ζώνη ἀσφαλείας.

Τέλειωσε, ξερνώντας συγχρόνως τὸ φαΐ ποὖχε φάει λίγο πρωτύτερα, τόσο ἐξ αἰτίας τῶν κραδασμῶν τοῦ τραίνου, ὅσο κι' ἀπὸ τὶς συγκινήσεις ποὖχε ζήσει τελευταῖα. Ὁ Μόνυ, ποὺ εἶχε κι' αὐτὸς τελειώσει, κοιτοῦσε κατάπληκτος τὸν ὑπηρέτη του ν' ἀναγουλιάζει ἀπαίσια, ξερνώντας πάνω στὸ ἀξιοθρήνητο κουφάρι. Ὁλόγυρα, τὰ ματωμένα μαλλιά, τὰ βγαλμένα σωθικὰ καὶ τὸ πηγμένο αἷμα, συνέθεταν μιὰ φριχτὴ καὶ χυδαία εἰκόνα, πιὸ φριχτὴ καὶ πιὸ χυδαία κι' ἀπ' τὴν κόλαση.

—'Απαίσιο γουρούνι, φώναξε ὁ πρίγκηπας. Ὁ βιασμὸς ἐτούτης τῆς νεκρῆς ποὺ ἔπρεπε νὰ παντρευτεῖς, ὅπως τῆς τὄχα ὑποσχεθεῖ, θὰ ρίξει πολὺ βάρος στὴ ζυγαριὰ τῆς τελευταίας κρίσης σου. Ἂν δὲν σ' ἀγαποῦσα τόσο πολύ, θὰ σὲ σκότωνα τώρα δέ, σὰ σκυλί.

Ὁ Καρναμπώ, σηκώθηκε καταματωμένος, ἀφήνοντας τὰ τελευταῖα ἀναγουλιάσματα ἀπὸ τὸν ἐμετό του. Ἔδειξε πάλι τὴν 'Εστέλλα, ποὺ μὲ μάτια γουρλωμένα, ἀντίκρυζε μὲ φρίκη τὸ ἀπόκοσμο θέαμα:

— Αὐτὴ φταίει γιὰ ὅλα, δήλωσε.

— Μὴ γίνεσαι χυδαῖος, λέει ὁ Μόνυ, αὐτὴ σοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἱκανοποιήσεις τὰ νεκροφιλικά σου ἔνστικτα.

***

'Εκείνη τὴ στιγμή, περνοῦσαν πάνω ἀπὸ μιὰ γέφυρα, κι' ὁ πρίγκηπας πῆγε στὸ παράθυρο γιὰ νὰ θαυμάσει τὸ ρομαντικὸ πανόραμα τοῦ Ρήνου, ποὺ ἅπλωνε στὴ θέα τοῦ ἐπιβάτη, τὶς καταπράσινες ὀμορφιές του καὶ χάνονταν ὧς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα, μὲ τοὺς φαρδιοὺς μαιάνδρους του. Ἦταν ἔξι τὸ πρωί, οἱ γελάδες ἔβοσκαν κιόλας στὰ φραγμένα λει-

6άδια, τὰ παιδιὰ χόρευαν κιόλας κάτω ἀπ' τὰ αἰωνόβια γερμανικὰ πλατάνια. Μιὰ μουσικὴ ἀπὸ πνευστά, μονότονη καὶ πένθιμη, πρόδινε κάπου ἐκεῖ, τὴν παρουσία ἑνὸς πρώσσικου στρατόπεδου κι' ἡ μελωδία ἀνακατευόταν θλιμμένα, μὲ τὰ ἀναστενάρικα τριξίματα, ποὺ ἔβγαζαν, κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ τραίνου ποὺ προχωροῦσε, τὰ σίδερα τῆς γέφυρας. Εὐτυχισμένα χωριά, ζωντάνευαν τὶς ὄχθες ποὺ δεσπόζονταν ἀπὸ παμπάλαια κάστρα καὶ τὰ ρηνανικὰ ἀμπέλια ἅπλωναν ἀτελείωτα τὸ ρυθμικὸ καὶ ὁμοιόμορφο μωσαϊκό τους.

Ὅταν ὁ Μόνυ γύρισε τὸ κεφάλι του, εἶδε τὸν ὀγκώδη Καρναμπώ, νὰ κάθεται πάνω στὸ κεφάλι τῆς Ἐστέλλας. Ὁ κολοσσιαῖος πισινός του, ἔκρυβε τελείως τὸ πρόσωπο τῆς θεατρίνας. Εἶχε ἀποπατήσει πάνω της καὶ οἱ γλιτσερὲς καὶ μαλακὲς ἀκαθαρσίες, κυλοῦσαν κι' ἀπ' τὶς δυὸ μεριὲς τοῦ κεφαλιοῦ. Κρατοῦσε ἕνα τεράστιο μαχαίρι κι' ὄργωνε μ' αὐτὸ τὴν κοιλιά της, ποὺ σφάδαζε ἀπ' τὸν πόνο. Ὅλο της τὸ κορμὶ ταράζονταν ἀπὸ τ' ἀναπηδήματα.

— Στάσου, περίμενε, τοῦ λέει ὁ Μόνυ, μεῖνε ἀκίνητος.

Καὶ ξαπλώνοντας πάνω στὴ δύστυχη, ἔ-

βαλε τὸ τεντωμένο ρόπαλό του, βαθειὰ μέσα στὸ ἑτοιμοθάνατο κορμί της.

Ἡδονίστηκε ἔτσι, μὲ τοὺς σπασμοὺς τῆς δολοφονημένης, ποὺ οἱ τελευταῖοι πόνοι της θὰ πρέπει νὰ ἤτανε φριχτοὶ καὶ βούτηξε τὰ μπράτσα του μέσα στὸ αἷμα της, ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὴν κοιλιά της. Ὅταν τέλειωσε, ἡ θεατρίνα δὲ σάλευε πιά. Ἦταν κοκκαλωμένη, μὲ τ' ἀναστραμένα της μάτια, γεμᾶτα ἀκαθαρσίες.

— Τώρα, εἶπε ὁ Καρναμπώ, πρέπει νὰ τὸ σκάσουμε.

Καθαρίστηκαν καὶ ντύθηκαν. Ἦταν ὀχτὼ ἡ ὥρα, τὸ πρωί. Καβάλλησαν τὸ πορτόφυλλο καὶ ξάπλωσαν ἄφοβα πάνω στὰ σκαλοπάτια τοῦ βαγονιοῦ. Τὸ τραῖνο ἔτρεχε μ' ὅλη του τὴν ταχύτητα. Κατόπιν, μ' ἕνα σύνθημα τοῦ Καρναμπώ, ἀφέθηκαν νὰ πέσουν ἁπαλά, πάνω στὸ χῶμα, δίπλα στὴ γραμμή. Σηκώθηκαν λίγο μουδιασμένοι, ἀλλὰ χωρὶς καθόλου χτυπήματα κι' ἀποχαιρέτησαν μ' ἕνα χαρούμενο νεῦμα, τὸ τραῖνο, ποὺ μίκραινε ὅπως ἀπομακρύνονταν.

— Πάνω στὴν ὥρα! εἶπε ὁ Μόνυ.

Πῆγαν μέχρι τὴν πρώτη πόλη, ξεκουράστηκαν δυὸ μέρες κι' ἔπειτα ξαναπῆραν τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Βουκουρέστι.

Ἡ διπλὴ δολοφονία τοῦ Ἐξπρὲς - Ὀριάν, τροφοδότησε μὲ φλυαρία τὶς ἐφημερίδες γιὰ ἕξι μῆνες. Δὲ βρῆκαν τοὺς δολοφόνους καὶ τὸ ἔγκλημα φορτώθηκε στὸ λογαριασμὸ τοῦ Τζὰκ τοῦ ἀντεροβγάλτη, ποὺ εἶχε φαρδιὲς πλάτες, ὥστε ν' ἀντέχουν τὸ φορτίο ἑνὸς ἀκόμη ἐγκλήματος.

* * *

Στὸ Βουκουρέστι, ὁ Μόνυ ρευστοποίησε τὴν κληρονομιὰ τοῦ ὑποπρόξενου τῆς Σερβίας. Οἱ σχέσεις του ἔτσι, μὲ τὴ σέρβικη παροικία, καλλιτέρεψαν τόσο πολύ, ὥστε ἕνα βράδυ, τὸν προσκάλεσαν νὰ πάρει μέρος σὲ μιὰ δεξίωση στῆς Νατάσσας Κόλοβιτς, γυναίκας τοῦ συνταγματάρχη ποὺ φυλακίστηκε, ἐξ αἰτίας τῆς δράσης του, ἐνάντια στὴ δυναστεία τῶν Ὀμπρένοβιτς.

Ὁ Μόνυ, μὲ συνοδεία τὸν Καρναμπώ, ἔφτασε στὶς ὀκτώ.

Ἡ ὄμορφη Νατάσσα, τοὺς ὑποδέχτηκε μέσα σ' ἕνα κατάμαυρο σαλόνι, φωτισμένο μὲ κίτρινες λαμπάδες καὶ στολισμένο μὲ νεκροκεφαλὲς καὶ σταυρωτὰ κόκκαλα.

Πρίγκηπα Βιμπέσκου, εἶπε ἡ κυρία, θὰ πάρετε μέρος σὲ μιὰ μυστικὴ συνεδρίαση τῆς Σέρβικης Ἀντιδυναστικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἀπό-

φε θὰ ψηφίσουμε, χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ θάνατο τοῦ ἀχρείου 'Αλέξανδρου καὶ τῆς πόρνης συζύγου του, τῆς Ντράγκας Μασσίνας. Θὰ βάλουμε στὴ θέση του, τὸ βασιλιὰ Πέτρο Καραγιώργοβιτς, πάνω στὸ θρόνο τῶν προγόνων του. Ἂν ἀποκαλύψετε ὁτιδήποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ θὰ δεῖτε καὶ θ' ἀκούσετε, ἕνα ἀόρατο χέρι θὰ σᾶς σκοτώσει, ὁπουδήποτε κι' ἂν βρίσκεστε.

Ὁ Μόνυ κι' ὁ Καρναμπώ, ὑποκλίθηκαν. Οἱ συνωμότες ἔφταναν ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ὁ 'Αντρὲ Μπάρ, ὁ Παρισινὸς δημοσιογράφος, ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς συνωμοσίας. Ἔφτασε πένθιμος, τυλιγμένος σὲ μιὰ σπανιόλικη κάπα.

Οἱ συνωμότες γδύθηκαν τελείως κι' ἡ ὄμορφη Νατάσσα ἔκανε ἐπίδειξη τοῦ ὑπέροχου κορμιοῦ της. Ὁ πισινός της ἄστραφτε καὶ ἡ κοιλιά της ἐξαφανιζόταν κάτω ἀπὸ ἕνα μαῦρο καὶ σγουρὸ δάσος ποὺ τῆς ἔφτανε ὥς τὸν ἀφαλό.

Ξάπλωσε πάνω σ' ἕνα τραπέζι, ποὺ ἦταν καλυμμένο μ' ἕνα μαῦρο σεντόνι. Ἕνας ἱερέας τῶν Βοντού, ντυμένος μὲ περίεργα ἄμφια, μπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα, ἀκούμπησε τὰ ἱερὰ σκεύη τῆς μαύρης μαγείας ποὺ ἐκπροσωποῦσε κι' ἄρχισε νὰ διαβάζει τὸ λει-

τουργικό του, πάνω στὴν κοιλιὰ τῆς Νατάσσας. Ὁ Μόνυ ποὺ βρισκόταν ὄρθιος κοντὰ στὴ συνταγματαρχίνα, ἐρεθίστηκε καὶ κείνη ἅρπαξε τὸ ἐργαλεῖο του στὸ στόμα της κι' ἄρχισε νὰ τὸ πιπιλάει, ἐνῶ ἡ λειτουργία συνεχιζόταν. Ὁ Καρναμπὼ εἶχε ριχτεῖ τοῦ 'Αντρὲ Μπὰρ καὶ τὸν σοδόμιζε ἀγρίως, ἐνῶ ὁ τελευταῖος ἀπήγγειλε λυρικά:

«Ὁρκίζομαι στὸ τεράστιο ἔμβολο ποὺ μὲ ἡδονίζει ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου ὅτι ἡ δυναστεία τῶν 'Ομπρένοβιτς πρέπει σύντομα νὰ σβήσει. Σπρῶξε, Καρναμπώ! Οἱ φιλότιμες προσπάθειές σου, μ' ἐρεθίζουν καὶ μ' ἐμπνέουν».

Καὶ πηγαίνοντας πίσω ἀπὸ τὸ Μόνυ, σοδόμισε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τὸν πρίγκηπα, σοδομισμένος ἀπ' τὸν ὑπηρέτη του, ἐνῶ ὁ κληρονομικὸς 'Οσποντάρ, ἐξεσφενδόνιζε τὸ θεῖο ὑγρό του μέσα στὸ στόμα τῆς ὄμορφης Νατάσσας. Βλέποντας αὐτό, οἱ ἄλλοι συνωμότες σοδόμισαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, φρενιασμένα. Ἔβλεπε κανεὶς μέσα στὴν αἴθουσα, μονάχα νευρικοὺς ἀντρίκιους πισινούς, ποὺ ξεσκίζονταν ἀπὸ ὑπέροχα σπαθιά.

* * *

Ὁ ἱερέας τῆς μαύρης μαγείας, χειραγω-

γήθηκε δύο φορὲς ἀπ' τὴ Νατάσσα καὶ τὸ ἱερὸ ὑγρό του, σκόρπισε ἄφθονο, πάνω στὸ κορμὶ τῆς ὄμορφης συνταγματαρχίνας.

— Νὰ φέρουν τοὺς συζύγους, πρόσταξε ὁ παπάς.

Ἔμπασαν ἀπ' τὴν εἴσοδο, ἕνα περίεργο ζευγάρι: ἕνα ἀγοράκι δέκα χρονῶν ντυμένο μὲ φράκο, μ' ἕνα σπαστὸ καπέλλο κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του κι' ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ποὺ δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ ὀχτὼ χρονῶν. Τὸ κοριτσάκι ἦταν ντυμένο νύφη, μ' ἕνα φόρεμα ἀπὸ ἄσπρο σατὲν καὶ στολισμένο μὲ λουλούδια λεμονιᾶς.

Ὁ παπὰς τοὺς ἔβγαλε πρῶτα ἕναν δεκάρικο λόγο κι' ὕστερα τοὺς πάντρεψε, ἀλλάζοντάς τους δαχτυλίδια. Κατόπιν, ὑποχρέωσαν τὰ παιδιὰ ν' ἀσελγήσουν. Τὸ ἀγοράκι ἔβγαλε ἔξω τὸ πιπί του, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸ μικρό του δαχτυλάκι κι' ἡ νεόνυμφη ἀνασηκώνοντας τὴ φραμπαλαδένια φούστα της, ἔδειξε τοὺς μικροὺς ἄσπρους γλουτούς της, ποὺ στὸ πάνω μέρος τους ἔχασκε ἕνα μικρὸ κι' ἄτριχο ροδαλὸ σχισματάκι, ποὔμοιαζε μὲ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνοιχτοῦ ράμφους ἑνὸς νεογέννητου σπουργίτη.

Μιὰ θρησκευτικὴ κατάνυξη εἶχε μαρμαρώσει τὴ συνεδρίαση. Τὸ ἀγοράκι ὅρμησε μὲ

φόρα, νὰ τρυπήσει τὸ κοριτσάκι. Ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε, καὶ γι' αὐτὸ τὸ ξεβράκωσαν, καὶ ἀπ' τὴ μιὰ ὁ Μόνυ τοὔδωσε μερικὲς ξυλιὲς στὸν πισινό, ἐνῶ ἀπ' τὴν ἄλλη ἡ Νατάσσα, τοῦ πιπίλισε μὲ τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας τὸ κεφαλάκι καὶ τὰ μπαλάκια του, γιὰ νὰ τὰ διεγείρει.

Ὁ πιτσιρίκος φούντωσε καὶ κατάφερε τελικὰ νὰ διαπεράσει τὸ κοριτσάκι. Κι' ἀφοῦ τοὺς ἄφησαν νὰ ὀργιάσουν γιὰ δέκα λεπτά, τοὺς χώρισαν κι' ὁ Καρναμπὼ ἅρπαξε τὸ ἀγόρι καὶ τὸ κάρφωσε μὲ δύναμη πάνω στὸ λοστό του. Ὁ Μόνυ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσει τὴν ὁρμή του, ν' ἀσελγήσει πάνω στὸ κοριτσάκι. Τὸ ἅρπαξε, τὄβαλε καβάλλα πάνω στὰ μεριά του καὶ σφήνωσε μέσα στὸ μικρούτσικο κολπάκι της τ' ὁλοζώντανό του ὄργανο.

Τὰ δυὸ παιδιὰ τσίριξαν τρομοκρατημένα καὶ τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ κυλάει γύρω ἀπ' τὰ ἔμβολα τοῦ Μόνυ καὶ τοῦ Καρναμπώ.

Ὕστερα ἔβαλαν τὸ κοριτσάκι πάνω στὴ Νατάσσα κι' ὁ παπὰς ποὺ μόλις εἶχε τελειώσει τὸ λειτουργικό, τῆς σήκωσε τὴ φούστα κι' ἄρχισε νὰ χτυπάει τὸ μικρὸ καὶ χαριτωμένο ἄσπρο της πισινό. Τότε ἡ Νατάσσα σηκώθηκε καὶ καβαλλώντας τὸν Ἀντρὲ Μπάρ, ποὺ

ήταν καθισμένος πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔκλεισε μέσα της σφιχτὰ τὸ τεράστιο ρόπαλο τοῦ συνωμότη. Κι' ἄρχισαν ἔτσι μιὰ βάρβαρη καὶ βαρβάτη καβαλλαρία, ποὺ τελειωμὸ δὲν εἶχε.

Τὸ ἀγοράκι, γονατιστὸ ἐμπρὸς στὸν Καρναμπώ, τοῦ τρομπάριζε τὸ λεβιέ του, κλαίγοντας μὲ καυτὰ δάκρυα. Ὁ Μόνυ περνοῦσε ἀπὸ πίσω τὸ κοριτσάκι, ποὺ χτυπιότανε σὰν ἕνα κουνέλι ποὺ τὸ σφάζουνε. Οἱ ἄλλοι συνωμότες, σοδόμιζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, παρουσιάζοντας ἕνα φριχτὸ θέαμα. Κατόπιν ἡ Νατάσσα σηκώθηκε καὶ γυρίζοντας, πρότεινε τὸν πισινό της σ' ὅλους τοὺς συνωμότες ποὺ ἤρθανε νὰ τὸν φιλήσουν, ὁ ἕνας ὕστερα ἀπ' τὸν ἄλλο, σ' ἔνδειξη σεβασμοῦ. Ἐκείνη τὴ στιγμή, φέρανε μέσα μιὰ παραμάνα μὲ πρόσωπο μαντόνας, ποὺ τὰ τεράστια στήθια της ἦταν φουσκωμένα ἀπὸ ἄφθονο γάλα. Τὴ βάλανε στὰ τέσσερα κι' ὁ ἱερέας Βοντοὺ ἄρχισε νὰ τὴν ἀρμέγει, σὰ μιὰν ἀγελάδα, μέσα στὰ ἱερὰ ποτήρια τῆς θρησκείας του. Ὁ Μόνυ ἀσέλγησε πάνω στὴν τροφό, ποὺ ὁ πισινός της ἦταν ἄσπρος, ἀστραφτερὸς καὶ τσιτωμένος, ἕτοιμος νὰ ἐκραγεῖ. Βάλανε τὸ κοριτσάκι νὰ οὐρήσει μέσα στὰ ἱερὰ σκεύη. Οἱ συνωμότες κοινώνησαν λοιπὸν μὲ γάλα καὶ

μὲ τσίσια, τηρώντας ἔτσι τοὺς ἱεροὺς κανόνες τῆς ἀπαίσιας θρησκείας τους. Μετά, ἀρπάξανε τὰ κόκκαλα, ποὺ στόλιζαν τὴ σάλλα, κι' ὁρκίστηκαν τὸ θάνατο τοῦ 'Αλέξανδρου 'Ομπρένοβιτς καὶ τῆς γυναίκας του Ντράγκας Μασσίνας.

'Η βραδιὰ τέλειωσε μ' ἕναν ἀπαίσιο τρόπο. Φέρανε ἕνα σωρὸ γριὲς ποὺ ἡ πιὸ νέα ἀπὸ δαῦτες ἦταν ἑβδομήντα τεσσάρων χρόνων κι' οἱ συνωμότες ἀσέλγησαν ἐπάνω τους μ' ὅλους τοὺς τρόπους. 'Ο Μόνυ κι' ὁ Καρναμπώ, ἔφυγαν ἀηδιασμένοι κατὰ τὶς τρεῖς τὰ χαράματα. Μόλις γύρισε σπίτι του ὁ πρίγκηπας, γδύθηκε τσίτσιδος καὶ πρόσφερε τὸν ὅμορφο πισινό του στὸν χυδαῖο Καρναμπώ, ποὺ τὸν σοδόμισε ὀκτὼ φορὲς συνέχεια, χωρὶς νὰ ξεκολλήσει. 'Ονόμαζαν αὐτὲς τὶς καθημερινὲς σκηνές: «οἱ εἰσαγωγικὲς χαροῦλες μας».

* * *

Γιὰ λίγο καιρό, ὁ Μόνυ ζοῦσε κι' ἀνεχόταν αὐτὴ τὴ μονότονη ζωὴ στὸ Βουκουρέστι. 'Ο βασιλιὰς τῆς Σερβίας καὶ ἡ γυναίκα του, δολοφονήθηκαν στὸ Βελιγράδι. 'Ο φόνος τους ἀνήκει στὴν ἱστορία καὶ ἤδη ἔχει κριθεῖ ποικιλότροπα.

Ὁ πόλεμος ἀνάμεσα στὴν Ἰαπωνία καὶ τὴ Ρωσία, ξέσπασε, στὴ συνέχεια.

***

Ἕνα πρωί, ὁ πρίγκηπας Βιμπέσκου, ὁλόγυμνος κι' ὄμορφος σὰν τὸν Ἀπόλλωνα τοῦ Μπελβεντέρε, ἔκανε 69 μὲ τὸν Καρναμπώ. Κι' οἱ δυό τους πιπιλίζαν μὲ λαιμαργία τὰ σεβαστὰ γλειφιτσούρια τους καὶ τὸ διασκέδαζαν γιὰ καλά.

Τέλειωσαν σύγχρονα, κι' ὁ πρίγκηπας εἶχε τὸ στόμα του ἀκόμα γεμᾶτο σιρόπια, ὅταν ἕνας Ἄγγλος ὑπηρέτης, κουνιστὸς καὶ διακριτικός, μπῆκε μέσα, φέρνοντας, πάνω σ' ἕναν ἐπιχρυσωμένο δίσκο, ἕνα γράμμα.

Τὸ γράμμα ἔφερνε τὴ χαρμόσυνη εἴδηση στὸν πρίγκηπα Βιμπέσκου, ὅτι εἶχε ὀνομαστεῖ ὑπολοχαγὸς τοῦ Ρώσικου στρατοῦ, τίτλος πολὺ τιμητικὸς γιὰ ἕναν ξένο κι' ἔπρεπε νὰ παρουσιαστεῖ στὴ στρατιὰ τοῦ στρατηγοῦ Κουροπάτκιν.

Ὁ πρίγκηπας κι' ὁ Καρναμπώ, ἐξέφρασαν τὸν ἐνθουσιασμό τους γιὰ τὸ γεγονός, μὲ ἀμοιβαίους σοδομισμούς. Ὕστερα, πῆραν τὰ ἀπαραίτητα καὶ πῆγαν πρῶτα στὴν Ἅγια Πετρούπολη.

—Ὁ πόλεμος μ' ἀρέσει, δήλωσε ὁ Καρνάμπώ, οἱ πισινοὶ τῶν Γιαπωνέζων θὰ πρέπει νἆναι συναρπαστικοί.

— Λέγεται, ὅτι οἱ Γιαπωνέζες διαθέτουν κόλπους θελκτικούς, πρόσθεσε ὁ πρίγκηπας, στρίβοντας τὸ μουστάκι του.

Ο ΑΠΟΛΛΙΝΑΙΡ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

(ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΠΙΚΑΣΣΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

— Ἡ αὐτοῦ ἐξοχότητα, ὁ στρατηγὸς Κοκοντρυώφ, δὲ μπορεῖ νὰ σᾶς δεχθεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή. Εἶναι ἀπασχολημένος. Βουτάει τὸ ψωμάκι του μὲς στὸ μελᾶτο αὐγό του.

—Ἀκοῦστε κύριε, ἀπάντησε τοῦ θυρωροῦ ὁ Μόνυ, εἶμαι ὁ νέος ὑπασπιστής του. Ἐσεῖς οἱ Πετρουπολίτες καταντᾶτε γελοῖοι μὲ τὴν αἰώνια καχυποψία σας... Κοιτᾶξτε τὴ στολή μου! Δὲ νομίζω ὅτι μὲ κάλεσαν στὴν Ἅγια Πετρούπολη μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ὑποφέρω ἀπ' τὴν ξενοφοβία τῶν πορτιέρηδων;

— Δεῖξτε μου τὰ χαρτιά σας! εἶπε ὁ κέρβερος, ἕνας γιγάντιος Τάταρος.

— Νά τα! εἶπε ξερὰ ὁ πρίγκηπας, κι' ἔχωσε τὸ ρεβόλβερ του κάτω ἀπ' τὴ μύτη τοῦ πορτιέρη, ποὺ τρομοκρατημένος τράβηξε μιὰ ὑπόκλιση, ἀφήνοντας ἀνοιχτὸ τὸ πέρασμα στὸν ἀξιωματικό.

Ὁ Μόνυ ἀνέβηκε βιαστικά, κάνοντας νὰ κουδουνίζουν τὰ σπιρούνια του, στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ παλατιοῦ τοῦ πρίγκηπα στρατηγοῦ Κοκοντρυώφ, ποὺ μαζί του θὰ ἔφευ-

γε γιὰ τὴν Ἄπω Ἀνατολή. Ὅλα ἔμοιαζαν ἔρημα κι' ὁ Μόνυ, ποὖχε δεῖ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ στρατηγό του μόλις χθὲς στοῦ Τσάρου, ἀποροῦσε μ' αὐτὴ τὴν παράξενη ὑποδοχή. Κι' ὅμως, ὁ στρατηγὸς τοῦ εἶχε δώσει ραντεβοὺ γι' αὐτὴ τὴν ὥρα ἀκριβῶς, ποὺ παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι του.

Ὁ Μόνυ ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκε σ' ἕνα μεγάλο, ἔρημο καὶ σκοτεινὸ σαλόνι, ποὺ τὸ διέσχισε μουρμουρίζοντας:

— Μά τὴν πίστη μου, τί γίνεται δῶ πέρα; Τόσο τὸ χειρότερο, ἀφοῦ μπῆκα στὸ χορό, θὰ χορέψω. Ἂς συνεχίσουμε τὶς ἔρευνές μας.

Ἄνοιξε μιὰν ἄλλη πόρτα, ποὺ ἔκλεισε ἀπὸ μόνη της μόλις προσπέρασε. Βρέθηκε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ἀκόμη πιὸ σκοτεινὸ ἀπὸ τὸ προηγούμενο.

Μιὰ γλυκιὰ γυναικεία φωνὴ εἶπε γαλλικά:

— Φεντόρ, ἐσὺ εἶσαι;

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἀγάπη μου! εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή, ἀλλὰ ἐπιδέξια, ὁ Μόνυ, ποὺ ἡ καρδιά του πήγαινε νὰ σπάσει.

Προχώρησε γοργὰ πρὸς τὴ μεριὰ ποὺ ἀκουγόταν ἡ φωνὴ καὶ βρῆκε ἕνα κρεβάτι. Πάνω του ἦταν μιὰ γυναίκα ξαπλωμένη, ντυ-

μένη. Τράβηξε παθιάρικα τὸ Μόνυ πάνω της χώνοντας τὴ γλώσσα της μέσα στὸ στόμα του. Ἐκεῖνος ἀνταποκρίθηκε στὰ χάδια της. Τῆς σήκωσε τὴ φούστα. Ἐκείνη ἄνοιξε τὰ πόδια. Οἱ γάμπες της ἦταν γυμνὲς κι' ἀπὸ τὸ μεταξένιο της δέρμα, ἔβγαινε ἕνα ὑπέροχο ἄρωμα ἁγιοβότανου, ποὺ ἀνακατευόταν μὲ τὴ φυσικὴ γυναικεία μυρουδιά. Ὁ κόλπος της, ὅπου ὁ Μόνυ ἔβαλε τὸ χέρι του, ἦταν ὑγρός. Ἁπαλὰ ἐκείνη τοῦ μουρμούρισε στ' αὐτί:

—Ἂς κάνουμ' ἔρωτα... Δὲν ἀντέχω ἄλλο... Κακέ, πᾶνε ὀχτὼ μέρες ποὺ δὲ φάνηκες.

Ἀλλὰ ὁ Μόνυ, ἀντὶ ν' ἀπαντήσει, εἶχε πετάξει κιόλας ἔξω τὸν ἀπειλητικὸ φαλλό του καὶ μὲ τὸ ὅπλο του αὐτὸ στὸ χέρι, ἀνέβηκε πάνω στὸ κρεβάτι καὶ τὸ ἔχωσε βιαστικὰ μέσα στὴν τριχωτὴ σχισμὴ τῆς ἄγνωστης, ποὺ ἀμέσως κούνησε τοὺς γλουτούς της λέγοντας:

— Μπὲς μέσα καλά... Μὲ κάνεις νὰ φχαριστιέμαι...

Καὶ συγχρόνως ἔφερε τὸ χέρι της κάτω ἀπ' τὸ ὄργανο ποὺ τὴν γλεντοῦσε κι' ἄρχισε νὰ παιγνιδιαρίζει μὲ τὶς μικρὲς μπαλίτσες, ποὺ χρησιμεύουνε γιὰ συμπληρώματα καὶ τὰ ὀνομάζουν ὄρχεις, ὄχι γιατί, ὅπως συνήθως λένε, χρησιμεύουν γιὰ μάρτυρες στὴν ἐρωτι-

κὴ πράξη, ἀλλὰ γιατὶ εἶναι τὰ μικρὰ κεφάλια, ποὺ κρύβουν μέσα τους τὸ ἐγκεφαλικὸ ὑγρὸ ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ καλάμι, καὶ περιέχει ἐξυπνάδα, τὸ ἴδιο ὅπως τὸ μεγάλο κεφάλι περιέχει τὸ μυαλὸ κι' εἶναι ἡ ἕδρα ὅλων τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν. Τὸ χέρι τῆς ἄγνωστης, πασπάτεψε προσεχτικὰ τὰ καρύδια τοῦ Μόνυ. Ξάφνου, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ καὶ μ' ἕνα ἀναπήδημα τοῦ πισινοῦ ξεπόρτισε τὸ νοικάρη της:

— Μ' ἐξαπατήσατε κύριε, φώναξε. Ὁ ἐραστής μου τἄχει τρία.

Πήδησε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ γύρισε τὸ διακόπτη, φωτίζοντας ἔτσι τὸ δωμάτιο.

Ἡ κρεβατοκάμαρα ἦταν ἁπλὰ ἐπιπλωμένη: ἕνα κρεβάτι, καρέκλες, ἕνα τραπέζι, μιὰ τουαλέττα, μιὰ σόμπα, ἦταν ὅλη της ἡ ἐπίπλωση. Μερικὲς φωτογραφίες ἦταν πάνω στὸ τραπέζι καὶ μιὰ ἀπ' αὐτές, εἰκόνιζε ἕναν ἀξιωματικὸ μὲ κτηνώδικο παρουσιαστικό, ντυμένο τὴ στολὴ τῆς στρατιᾶς τοῦ Πρεομπραζένσκυ.

Ἡ ἄγνωστη, ἦταν ψηλή. Τὰ ὄμορφα καστανὰ μαλλιά της, ἦταν λιγάκι ἀναστατωμένα. Τὸ κορσάζ της, ὀρθάνοιχτο, ἔδειχνε τ' ὁλοστρόγγυλο στῆθος της, φορμαρισμένο ἀπὰ δυὸ κάτασπρα ρογοβύζια, στολισμένα μὲ

ἀπαλὲς γαλάζιες φλεβίτσες, ποὺ κούρνιαζαν σὲ μιὰ φωληὰ ἀπὸ δαντέλλα. Ἡ φούστα της, εἶχε ξανακατεβεῖ σεμνά. Ὄρθια, μὲ τὸ πρόσωπο ὅλο θυμὸ κι' ἔκπληξη ἀντάμα, στεκόταν μπρὸς στὸ Μόνυ, ποὺ τὴν ἀντίκρυζε καθισμένος πάνω στὸ κρεβάτι, μὲ τὸν φαλλὸ τεντωμένο στὸν ἀέρα, καὶ τὰ χέρια σταυρωμένα, κάτω ἀπὸ τ' ἀχαμνά του.

— Κύριε, εἶπε ἡ κοπέλλα, ἡ ξεδιαντροπιά σας χαρακτηρίζει τὴ χώρα ποὺ ὑπηρετεῖτε. Ποτὲ ἕνας Γάλλος δὲ θἄχε τὸ θράσος νὰ ἐκμεταλλευτεῖ σὰν καὶ σᾶς μιὰ τέτοια ἀπρόοπτη σύμπτωση. Σᾶς διατάζω, νὰ βγεῖτε ἀμέσως ἔξω.

— Κυρία μου ἢ δεσποινίς μου, ἀπάντησε ὁ Μόνυ, εἶμαι ἕνας πρίγκηπας Ρουμάνος, ὁ νέος ἀξιωματικὸς - ὑπασπιστὴς τοῦ πρίγκηπα Κοκοντρυώφ. Καινουργιοφτασμένος στὴν Ἅγια Πετρούπολη, ἀγνοῶ τελείως τὶς συνήθειες αὐτῆς τῆς πόλης καὶ δὲ θὰ κατάφερνα ποτὲ νὰ μπῶ ἐδῶ μέσα, παρ' ὅλον ὅτι εἶχα ραντεβοὺ μὲ τὸν προϊστάμενό μου, ἂν δὲν εἶχα τὴν ἔμπευση, ν' ἀπειλήσω μὲ τὸ πιστόλι μου τὸ θυρωρό. Ἔτσι, ἔκρινα ὅτι θὰ ἦταν ἐπιπολαιότητα ἐκ μέρους μου, νὰ μὴν ἱκανοποιήσω μιὰ γυναίκα, ποὺ ἔμοιαζε νὰ ἔχει ἀπόλυτη ἀ-

νάγκη, νὰ νοιώσει ἕνα ἔμβολο μέσα στ' ὄργανό της.

—Ἔπρεπε τὸ λιγότερο, νὰ μὲ προειδοποιήσετε, ὅτι δὲν εἴσαστε ὁ Φεντόρ, εἶπε ἡ ἄγνωστη κοιτάζοντας τὸ ἀρσενικό του μόριο, ποὺ ξεπερνοῦσε τὸ μέσο ὅρο. Καὶ τώρα, πηγαίνετε.

— Εἶναι κρῖμα! φώναξε ὁ Μόνυ, εἶστε Παριζιάνα καὶ δὲ θἄπρεπε νὰ κάνετε τὴ σεμνή... Ἄχ! ποῦ νἆναι ἡ Ἀλεξίνα Μανζετοὺ κι' ἡ Κουλκουλίνα ντ' Ἀνσόν, μονολόγησε.

—Ἡ Κουλκουλίνα ντ' Ἀνσόν! φώναξε ἔκπληκτη ἡ κοπέλλα. Γνωρίζετε τὴν Κουλκουλίνα; Εἶμαι ἡ ἀδελφή της, ἡ Ἑλένη Βερντιέ. Βερντιὲ εἶν' ἐπίσης τὸ πραγματικὸ ἐπώνυμό της. Ἐγὼ εἶμαι δασκάλα τῆς κόρης τοῦ στρατηγοῦ. Ἔχω ἕναν ἐραστὴ ποὺ τὸν λένε Φεντόρ. Εἶναι ἀξιωματικὸς κι' ἔχει τρία καρύδια. Ἔτσι, κατάλαβα στὸ σκοτάδι, ὅτι δὲν εἶστε αὐτός.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε μεγάλη ὀχλοβοὴ ἀπὸ τὸ δρόμο. Ἡ Ἑλένη ἔτρεξε νὰ δεῖ. Ὁ Μόνυ κοίταζε ἀπὸ πίσω της. Περνοῦσε ἡ στρατιὰ τοῦ Πρεομπραζένσκυ. Ἡ μουσικὴ ἔπαιζε ἕνα παλιὸ μοτίβο, ποὺ στὸ σκοπό του οἱ στρατιῶτες τραγουδούσανε θλιμμένα:

«Ἄχ, ποὺ ἡ μάνα σου νὰ σοῦ αὐτωθεῖ!
Ποῦ πᾶς στὸν πόλεμο, φτωχοχωριάτη,
ἄχ, ποὺ ἡ γυναίκα σου θ' ἀπαυτωθεῖ
μὲ τὸν ταῦρο μὲς τοῦ στάβλου τὸ παχνί.
Μὲ τὸ δικό σου τὸ χοντρὸ πουλί,
μόνο οἱ μυίγες θ' ἀσχολοῦνται μὲς τὴ Σιβηρία,
μὴ τὸ δείχνεις τὴν Παρασκευή,
ἡ μέρα ἐκείνη εἶναι γιὰ νηστεία.
Καὶ ζάχαρη πολλὴ νὰ μὴν τοὺς δίνεις,
τούτη ἡ ζάχαρη βγαίνει ἀπὸ κόκκαλο μελλο-
θανάτων.
Ἂς καβαλλήσουμε, ἀδέρφια χωρικοί,
τὴ φοραδίτσα τὴν καλὴ τοῦ λοχαγοῦ μας.
Εἶναι τὸ πράμα της λιγότερο φαρδὺ
ἀπ' ὅσο τὄχουν τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ μας.
Ἄχ, ποὺ ἡ μάνα σου νὰ σοῦ ἀπαυτωθεῖ...»

Ξάφνου ἡ μουσικὴ σταμάτησε κι' ἡ Ἑλένη πάτησε μιὰ στριγγλιά. Ἕνας ἀξιωματικὸς γύρισε τὸ κεφάλι. Ὁ Μόνυ, ποὺ μόλις εἶχε δεῖ τὴ φωτογραφία του πάνω στὸ τραπέζι, ἀναγνώρισε τὸ Φεντόρ, ποὺ χαιρέτησε μὲ τὸ σπαθί του, φωνάζοντας:

— Γειά σου, Ἑλένη, πάω στὸν πόλεμο... Δὲ θὰ ξανασυναντηθοῦμε...

Ἡ Ἑλένη πάνιασε σὰν πεθαμένη κι' ἔπεσε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μόνυ, ποὺ τὴν

κουβάλησε πάνω στὸ κρεβάτι. Τῆς ἔβγαλε πρῶτα τὸ σουτιέν της καὶ τὰ στήθια της τεντώθηκαν. Ἦταν δυὸ ὑπέροχες θηλάστρες, ποὺ οἱ ἄκρες τους ἦταν ροδοκόκκινες. Τὶς πιπίλισε λίγο, κι' ὕστερα ξεκούμπωσε τὴ φούστα καὶ τῆς ἔβγαλε ἔτσι τὰ φουρώ της καὶ τὸν κορσέ. Ἡ Ἑλένη ἔμεινε μὲ τὸ μεσοφόρι. Ὁ Μόνυ ἐρεθισμένος, ἀνασήκωσε τὸ ἄσπρο ὕφασμα ποὺ ἔκρυβε τοὺς ἀσύγκριτους θησαυροὺς δυὸ ὄμορφων ποδιῶν, χωρὶς ψεγάδι. Οἱ κάλτσες ἀνέβαιναν ὥς τὰ μισὰ τῶν μηρῶν, ποὺ ἦταν στρογγυλοὶ σὰν χαυλιόδοντες ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο. Στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς, κρυβόταν ἡ μυστικὴ σπηλιά, μέσα σ' ἕνα δάσος ἱερό, ξανθόγκριζο σὰν τὸ φθινόπωρο. Αὐτὴ ἡ προβιὰ ἦταν πυκνὴ καὶ τὰ σφιγμένα χείλια τοῦ ὄργανου, δὲν ἄφηναν νὰ φανεῖ, παρὰ μιὰ ἁπαλὴ κόκκινη γραμμὴ μονάχα, παρόμοια μὲ τὴν ἀναμνηστικὴ πινελιὰ ποὺ ζωγράφιζαν οἱ Ἴνκας, πάνω στὰ παλούκια ποὺ τοὺς χρησίμευαν γιὰ ἡμερολόγια.

Ὁ Μόνυ, σεβάστηκε τὴ λιποθυμία τῆς Ἑλένης. Τῆς ἔβγαλε τὶς κάλτσες κι' ἄρχισε νὰ περνάει τὴ γλώσσα του σ' ὁλόκληρο τὸ κορμί της. Τὰ πόδια της ἦταν ὄμορφα καὶ στρογγυλὰ σὰν μωρουδίστικα. Ἡ γλώσσα τοῦ πρίγκηπα ἄρχισε ἀπὸ τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ

ποδιοῦ. Καθάρισε εὐσυνείδητα τὸ νύχι τοῦ μεγάλου δάχτυλου, κι' ὕστερα πέρασε στὰ χωρίσματα. Ἔμεινε πολλὴ ὥρα στὸ μικρὸ δαχτυλάκι, ποὺ ἦταν τόσο μικρούλι καὶ χαριτωμένο. Στὸ δεξὶ πόδι, ἀναγνώρισε τὴ γεύση τῆς φράουλας. Κατόπιν ἡ γλώσσα του ἡ γλειφιτζού, ψαχούλεψε ἀνάμεσα στὶς διπλωσιὲς τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ, ὅπου ὁ Μόνυ ἀνακάλυψε μιὰ γεύση, ποὺ τοῦ θύμιζε τὸ ζαμπόνι τῆς Μαγιάνς.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ Ἑλένη ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ τεντώθηκε. Ὁ Μόνυ σταμάτησε τὰ γυμνάσια τῆς γλώσσας του καὶ κοίταξε τὴν ὄμορφη ψηλὴ κοπέλλα, νὰ τεντώνεται καὶ νὰ χασμουριέται. Ἀπ' τὸ ἀνοιχτό της στόμα, φάνηκε μιὰ γλώσσα ροδαλὴ καὶ μικρούτσικα φιλντισένια δόντια. Ὕστερα χαμογέλασε.

ΕΛΕΝΗ: Πρίγκηπα, τί μοῦ κάματε; πῶς εἶμαι σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση;

ΜΟΝΥ: Ἑλένη, γιὰ τὸ καλό σας σᾶς ἐλευθέρωσα ἀπ' τὰ ροῦχα σας. Ἤμουν γιὰ σᾶς ἕνας καλὸς Σαμαρείτης, ἕνας εὐεργέτης, κι' ἕνας εὐεργέτης πρέπει πάντα ν' ἀμείβεται ἠθικὰ γιὰ τὸ καλὸ ποὺ κάνει. Ἔτσι ἀμείφθηκα γιὰ τὴν καλωσύνη μου, μὲ τὸ θέαμα τῆς ὀμορφιᾶς σας. Εἶστε ὑπέροχη, κι' ὁ Φεντὸρ εἶν' ἕνα παλληκάρι πολὺ τυχερό.

ΕΛΕΝΗ: Κρῖμα πού δὲ θὰ τὸν ξαναδῶ! Θὰ τὸν σκοτώσουν σίγουρα οἱ Γιαπωνέζοι.

ΜΟΝΥ: Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω παίρνοντας τὴ θέση του, ἀλλὰ δὲ διαθέτω τρία.

ΕΛΕΝΗ: Μὴ μιλᾶς ἔτσι, Μόνυ, καὶ μὲ στενοχωρεῖς. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχεις τρία, ἀλλὰ ὅ,τι ἔχεις, ἀξίζει τὸ ἴδιο.

ΜΟΝΥ: Ἀλήθεια μικρούλα μου; Περίμενε νὰ λύσω τὸ ζωστήρα μου... Ἔγινε. Δεῖξε μου τὸν πισινό σου... Πώπω πῶς εἶναι μεγάλος, στρογγυλὸς καὶ φουσκωτός... Θἄλεγε κανεὶς ὅτι μοιάζει σὰν ἄγγελος πού σαλπίζει... Νά! πρέπει νὰ φᾶς μερικὲς ξυλιὲς στὴν ὑγειὰ τῆς ἀδελφῆς σου τῆς Κουλκουλίνας... Κλίκ, κλάκ, πάν, πάν...

ΕΛΕΝΗ: Ἄχ! Ἄχ! Ἄχ! Μὲ θερμαίνεις, εἶμαι μούσκεμα.

ΜΟΝΥ: Πώπω, πῶς ἔχεις τρίχες μαλακές... κλίκ, κλάκ, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ σοῦ κοκκινίσω τὸ πίσω σου πρόσωπο. Νά, κι' ἄλλη μιά, δὲ θύμωσε, ὅταν τὸν κουνᾶς λιγάκι μοῦ δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

ΕΛΕΝΗ: Ἔλα πιὸ κοντά μου νὰ σὲ ξεκουμπώσω, γιὰ δεῖξε μου τὸν κοῦκλο πού θέλει νὰ ζεσταθεῖ στὸν κόρφο τῆς μαμᾶς του.

Όμορφος πού εἶναι! Έχει ἕνα μικρὸ κόκκινο κεφάλι καὶ καθόλου τρίχες. Κι' ὕστερα, ἔχει τρίχες χαμηλὰ στὴ ρίζα κι' εἶναι μαῦρες καὶ σκληρές. Πώπω πῶς εἶναι ὄμορφο τὸ φτωχό μου ὀρφανό... βάλτον σὲ παρακαλῶ! Μόνυ, θέλω νὰ τὸν βυζάξω, νὰ τὸν ρουφήξω, νὰ τὸν ἀδειάσω...

ΜΟΝΥ: Περίμενε νὰ σὲ γλείψω λιγάκι...

ΕΛΕΝΗ: Ἄχ! Εἶναι ὡραῖο, νοιώθω τὴ γλώσσα σου στὸ τρίχωμά μου... Μπαίνει καὶ ψαχουλεύει ἀνάμεσα στὶς δίπλες τῆς σπηλιᾶς μου. Μὴ τὸ ταλαιπωρεῖς πολὺ τὸ καημενούλι μου, ἔτσι Μόνυ; Νά! σοῦ στήνω ὄμορφα τὰ πισινά μου. Ἄχ! ἔχωσες ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο ἀνάμεσα στοὺς γλουτούς μου... Νά, μιὰ πορδούλα... Συχώρεσέ με, δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ! Ἄχ! τὰ μουστάκια σου μὲ τσιμπᾶνε καὶ σοῦ τρέχουν τὰ σάλια... γουρούνι... τὰ σάλια. Δῶσε μου τὸν κοῦκλο σου νὰ τὸν πιῶ... διψάω...

ΜΟΝΥ: Ἄχ! Ἑλένη, ἡ γλώσσα σου εἶναι πολὺ ἐπιδέξια, κούκλα μου. Ἂν διδάσκεις ὀρθογραφία μὲ τὴν ἴδια τέχνη πού γλείφεις γλειφιτσούρια πρέπει νὰ εἶσαι μιὰ καταπληκτικὴ δασκάλα... Ὤχ! μὴ μοῦ τσιμπολογᾶς τὴν τρύπα τοῦ κεφαλιοῦ μὲ τὴ γλώσσα... Τώρα, τὴ νοιώθω στὴ βάση τοῦ κεφαλιοῦ... μοῦ

καθαρίζεις τὴ διπλωσιὰ μὲ τὴ ζεστή σου γλώσσα. Ἄχ, φαλλοδασκάλα μου, χειρίζεσαι τὴ γλώσσα μ' ἕναν ἀσύγκριτο τρόπο! ... Μὴ ρουφᾶς τόσο δυνατά. Ἔχεις ὅλο τὸ κεφάλι μὲς τὸ στόμα. Μὲ πονᾶς μωρή... Ἄχ! Ἄχ! Ἄχ! Μοῦ γαργαλᾶς τὸ ἐργαλεῖο... Ἄχ! Ἄχ! Μὴ μοῦ σφίγγεις ἔτσι τὰ καρύδια... τὰ δόντια σου εἶναι μυτερά... Αὐτὸ εἶναι, ξαναπάρε τὸ κομποκέφαλο, ἐκεῖ θέλει δούλεμα... Σ' ἀρέσει ὁ κέφαλος, πέστροφά μου; ... Ἄχ! ... Ἄχ! ... Ἄχ! ... ἀ...δει...ά...ζω... γουρούνα... τὰ κατάπιε ὅλα... Ἔλα, δῶστο μου τὸ πράμα σου νὰ στὸ φάω ὁλόκληρο μέχρι νὰ ξαναδιεγερθῶ.

ΕΛΕΝΗ: Πιὸ δυνατά... Κούνησε τὴ γλώσσα σου πάνω στὸ γρομπαλάκι μου... Νοιώθεις ποὺ χοντραίνει ἡ κλειτορίδα μου; ... Πές μου... Παῖξε μου τὸ ψαλίδι... Αὐτὸς εἶσαι... Βάλε στὴ μιὰ μεριὰ τὸ δείκτη καὶ στὴν ἄλλη τὸ μεγάλο σου δάχτυλο. Ἄχ! εἶναι ὡραῖο! ... εἶναι ὡραῖο! ... Νά! ἀκοῦς τὴν κοιλιά μου ποὺ γουργουρίζει ἀπὸ ἡδονή; ... Αὐτὸ εἶναι, τ' ἀριστερό σου χέρι στὴν ἀριστερή μου ρόγα... Λυώσε την τὴ φραουλίτσα... Φχαριστιέμαι... Νά! ... νοιώθεις τὰ κουνήματα τοῦ πισινοῦ καὶ τὰ σπασ'μ ατα τῆς μέσης μου; ... Βρωμιάρη! ... εἶναι ὡραῖα... ἔλα νὰ μοῦ τὸ κάνεις γιὰ καλὰ τώρα. Δῶσε μου γρήγορα τὸ ἐργαλεῖο σου

γιὰ νὰ τὸ πιπιλίσω καὶ νὰ χοντρήνει, ἔλα νὰ κάνουμε 69, ἐσὺ ἀπὸ πάνω μου...

Πώπω πῶς ἐρεθίζεσαι κάθαρμα, στὰ γρήγορα, ἄντε βάλτο τώρα... Περίμενε, πιάστηκαν κάτι τρίχες. Ρούφηξέ μου τὶς ρόγες... ἔτσι, εἶναι ὡραῖα! ... Μπὲς μέσα βαθειά... ἐκεῖ, μεῖνε ἔτσι τώρα, μὴ φεύγεις... Σὲ σφίγγω... Σφίγγω τὰ μεριά μου... Θέλω... Πεθαίνω... Μόνυ... τὴν ἀδελφή μου τὴν ἔκανες νὰ εὐχαριστηθεῖ τὸ ἴδιο; Σπρῶξε... μοῦ τρυπάει τὴν ψυχή... μὲ ἡδονίζει μέχρι θανάτου... δὲν μπορῶ ἄλλο... Μόνυ μου... ἔλα, ἂς τελειώσουμε μαζί. Ἄχ! δὲν μπορῶ ἄλλο, τ' ἀφήνω ὅλα... Ἀδειάζω...

Ὁ Μόνυ κι' ἡ Ἑλένη τέλειωσαν μαζί. Καθάρισαν κι' οἱ δυὸ ὁ ἕνας τ' ὄργανο τοῦ ἄλλου μὲ τὸ στόμα.

Μετά, ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ διορθώνει τὴ στολή του καὶ κείνη νὰ ξαναντύνεται, ὅταν ἀκούστηκαν γυναικεῖες στριγγλιές.

— Δὲν εἶναι τίποτα, λέει ἡ Ἑλένη, χτυπᾶνε τὴ Ναντέζ. Εἶναι ἡ καμαριέρα τῆς μαθήτριάς μου τῆς Βάντας, τῆς κόρης τοῦ στρατηγοῦ.

— Γιὰ δεῖξε μου, ν' ἀπολαύσω τὸ θέαμα.

Ἡ Ἑλένη, μισοντυμένη, ὁδήγησε τὸ Μόνυ σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο χωρὶς ἔπιπλα, ὅ-

που ἀπὸ ἕνα ψεύτικο ἐσωτερικὸ παράθυρο μποροῦσε κανεὶς νὰ βλέπει τί γινόταν στὸ δωμάτιο τοῦ κοριτσιοῦ. Ἡ Βάντα, ἡ κόρη τοῦ στρατηγοῦ, ἦταν μιὰ ἀρκετὰ ὄμορφη κοπέλλα, δεκαεπτὰ χρονῶν. Βαστοῦσε στὸ χέρι μιὰ ναγκάϊκα, ἕνα κοζάκικο δερμάτινο μαστίγιο, καὶ χτύπαγε μ' αὐτὸ μιὰ πολὺ ὄμορφη ξανθειὰ κοπέλλα, ποὺ ἦταν πεσμένη μπρούμυτα, στὰ τέσσερα μπροστά της, μὲ ἀνασηκωμένα τὰ φουστάνια της. Αὐτὴ ἦταν ἡ Ναντέζ. Ὁ πισινός της ἦταν ὑπέροχος, τεράστιος, ὁλοστρόγγυλος. Φούσκωνε πίσω ἀπ' ἕνα ἀπίστευτα λεπτὸ κορμί. Κάθε χτύπημα τῆς ναγκάϊκας τὴν ἔκανε νὰ τρεμουλιάζει κι' ὁ πισινός της ἔμοιαζε νὰ πρήζεται. Ἦταν χαραγμένος στὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἁγίου Ἀντρέα, ἀπὸ τὶς καμτσικιὲς τῆς τρομερῆς ναγκάϊκας.

— Κυρία, δὲ θὰ τὸ ξανακάνω, φώναζε ἡ μαστιγωμένη, καὶ τὰ πισινά της ἀνασηκωμένα πρόβαλλαν τὸ ὄργανό της ὀρθάνοιχτο, σκιασμένο ἀπ' ἕνα δάσος ἀπὸ ξανθὲς ἀπαλὲς τρίχες.

— Φύγε τώρα, φώναξε ἡ Βάντα δίνοντας μιὰ κλωτσιὰ στὸ τρυφερὸ σημεῖο τῆς Ναντέζ, ποὺ τὄβαλε στὰ πόδια οὐρλιάζοντας.

Ὕστερα ἡ πριγκήπισσα ἄνοιξε μιὰ μι-

κρὴ πόρτα ἀπ' ὅπου βγῆκε ἕνα κοριτσάκι δεκατριῶ ὣς δεκατεσσάρω χρονῶν, λεπτή, μελαχροινή, μὲ βιτσιόζικο βλέμμα.

Εἶναι ἡ Ἴντα, ἡ κόρη τοῦ διερμηνέα τῆς Αὐστρουγγρικῆς πρεσβείας, μουρμούρισε ἡ Ἑλένη στὸ αὐτὶ τοῦ Μόνυ; εἶναι ζευγάρι μὲ τὴ Βάντα.

Πράγματι, ἡ μικρὴ πέταξε τὴ Βάντα πάνω στὸ κρεβάτι, τῆς σήκωσε τὴ φούστα της ἀποκαλύπτοντας ἕνα δάσος ἀπὸ τρίχες, παρθένο δάσος ἀκόμα, ἀπ' ὅπου πρόβαλε μιὰ κλειτορίδα μακρυὰ σὰν ἕνα μικρὸ δάχτυλο, καὶ βάλθηκε νὰ τὴν πιπιλάει μὲ μανία.

— Πιπίλα με καλά, Ἴντα μου, εἶπε ἐρωτιάρικα ἡ Βάντα, εἶμαι πολὺ ἐρεθισμένη καὶ πρέπει νὰ εἶσαι τὸ ἴδιο καὶ σύ. Δὲν ὑπαρχει πιὸ διεγερτικὸ πρᾶγμα ἀπ' τὸ μαστίγωμα ἑνὸς χοντροῦ πισινοῦ σὰν τῆς Ναντὲζ. Σταμάτα τώρα... θὰ σοῦ κάνω ἔρωτα.

Ἡ μικρὴ πῆρε πόζα, μὲ τὴ φούστα ἀνασηκωμένη, δίπλα στὴ μεγάλη. Οἱ χοντρὲς γάμπες τῆς τελευταίας ἦταν μιὰ ἀντίθεση μὲ τοὺς λεπτοὺς μελαχροινοὺς καὶ νευρικοὺς γλουτοὺς τῆς πιτσιρίκας.

— Εἶναι περίεργο, εἶπε ἡ Βάντα, ἐγὼ νὰ σ' ἔχω κάνει γυναίκα μὲ τὸ παρθένο μου ὄργανο.

'Αλλά ή δράση ἄρχιζε, κι' ή Βάντα πασπάτευε μὲ μανία τὴ μικρή της φίλη. Τῆς χάϊδεψε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μικρούλικο ἀκόμα ἄτριχο κρυφό της μέρος. Ἡ Ἴντα ἔλεγε:

— Βάντα μου, ἀντρούλη μου, πώπω πῶς ἔχεις τρίχες! Κάνε μου ἔρωτα, γλυκιά μου!

Σύντομα ἡ κλειτορίδα μπῆκε μέσα στὴ σχισμὴ τῆς Ἴντας κι' ὁ ὄμορφος ὁλοστρόγγυλος πισινὸς τῆς Βάντας κουνήθηκε φρενιασμένα.

Ὁ Μόνυ, ποὺ τὸ θέαμα αὐτὸ τὸν ἔβγαζε ἐκτὸς ἑαυτοῦ, πέρασε τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὰ φουστάνια τῆς Ἑλένης καὶ τὴ χάϊδεψε ἐπιδέξια. Ἐκείνη ἀνταποκρίθηκε στὴ φιλοφρόνηση χουφτώνοντας τὴν τεράστια οὐρά του καὶ ἁπαλά, ἐνῶ οἱ δυὸ λεσβίες σφάδαζαν σὰν τρελλές, χειραγώγησε τοὺς πόθους τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ξεσκούφωτο τὸ ὄργανό του, ἄχνιζε. Ὁ Μόνυ, παραμερίζοντας τὶς ζαρτιέρες, τσιμποῦσε νευρικὰ τὸ γρομπαλάκι τῆς Ἑλένης. Ξάφνου ἡ Βάντα, κατακόκκινη καὶ ξεμαλλιασμένη, σηκώθηκε παρατώντας τὴ μικρή της φίλη πού, παίρνοντας ἕνα κερὶ ἀπ' τὸ κηροπήγιο, συνέχισε μ' αὐτὸ τὸ ἔργο ποὺ ἄρχισε ἡ ὑπερτροφικὴ κλειτορίδα τῆς κόρης τοῦ στρατηγοῦ. Ἡ Βάντα πῆγε στὴν πόρτα καὶ φώναξε τὴ Ναντέζ, ποὺ ξαναγύρισε τρομο-

κρατημένη. Μ' ένα πρόσταγμα τῆς κυρίας της, ἡ ὄμορφη ξανθούλα, ξεκούμπωσε τὸ κορσάζ της κι' ἔβγαλε ἔξω τὰ χοντρά της στήθια, ὕστερα σήκωσε τὴ φούστα της καὶ πρόβαλε τὰ πισινά της. Ἡ ἐρεθισμένη κλειτορίδα τῆς Βάντας χώθηκε ἀνάμεσα στὰ βελουδένια μεριά της, ὅπου ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται σὰν ἕνας ἄντρας. Ἡ μικρούλα Ἴντα, ποὺ τὸ ξεγυμνωμένο τώρα στῆθος της ἦταν χαριτωμένο ἀλλὰ ἴσιο, ἦρθε νὰ συνεχίσει τὸ παιχνίδι της μὲ τὸ κερί, καθισμένη ἀνάμεσα στὶς γάμπες τῆς Ναντέζ, ποὺ τῆς πιπίλισε μὲ τέχνη τ' ἀπόκρυφα.

Ὁ Μόνυ ἄδειαζε, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀπ' τὰ ἐπιδέξια δάχτυλα τῆς Ἑλένης καὶ τὸ ὑγρό του πήδηξε καὶ κόλλησε στὸ τζάμι ποὺ τοὺς χώριζε ἀπ' τὶς λεσβίες. Φοβήθηκαν ὅτι θὰ τοὺς πάρουν εἴδηση οἱ μικρὲς κι' ἀπομακρύνθηκαν βιαστικά.

Πέρασαν ἀγκαλιασμένοι σ' ἕνα διάδρομο.

— Τί σημαίνει, ρώτησε ὁ Μόνυ, αὐτὴ ἡ φράση ποὺ μοῦ εἶπε ὁ πορτιέρης: «Ὁ στρατηγὸς εἶναι ἀπασχολημένος, βουτάει τὸ ψωμάκι του μὲς τὸ μελᾶτο του αὐγό»;

— Κοίτα, ἀπάντησε ἡ Ἑλένη, καὶ ἀπὸ μιὰ μισάνοιχτη πόρτα, ποὺ ἄφηνε νὰ δεῖ κανεὶς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γραφείου τοῦ στρατη-

γοῦ, ὁ Μόνυ, εἶδε τὸν προϊστάμενό του, ὄρθιο, νὰ σοδομίζει ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι. Τὰ μπουκλωτὰ σατινένια του μαλλιά, ἔπεφταν πάνω στοὺς ὤμους του. Τὰ γαλανὰ ἀγγελικά του μάτια εἶχαν ὅλη ἐκείνη τὴν ἀθωότητα τῶν ἐφήβων, ποὺ οἱ θεοὶ τοὺς κάνουν νὰ πεθαίνουν νέοι, γιατὶ τοὺς ἀγαποῦν. Ὁ ὄμορφος λευκός του πισινός, σκληρὸς σὰν πέτρα, ἔμοιαζε νὰ δέχεται ντροπιασμένα τὸ ἀντρικὸ δῶρο τοῦ στρατηγοῦ, ποὺ ἔμοιαζε ἀρκετὰ μὲ τὸ Σωκράτη.

—Ὁ στρατηγός, εἶπε ἡ Ἑλένη, μεγαλώνει μόνος του τὸ δωδεκάχρονο γυιό του. Ἡ μεταφορὰ τοῦ θυρωροῦ ἦταν ἐλάχιστα ἐπεξηγηματική, γιατὶ ὁ στρατηγὸς δὲν τρέφεται ὁ ἴδιος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπασχόληση, ἀλλὰ βρῆκε αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ μέθοδο, γιὰ νὰ θρέψει καὶ νὰ στολίσει τὸ πνεῦμα τοῦ διαδόχου του. Τοῦ μαθαίνει βαθειὰ ἀπὸ τὴ βάση της, μιὰν ἐπιστήμη ποὺ προσωπικὰ τὴ βρίσκω θετική, κι' ὁ νεαρὸς πρίγκηπας θὰ μπορέσει χωρὶς συμπλέγματα ντροπῆς ἀργότερα, νὰ παρουσιάζεται ἐπιδέξια στὰ συμβούλια τῆς Αὐτοκρατορίας.

—Ἡ αἱμομιξία, εἶπε ὁ Μόνυ, κάνει θαύματα.

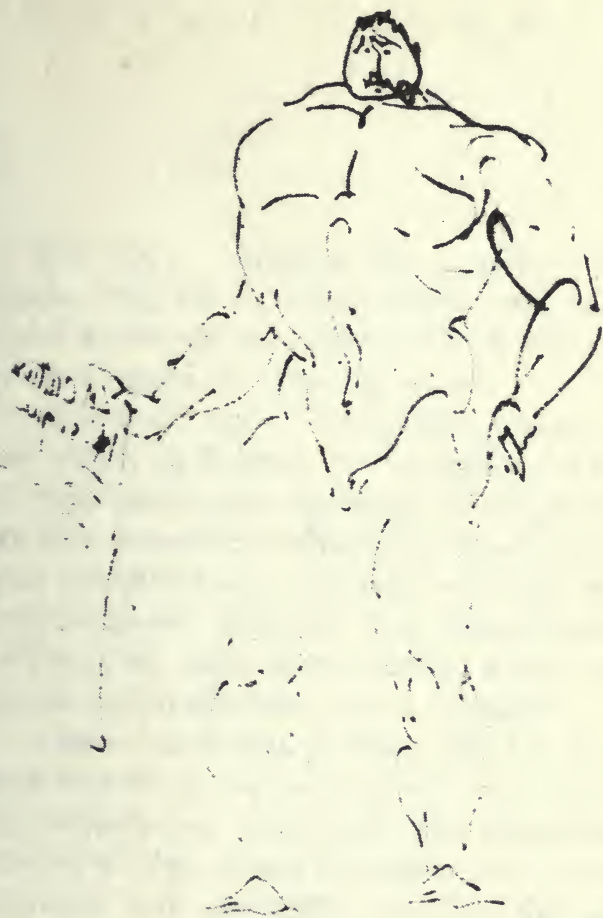
Ὁ στρατηγός, ποὺ ἔμοιαζε νὰ φτάνει στὸ

μάξιμουμ τῆς ἱκανοποίησης, στριφογύριζε τὰ ἄσπρα του μάτια, χαραγμένα μὲ κόκκινες γραμμές:

— Σέργιε, φώναζε μὲ μιὰ τρεμάμενη φωνή, νοιώθεις καλὰ τὸ ὄργανο, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ ἱκανοποιεῖ μονάχα τὸ γεγονὸς ὅτι σὲ γέννησε, ἔχει ἀναλάβει ἐπίσης καὶ τὴν ἱερὴ ὑποχρέωση νὰ σὲ διαμορφώσει σ' ἕναν τέλειο νέο ἄντρα; Νὰ τὸ θυμᾶσαι αὐτό, τὰ Σόδομα εἶναι ἕνα πολιτιστικὸ σύμβολο. Ἡ ὁμοφυλοφιλία ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους ἰσόθεους κι' ὅλες οἱ δυστυχίες ξεκινᾶνε ἀπὸ τὸν πόθο ποὺ τὰ διαφορετικὰ φῦλα ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουν τὸ ἕνα γιὰ τὸ ἄλλο. Ὑπάρχει μόνο ἕνας τρόπος σήμερα νὰ σωθεῖ ἡ δυστυχισμένη ἅγια Ρωσία. Δηλαδή, ὁμόφυλοι ἄντρες καὶ γυναῖκες, οἱ πρῶτοι θὰ ἐφαρμόσουν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μιὰ γιὰ πάντα τὸν ἔρωτα τὸ σωκρατικό, κι' οἱ δεύτερες θὰ πᾶνε νὰ στηθοῦν πάνω στὸ βράχο τῆς Λευκάδας νὰ μάθουν τ' ἅγια μυστικὰ τοῦ σαπφισμοῦ.

Κι' ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ ἡδονῆς, τελείωσε τὸ μάθημα μὲς τὸν χαριτωμένο πισινὸ τοῦ γυιοῦ του.

Ο ΑΠΟΛΛΙΝΑΙΡ ΗΡΑΚΛΗΣ
(ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΠΙΚΑΣΣΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Στὸ Πὸρτ - Ἀρθούρ, εἶχε ἀρχίσει ἡ πολιορκία. Μαζὶ μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ λεβέντη τοῦ Σταΐσσελ, εἶχε κλειστεῖ κι' ὁ Μόνυ μὲ τὴν ὀρντινάτσα του τὸν Καρναμπώ.

Κάθε φορὰ ποὺ οἱ Γιαπωνέζοι κάναν μιὰ προσπάθεια νὰ βιάσουν τὸ ἐνισχυμένο μὲ πυκνὸ συρματόπλεγμα ὀχύρωμα, οἱ ὑπερασπιστές του, φανατικοὶ καθημερινοὶ θαμῶνες τῶν λίγων μπορντέλλων καὶ καφὲ - σαντὰν ποὺ εἶχαν ἀπομείνει ἀνοιχτά, τοὺς περιλάβαιναν μὲ τέτοιες κανονιές, ὥστε πολλὲς φορὲς κινδύνευαν οἱ ἐπιτιθέμενοι νὰ σκοτωθοῦν!

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Μόνυ εἶχε ἕνα θαυμάσιο δεῖπνο μὲ τὸν Καρναμπὼ καὶ μερικοὺς δημοσιογράφους. Εἶχαν φάει ἕνα ἐξαιρετικὸ ἀλογίσιο φιλέτο, ψάρια ψαρεμένα στὸ λιμάνι, καὶ ἀνανὰ ἀπὸ κονσέρβες· τὸ ὅλο, βρεγμένο μὲ σαμπάνια.

Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, τὸ φροῦτο εἶχε διακοπεῖ ἀπ' τὴν ἀναπάντεχη ἄφιξη μιᾶς ὀβίδας ποὺ ἔσκασε, καταστρέφοντας ἕνα μέ-

ρος ἀπὸ τὸ ἑστιατόριο καὶ σκοτώνοντας μερικοὺς ἀπ' τοὺς πελάτες. Ὁ Μόνυ καταχάρηκε αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ἄναψε μάλιστα ψυχραιμότατος τὸ ποῦρο του, ἀπ' τὸ τραπεζομάντηλο ποὺ πῆρε φωτιά. Ἔφυγε μὲ τὸν Καρναμπὼ ν' ἀνακαλύψουν κανένα καφὲ - σαντὰν γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴ διασκέδασή τους.

— Αὐτὸς ὁ ἄτιμος ὁ Κοκοντρυώφ, εἶπε στὸ δρόμο, εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία σπουδαῖος στρατηγός, ἀφοῦ εἶχε μαντέψει τὴν πολιορκία τοῦ Πὸρτ - Ἀρθοὺρ καὶ μ' ἔστειλε ἐδῶ, ὁλοφάνερα, γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθεῖ, ἐπειδὴ παρακολούθησα τὶς αἱμομικτικὲς σχέσεις του μὲ τὸ γυιό του. Βέβαια, δὲ θὰ βάλω τὰ κλάματα, καὶ δὲ θὰ γράψω στίχους θλιβεροὺς σὰν τὸν Ὀβδίδιο. Προτιμῶ νὰ εὐχαριστηθῶ τὸν καιρὸ ποὺ μοῦ ἀπομένει γιὰ νὰ ζήσω.

Μερικὲς ὀβίδες πέρασαν σφυρίζοντας πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους, πήδηξαν πάνω ἀπὸ μιὰ γυναίκα κομμένη στὰ δυὸ ἀπὸ ἕναν ὅλμο κι' ἔφτασαν ἔτσι, μπρὸς στὶς «Ἡδονὲς τοῦ Πατερούλη».

Ἦταν τὸ πιὸ σὶκ καμπαρὲ τοῦ Πὸρτ - Ἀρθούρ. Μπῆκαν.

Ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη καπνούς. Μιὰ Γερμανίδα τραγουδίστρια, κοκκινομάλλα, μὲ τὰ κρέατά της νὰ ξεχειλίζουν ἀπ' ὅλες τὶς με-

ριές, τραγουδοῦσε μὲ μιὰ ἀπαίσια βερολινέζικη προφορά, καὶ μάζευε θερμὰ χειροκροτήματα ἀπὸ τοὺς πελάτες ποὺ καταλάβαιναν γερμανικά. Ὕστερα, τέσσερα ἐγγλέζικα γκέρλς, οἱ σίστερς ξερωγώ, ἦρθαν νὰ χορέψουν ἕναν περίεργο χορὸ ποὺ εἶχε τὰ μπερδεμένα βήματα ἑνὸς κέϊκ - γουὼκ καὶ τὰ κουνήματα ἑνὸς ἀλόγου σὲ περίοδο ὀργασμοῦ. Ἦταν πολὺ ὡραῖες κοπέλλες. Σηκώνανε ψηλὰ τὶς φρουφροὺ φοῦστες τους γιὰ νὰ δείξουν κάτι γαρνιρισμένες μὲ δαντέλλα κυλόττες, ἀλλὰ εὐτυχῶς αὐτὲς οἱ κυλόττες ἦταν σχισμένες κι' ἔτσι μποροῦσε πιὰ κανεὶς νὰ δεῖ μιὰ τὰ ὄμορφα χοντρὰ καὶ παχουλὰ βουνὰ τῶν πισινῶν τους κορνιζαρισμένα ἀπ' τὴ μαλακιὰ βατίστα κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὶς τριχοῦλες ποὺ τόνιζαν τὴ λευκάδα τῆς κοιλιᾶς τους. Ὅταν σηκώνανε τὶς γάμπες, τ' ἀπόκρυφά τους ἄνοιγαν ἀφρισμένα. Ἐκεῖνες τραγουδούσανε διάφορα πικάντικα, πρόστυχα καὶ βρώμικα τραγούδια καὶ χειροκροτήθηκαν πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴ γελοία φροϋλάιν.

Οἱ Ρῶσοι ἀξιωματικοί, πολὺ φτωχοὶ νὰ πληρώσουνε γυναῖκες γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς ὁρμές τους, αὐτοϊκανοποιοῦνταν συνειδητά, θαυμάζοντας μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια, αὐτὸ

τὸ παραδεισένιο, μὲ μουσουλμάνικη ἔννοια, θέαμα.

Ποῦ καὶ ποῦ, πετιόταν μὲ δύναμη τὸ ὑγρό, ἀπὸ τὰ θεϊκὰ σουραύλια τους λεκιάζοντας, ἄλλοτε τὴ στολὴ κι' ἄλλοτε τὴ γενειάδα τοῦ γείτονα.

Μετὰ τὰ «γκέρλς», ἡ ὀρχήστρα βρόντηξε ἕνα χαρούμενο ἐμβατήριο καὶ τὸ καταπληκτικότερο νούμερο παρουσιάστηκε στὴ σκηνή. Ὅλα κι' ὅλα δύο πρόσωπα, ἕνας Σπανιόλος καὶ μία Σπανιόλα. Τὰ τορεαδόρικα κοστούμια τους, ἔκαναν μεγάλη ἐντύπωση στοὺς θεατές, ποὺ ρούφηξαν ἀπὸ ἕνα «Μποζὲ τσάρια κράνυ» γιὰ τὴν περίσταση.

Ἡ Σπανιόλα, ἦταν μιὰ ὑπέροχη κοπέλλα καλοαναπτυγμένη. Πάνω στὸ τέλειο ὀβὰλ πρόσωπό της ἄστραφταν τὰ ἀπὸ ἀχάτη μάτια της. Οἱ τορνευτοὶ γοφοί της, φούσκωναν προκλητικὰ τὸ παρδαλὸ φουστάνι της.

Ὁ τορέρο, σβέλτος καὶ ρωμαλέος, διέθετε κι' αὐτὸς κάτι κουνιστὰ πισινὰ ποὺ ἡ ἀνδρικότητά τους θὰ ἔπρεπε νὰ κρύβει ορισμένα πλεονεκτήματα.

Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ ζευγάρι, ἔστειλε πρῶτα - πρῶτα στὴν αἴθουσα, μὲ τὸ δεξί του χέρι, ἀπὸ ἕνα φιλί, ποὺ βρῆκε στὸ κοινὸ μεγάλη ἀνταπόκριση, ἐνῶ μὲ τὸ ἀριστερό τους

μπράτσο, βαστιόντουσαν σφιχτὰ ἀγκαλιασμένοι. Ὕστερα, χόρεψαν λάγνα μὲ τὴ μόδα τῆς χώρας τους. Σὲ συνέχεια, ἡ Σπανιόλα σήκωσε τὶς φοῦστες της μέχρι τὸν ἀφαλό της καὶ τὶς συγκράτησε μὲ μιὰν ἀγκράφα, ἔτσι ποὺ νὰ τὴν ἀφήνουν ἀκάλυπτη μέχρι τὴ μέση τῆς κοιλιᾶς. Οἱ μακρυές της γάμπες, ἦταν σφιγμένες μέσα σὲ μεταξωτὲς κόκκινες κάλτσες, ποὺ τῆς ἀνέβαιναν ὥς τὰ τρία τέταρτα τῶν γοφῶν της. Ἐκεῖ, ἦταν κρεμασμένες ἀπ' τὸν κορσέ, μ' ἐπίχρυσες ζαρτιέρες, ποὺ στὸ σημεῖο ποὺ δένονταν στὸ πάνω μέρος, συγκρατοῦσαν μὲ μεταξωτὲς κλωστὲς ἕνα κομμάτι ἀπὸ μαῦρο ὕφασμα, ποὺ ἔκρυβε τὴν πίσω τρύπα. Ἡ μπροστινή, ἦταν κι' αὐτὴ σκεπασμένη ἀπὸ τὴ γαλαζόμαυρη γούνα της, ποὺ ἔκανε τοὺς θαμῶνες νὰ νοιώθουν ἀνατριχίλες.

Ὁ τορέρο, χωρὶς νὰ διακόψει τὸ τραγούδι του, ἔβγαλε ἔξω τὸ τεράστιο καὶ σκληρὸ ὄργανό του. Χόρεψαν ἔτσι, μὲ τὴν κοιλιὰ προκλητικὰ μπροστά, δίνοντας στὸ κοινό τους τὴν ἐντύπωση, ὅτι ἔψαχναν νὰ βροῦν διέξοδο γιὰ νὰ ξεφύγουν. Σὰν τὸ νερὸ μιᾶς θάλασσας ὅλο ἀφρούς, κυμάτιζε ἡ κοιλιὰ τῆς νέας γυναίκας, σὰν τοὺς ἀφροὺς τῆς Μεσογείου ποὺ ἑνώθηκαν μὲ τὰ νερὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ,

γιὰ νὰ φορμάρουν τὴν κοιλιὰ τῆς 'Αφροδίτης.

Ξάφνου, καὶ σὰν τελείως τυχαῖα, τὰ ὄργανα τῶν δυὸ 'Ιβήρων συναντήθηκαν καὶ νόμισε κανεὶς γιὰ μιὰ στιγμή, ὅτι ἁπλὰ θὰ ζευγαρώνονταν ἐπάνω στὴ σκηνή.

'Αλλὰ καθόλου.

Χρησιμοποιώντας τ' ὄργανό του σὰ μοχλό, ὁ τορέρο σήκωσε τὴν κοπέλλα, ποὺ δίπλωσε τὶς γάμπες της καὶ δὲν ξαναπάτησε στὴ γῆ. Κρατώντας την ἔτσι στὸν ἀέρα, ἔκανε μερικὰ βήματα. Κι' ὕστερα, ἀνεβαίνοντας πάνω σ' ἕνα συρματόσχοινο ποὔχαν ἁπλώσει οἱ μηχανικοὶ τῆς σκηνῆς, περπάτησε τρία μέτρα πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν κατάπληκτων θεατῶν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ τῆς αἴθουσας ὥς τὴν ἄλλη. Κι' ὅταν ἔφτασε στὸ τέρμα, ξανάκανε τὴν ἴδια διαδρομή, πισωπατώντας χωρὶς οὔτε στιγμὴ νὰ χάνει τὴν ἰσορροπία του, ἐνῶ ὁ πισινὸς τῆς Σπανιόλας ἔμοιαζε νὰ χαμογελάει κάτω ἀπ' τὸ μικρό του κάλυμμα, ἔτσι τουλάχιστον ἔδειχναν τὰ σκαμμένα ἀπ' τὶς δυὸ πλευρές του λακκουβάκια.

Ἔπειτα ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς γυναίκας. Ὁ τορέρο δίπλωσε τὰ γόνατά του κι' ἐμπιστεύθηκε τὸ βάρος του στὸ ὄργανο τῆς συντρόφισσάς του, ποὺ μὲ τὴν ἴδια σιγουριὰ περ-

πάτησε πάνω στὸ τεντωμένο συρματόσχοινο.

Ἡ σχοινοβατικὴ ἐτούτη φαντασία, ἐρέθισε τὸ Μόνυ.

Πᾶμε στὸ μπορντέλλο, εἶπε στὸν Καρναμπώ.

«Οἱ χαρούμενοι σαμουράϊ», αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ πιὸ χαριτωμένου καταγωγιοῦ τῆς μόδας στὸ Πὸρτ - Ἀρθοὺρ τὸν καιρὸ τῆς πολιορκίας του.

Δυὸ ἄντρες, δυὸ παλιοὶ συμβολιστὲς ποιητές, ποὺ παντρεύτηκαν ἀπὸ ἔρωτα στὸ Παρίσι κι' ἦρθαν νὰ κρύψουν τὴν εὐτυχία τους στὴν Ἄπω Ἀνατολή, ἦσαν οἱ ἰδιοκτῆτες τοῦ πορνείου, κι' ἐκτελοῦσαν μὲ πίστη κι' ἀφοσίωση, ἐτοῦτο τὸ λειτούργημα.

Ντυνόντουσαν γυναικεῖα καὶ λέγαν σ' ὅλους ὅτι ἦταν ἕνα ζευγάρι λεσβίες, ἀλλὰ συγχρόνως δὲν εἶχανε ἀπαρνηθεῖ οὔτε τὰ μουστάκια τους οὔτε τὰ ἀρσενικά τους ὀνόματα.

Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Ἀδόλφος Τερρέ. Ἦταν κι' ὁ πιὸ ἡλικιωμένος. Ὁ ἄλλος, ὁ πιὸ νέος, γνώρισε μέρες δόξας στὸ Παρίσι. Ποιός δὲ θυμᾶται τὸ παλτὸ μὲ τὸ γκρίζο μαργαριταρένιο χρῶμα, ποὺ συμπληρωνόταν μ' ἕνα ζεστὸ γιακὰ ἀπὸ ἑρμίνα, τὸ περίφημο παλτὸ τοῦ Τριστὰν ντὲ Βιναίγκρ;

— Θέλουμε γυναῖκες, εἶπε γαλλικὰ ὁ

Μόνυ στὴν ταμία, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπ' τὸν 'Αδόλφο Τερρέ.

'Εκεῖνος γι' ἀπάντηση, ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλει ἕνα ἀπ' τὰ ποιήματά του:

«Ένα 6ράδυ ἀνάμεσα στὶς Βερσαλλίες καὶ τὸ Φονταινεμπλὼ
πῆρα ἀπὸ πίσω μιὰ νύμφη, μὲς τὸ πυκνὸ τὸ δάσος.
Ξάφνου τὸ ἐργαλεῖο μου φούσκωσε, γιὰ τὴν πρόσκαιρη εὐκαιρία,
ποὺ ἔμοιαζε διαβολικὰ ἀδύνατη καὶ εἰδυλλιακὰ ἐπιδέξια
Τὴν ἔκανα δικιά μου τρεῖς φορές, κι' ὕστερα μέθυσα γιὰ εἴκοσι μέρες,
ἅρπαξα μάλιστα καὶ μιὰν ἀφροδίσια ἀσθένεια ἀλλὰ οἱ θεοὶ προστατεύουνε τὸν ποιητή.
Μαλακτικὰ φυτά, ἀντικατέστησαν τὶς τρίχες μου.
κι' ὁ Βιργίλιος τὰ ἔκανε πάνω μου,
μ' αὐτὸ τὸ 6ερσαγιέζικο δίστιχο...»

— Φτάνει, φτάνει, λέει ὁ Μόνυ. Τὶς γυναῖκες τώρα!

— Νὰ ἡ ὑποδιευθύντρια! εἶπε μὲ σεβασμὸ ὁ 'Αδόλφος.

Ἡ ὑποδιευθύντρια, δηλαδὴ ὁ ξανθὸς Τριστὰν ντὲ Βιναίγκρ, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τους μὲ χάρη καί, ρίχνοντας μάτι πονηρὸ πάνω στὸ Μόνυ, ἀπάγγειλε μὲ μιὰ φωνὴ τραγουδιστή, τὸ παρακάτω ἱστορικὸ ποίημα:

«Μὲ πορφυρένια ξεγνοιασιὰ
κοκκίνισε ὁ φαλλός μου,
μές τῆς ζωῆς μου τὴ λουλουδιασμένη ἄνοιξη,
παίξανε πέρα - δῶθε τὰ καρύδια μου,
σὰ φροῦτα ὥριμα ποὺ ψάχνουν γιὰ καλάθι.
Εἶναι χοντρὸ τὸ ἀκριβὸ πανὶ ποὺ χρησιμεύει,
γιὰ κούνια στὸ χοντρὸ ραβδί μου,
κι' ἁπλώνεται ἀπὸ τὰ πισινά μου μέχρι τὸν
ἅγιο λόφο,
κι' ἀπὸ ἐκεῖ μέχρι τὸν ἀφαλὸ (μ' ἄλλα λόγια,
παντοῦ).
Σέβεται μόνο τοὺς ἀδύνατους γλουτούς μου,
ἀκίνητους καὶ διπλωμένους, ὅταν θέλω ν' ἀποπατήσω,
ἐπάνω σὲ σκληρὸ χαρτὶ καὶ σὲ ψηλὸ τραπέζι,
τὰ ὀλόζεστα τῆς σκέψης μου σκατά.»

— Τελικά, λέει ὁ Μόνυ, εἶναι μπορντέλλο ἐδῶ, ἢ τόπος ἀνακούφισης τῆς πρώτης μας ἀνάγκης;

—Ὅλες οἱ κυρίες εἶναι στὸ σαλόνι! φώ-

ναξε ὁ Τριστὰν καί, συγχρόνως, ἔδωσε μιὰ πετσέττα στὸν Καρναμπώ, προσθέτοντας:

— Μιὰ πετσέττα γιὰ δυό, κύριοι... καταλαβαίνετε... λόγω πολιορκίας.

Ὁ Ἀδόλφος, τσέπωσε τὰ 360 ρούβλια ποὺ στοίχιζαν οἱ σχέσεις μὲ τὶς πόρνες στὸ Πὸρτ - Ἀρθούρ. Οἱ δυὸ φίλοι μπῆκαν στὸ σαλόνι. Ἕνα ἀσύγκριτο θέαμα τοὺς περίμενε.

Οἱ πόρνες, ντυμένες μὲ φαρδειὰ πενιουάρ, σὲ γαλάζια, κόκκινα καὶ ἄλλα παρδαλὰ χρώματα, ἔπαιζαν μπρὶτζ καπνίζοντας ξανθὰ τσιγάρα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε ἕνας κρότος τρομακτικός: μιὰ ὀβίδα, τρυπώντας τὸ ταβάνι, ἔπεσε στὸ πάτωμα, ὅπου καρφώθηκε σὰ βολίδα, ἀκριβῶς στὸ κέντρο τοῦ κύκλου ποὺ σχημάτιζαν τὰ τραπεζάκια τῶν κοριτσιῶν, ποὺ ἔπαιζαν μπρίτζ. Εὐτυχῶς ἡ ὀβίδα δὲν ἔσκασε. Ὅλες οἱ γυναῖκες πέσαν ἀνάσκελα τσιρίζοντας. Οἱ γάμπες τους σηκώθηκαν στὸν ἀέρᾳ κι᾿ ἔδειξαν τὸν ἄσσο μπαντούνι στὰ φιλήδονα μάτια τῶν δυὸ στρατιωτικῶν. Παρουσιάστηκε ἔτσι μιὰ θαυμάσια ἔκθεση ἀπὸ πισινὰ ὅλων τῶν ἐθνικοτήτων, γιατὶ αὐτὸ τὸ πρότυπο μπορντέλλο, διέθετε πόρνες ἀπ᾿ ὅλες τὶς φυλές. Οἱ ἀχλαδένιοι πισινοὶ τῶν Γερμανίδων, κάναν κοντράστο μὲ

τοὺς ὁλοστρόγγυλους παριζιάνικους γλουτούς, μὲ τὰ μαγευτικὰ ἐγγλέζικα μπούτια, μὲ τὰ τετράγωνα σκανδιναυικὰ πισινά, καὶ τὰ πεσμένα καταλάνικα. Μιὰ μαύρη, ἔδειξε μιὰ τεράστια στρογγυλὴ μάζα, ποὺ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ ἡφαιστειογενῆ κρατήρα παρὰ μὲ γυναικεῖο πισινό. Μόλις σηκώθηκε, βιάστηκε ν' ἀνακοινώσει στὴν ἀντίπαλη ὁμάδα, ἕνα γκρὰν σαλέμ, τόσο πολὺ προσαρμόζεται κανεὶς στὴ φρίκη τοῦ πολέμου.

— Παίρνω τὴ μαύρη, δήλωσε ὁ Καρναμπώ, ἐνῶ ἡ βασίλισσα τοῦ Σαββᾶ, τελειώνοντας τὴν παρτίδα της, χαιρέτησε τὸ Σολομῶντα της μὲ τὶς παρακάτω βιβλικὲς φράσεις:

— Σέλει νὰ σκάψει τὸ χοντροπατάτα μου, ὁ κυρ στρατηγός;

Ὁ Καρναμπὼ τὴ φίλησε εὐγενικά. Ἀλλὰ ὁ Μόνυ δὲν εἶχε ἱκανοποιηθεῖ ἀπ' τὴ διεθνῆ αὐτὴν ἔκθεση.

— Ποῦ εἶναι οἱ Γιαπωνέζες; ρώτησε.

— Αὐτὲς κοστίζουν πενήντα ρούβλια παραπάνω, ἀπάντησε ἡ ὑποδιευθύντρια, στρίβοντας τὸ παχὺ μουστάκι της, καταλαβαίνετε, εἶναι ὁ ἐχθρός!

Ὁ Μόνυ πλήρωσε καὶ τοῦ παρουσιάσανε καμμιὰ εἰκοσαριὰ γκέϊσσες, ντυμένες τὴν ἐθνική τους ἐνδυμασία. Ὁ πρίγκηπας διάλεξε

μιὰ πολὺ χαριτωμένη καὶ ἡ ὑποδιευθύντρια ὁδήγησε τὰ δυὸ ζευγάρια σ' ἕνα πονηρὰ ἐπιπλωμένο, κατάλληλο ὡστόσο γιὰ τὴ χρήση του, δωμάτιο.

Ἡ νέγρα ποὺ τὴ λέγανε Κορνηλία καὶ ἡ κίτρινη ποὺ ἀπαντοῦσε στ' ὄμορφο ὄνομα Κιλυεμού, ποὺ πάει νὰ πεῖ: κεφαλάκι ἀπὸ γιαπωνέζικο μουσμουλολούλουδο, γδύθηκαν, ἡ πρώτη τραγουδώντας ἕναν τριπολιτάνικο ἀμανὲ κι' ἡ ἄλλη ἕνα χάι - κάι.

Ὁ Μόνυ κι' ὁ Καρναμπὼ τὶς μιμήθηκαν.

Ὁ πρίγκηπας παράτησε σὲ μιὰ γωνιὰ τὸν ὑπηρέτη του μὲ τὴ μαύρη κι' ἀσχολήθηκε ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν Κιλυεμού, ποὺ ἡ χτυπητὰ παιδικὴ ὀμορφιά της τὸν συνέπαιρνε.

Κι' ὅπως ἡ ἐρωτιάρα τούτη νύχτα συνοδευόταν ἀπ' τὸ μουσικὸ ἀκομπανιαμέντο τοῦ βομβαρδισμοῦ, ὁ πρίγκηπας φίλησε τρυφερὰ τὴν ἐρωμένη του. Οἱ ὀβίδες σκάγανε γλυκά. Θἄλεγε κανεὶς ὅτι ἕνας Ἀνατολίτης πρίγκηπας, πρόσφερε πυροτεχνήματα, γιὰ νὰ τιμήσει κάποια Γεωργιανὴ παρθένα πριγκήπισσα.

Ἡ Κιλυεμοὺ ἦταν κοντὴ μὰ καλοφτιαγμένη, τὸ σῶμα της ἦταν κίτρινο σὰ γιαρμὰς καὶ τὰ στήθια της μικρὰ καὶ μυτερά, ἦταν σκληρὰ σὰν μπαλλάκια τοῦ τέννις. Οἱ τρίχες τοῦ φύλου της, σχημάτιζαν μιὰ μικρὴ κι' ἀτίθαση

μαύρη τούφα πού ἔμοιαζε μὲ βρεγμένο πινέλλο.

Ξάπλωσε ἀνάσκελα καὶ φέρνοντας τοὺς γοφούς της πάνω στὴν κοιλιά, μὲ τὰ γόνατα διπλωμένα, ἄνοιξε τὶς γάμπες της σὰ βιβλίο. Αὐτὴ ἡ ἀδύνατη γιὰ μιὰ Εὐρωπαία στάση, ἐντυπωσίασε τὸ Μόνυ.

Σύντομα δοκίμασε τὶς χάρες της. Ὁ φαλλός του τὴν τρύπησε πέρα ὥς πέρα καὶ σφηνώθηκε βαθειά, σ' ἕνα χῶρο ἐλαστικὸ πού, φαρδὺς στὴν ἀρχή, σφίχτηκε ἀμέσως ἔπειτα μ' ἕναν ἐντυπωσιακὸ τρόπο.

Καὶ αὐτὴ ἡ μικρὴ κοπελλίτσα, πού σοὔδινε τὴν ἐντύπωση ὅτι μόλις τώρα εἶχε μπεῖ στὴν ἡλικία τῆς σεξουαλικῆς δραστηριότητας, ἤξερε —καὶ τὸ ἀπόδειξε— τὸ μυστικὸ τοῦ καρυδοσπάστη. Ὁ Μόνυ τὸ ἔνοιωσε γιὰ καλά, ὅταν μετὰ τὰ τελευταῖα ἡδονικὰ ἀναπηδήματα, τελείωσε μέσα σ' ἕναν κόλπο πού ἦταν τρελλὰ σφιγμένος καὶ πού ρουφοῦσε τὸ ἀντρικὸ ὑγρὸ ὡς τὴν τελευταία σταγόνα...

— Διηγήσου μου τὴν ἱστορία σου, εἶπε ὁ Μόνυ στὴν Κιλυεμού, ἐνῶ ἀπ' τὴ γωνιὰ τοῦ δωματίου ἀκούγονταν τὰ τονικὰ μουγκρητὰ τοῦ Καρναμπὼ καὶ τῆς νέγρας.

Ἡ Κυλιεμοὺ κάθησε:

— Εἶμαι, εἶπε, κόρη ἑνὸς μουσικοῦ. Ὁ

πατέρας μου ἔπαιζε σαμμισέν. Εἶναι ἕνα εἶδος κιθάρας ποὺ τὸ παίζουν στὸ θέατρο. Ὁ πατέρας μου ἔπαιζε θλιμένες μελωδίες καὶ ἀπάγγελνε λυρικὲς ἱστορίες σὲ συνέχειες, χωμένος πίσω ἀπὸ μιὰ σκάρα στὸ προσκήνιο.

Ἡ μητέρα μου, ἡ ὄμορφη Ροδακινιὰ τοῦ Ἰουλίου, ἔπαιζε τοὺς βασικοὺς ρόλους στὰ ἀτέλειωτα θεατρικὰ ἔργα ποὺ ἐπιβάλλει ἡ μόδα τῆς γιαπωνέζικης δραματουργίας.

Τοὺς θυμᾶμαι ποὺ ἔπαιζαν «Τὰ σαράντα ἑπτὰ ρουνίν», τὴν «Ὄμορφη Σιγκουενάϋ» ἢ ἀκόμα «Ταϊκό».

Τὸ μπουλούκι μας πήγαινε ἀπὸ πόλη σὲ πόλη καὶ αὐτὸς ὁ θαυμάσιος κόσμος ὅπου μεγάλωσα ξαναγυρίζει πάντοτε στὴ μνήμη μου στὶς στιγμὲς τῆς ἐρωτικῆς ἐγκατάλειψης.

Σκαρφάλωνα πάνω στὰ ματσού, τὰ γιγάντια γιαπωνέζικα κωνοφόρα, πήγαινα νὰ χαζέψω στὰ ποτάμια τοὺς ὄμορφους γυμνοὺς Σαμουράϊ, ποὺ τὰ τεράστια πέη τους δὲν εἴχανε ἀκόμα καμμιὰ σημασία γιὰ μένα, καὶ γελοῦσα μὲ τὶς ὄμορφες καὶ γελαστὲς ὑπηρέτριες ποὺ ἔρχονταν νὰ τοὺς σκουπίσουν.

Ἄχ! νὰ κάνει κανεὶς ἔρωτα στὴν πάντα ἀνθισμένη χώρα μου! Νὰ ἀγαπήσει ἕναν κοντόχοντρο ἀγωνιστὴ κάτω ἀπ' τὶς ρὸζ κερα-

σιὲς κι' ὕστερα νὰ κατέβει τοὺς λόφους φιλώντας τον!

Ἕνας ναύτης μὲ ἄδεια, ποὺ δούλευε στὴν ἑταιρεία Νιππὸν Τζόσσυ Καϊσά, καὶ ἦταν ξάδελφός μου, μοῦ πῆρε μιὰ μέρα τὴν παρθενιά μου.

Ὁ πατέρας μου κι' ἡ μητέρα μου, ἐκείνη τὴ μέρα, ἔπαιζαν τὸ «Μεγάλο κλέφτη» καὶ ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη. Ὁ ξάδελφός μου μὲ πῆγε περίπατο. Ἤμουν δεκατριῶ χρονῶν. Ἐκεῖνος εἶχε ταξιδέψει στὴν Εὐρώπη καὶ μοῦ διηγόταν τὶς ὀμορφιὲς ἑνὸς κόσμου ποὺ ἐγὼ ἀγνοοῦσα. Μὲ πῆγε σ' ἕναν κῆπο γεμᾶτο ἴριδες, σκουροκόκκινες καμέλιες, κίτρινα χρυσάνθεμα καὶ λωτοὺς κατακόκκινους σὰν τὴ γλώσσα μου. Ἐκεῖ, μὲ φίλησε καὶ μὲ ρώτησε ἂν εἶχα κάνει ἔρωτα κι' ἀπάντησα πὼς ὄχι. Τότε, ἔλυσε τὸ κιμονό μου καὶ μοῦ γαργάλισε τὰ στήθια. Αὐτὸ μοῦ προκάλεσε γέλια, ἀλλὰ μετὰ ἔγινα πολὺ σοβαρή, ὅταν μοῦ ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα πρᾶγμα σκληρό, χοντρὸ καὶ μακρύ.

— Τί θέλεις νὰ κάνεις; τὸν ρώτησα.

Χωρὶς νὰ μ' ἀπαντήσει, μὲ ξάπλωσε, μοῦ γύμνωσε τὶς γάμπες καὶ στριφογυρίζοντας τὴ γλώσσα του μέσα στὸ στόμα μου, μ' ἔκανε δικιά του. Εἶχα ἀκόμη τὴ δύναμη νὰ πατήσω

μιὰ φωνή, ποὺ τάραξε τὶς γαρδένιες καὶ τὰ πέταλα ἀπ' τὰ χρυσάνθεμα τοῦ μεγάλου ἐρημικοῦ κήπου, ἀλλ' ἀμέσως μετὰ ἡ ἡδονὴ ξύπνησε μέσα μου.

'Αργότερα μὲ ἔκλεψε ἕνας ὁπλοποιὸς ποὺ ἦταν ὄμορφος σὰν τὸ Νταϊμποὺ τοῦ Καμακούρα, καὶ πρέπει νὰ μιλᾶμε μὲ σεβασμὸ γιὰ τὸ πέος του, ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἐπιχρυσωμένο μπρούτζινο κάγκελο καὶ ἦταν ἀνικανοποίητο. Κάθε βράδυ πρὶν νὰ κάνουμε ἔρωτα, νόμιζα ὅτι ἤμουν ἀνικανοποίητη, ἀλλὰ ὅταν ἔνοιωθα δεκαπέντε φορὲς τὸ ζεστὸ σπέρμα νὰ χύνεται μὲς τὸ βολβό μου, ἐγὼ εἶχα πιὰ ἐξουθενωθεῖ, ἐνῶ γιά νὰ ἱκανοποιήσω ἐκεῖνον ἔπρεπε νὰ τοῦ προσφέρω καὶ τὰ πισινά μου, ἢ ὅταν ἤμουν πολὺ κουρασμένη, ἔπαιρνα τὸν φαλλό του μέσα στὸ στόμα μου καὶ τὸν πιπίλαγα ὥσπου μὲ διέταζε νὰ σταματήσω. Σκοτώθηκε, ὑπακούοντας στὶς προγραφὲς τοῦ Μπουσιντό, καὶ ἐκτελώντας αὐτὴ τὴν ἱπποτικὴ πράξη, μ' ἄφησε μόνη μου καὶ ἀπαρηγόρητη.

Μὲ μάζεψε ἕνας 'Εγγλέζος ἀπ' τὴ Γιοκοχάμα. Μύριζε πτῶμα σὰν ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους, καὶ γιὰ καιρὸ δὲν μποροῦσα ν' ἀντέξω αὐτὴ τὴ μυρουδιά. 'Ακόμα, τὸν παρακαλοῦσα νὰ μὲ παίρνει ἀπὸ πίσω, γιὰ νὰ μὴ

βλέπω μπρός μου τὴν κτηνώδικη φάτσα του μὲ τὶς κόκκινες φαβορίτες. Ὡστόσο, τελικὰ τὸν συνήθισα κι' ὅπως μάλιστα τὸν εἶχα τοῦ χεριοῦ μου, τὸν ὑποχρέωνα νὰ μοῦ γλείφει τὴ βαλβίδα μὲ τὴ γλώσσα του, μέχρι ποὺ τὴν ἔπιανε κράμπα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κουνήσει.

Μιὰ φίλη ποὺ εἶχα γνωρίσει στὸ Τόκιο καὶ τὴν ἀγαποῦσα πολύ, ἐρχόταν κάθε τόσο νὰ μὲ παρηγορήσει.

Ἦταν ὄμορφη σὰν τὴν ἄνοιξη καὶ νόμιζες πὼς δυὸ μέλισσες ἦταν μόνιμα καθισμένες στὶς κορφὲς τοῦ στήθους της. Ἱκανοποιούμαστε μ' ἕνα κομμάτι κίτρινο μάρμαρο, γλειμμένο κι' ἀπ' τὶς δυὸ μεριὲς σὲ σχῆμα φαλλοῦ. Ἤμασταν ἀχόρταγες καὶ ἡ μιὰ μὲς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης, ξετρελλαμένες, ἀφρισμένες καὶ στριγγλίζοντας, κουνιόμασταν μανιασμένα σὰ δυὸ σκυλιὰ ποὺ θέλουνε νὰ ροκανίσουνε τὸ ἴδιο κόκκαλο.

Ὁ Ἐγγλέζος μιὰ μέρα, τρελλάθηκε. Νόμιζε ὅτι ἦταν ὁ Σογκούν, κι' ἤθελε νὰ ἀπαυτώσει τὸν Μικάδο.

Τὸν μάζεψαν, κι' ὕστερα ἔκανα τὴν πόρνη, παρέα μὲ τὴ φίλη μου, ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ ἐρωτεύτηκα ἕνα Γερμανό, ψηλό, δυνατό, κι' ἀμούστακο ἀκόμα, ποὺ εἶχε ἕνα μεγάλο καὶ

ἀχόρταγο ὄργανο. Μὲ χτυποῦσε καὶ τὸν φιλοῦσα κλαίγοντας. Τελικά, σημαδεμένη ἀπ' τὰ χτυπήματα, μὲ ἐλεοῦσε μὲ τὸν φαλλό του κι' ἐγὼ εὐχαριστιόμουνα σὰ μιὰ δαιμονισμένη, σφίγγοντάς τον πάνω μου μ' ὅλη μου τὴ δύναμη.

Μιὰ μέρα πήραμε τὸ πλοῖο καὶ μὲ πῆγε στὴ Σαγκάη, ὅπου μὲ πούλησε σὲ μιὰ νταβατζού. Ὕστερα, ὁ ὄμορφός μου Ἐγκόν, ἔφυγε, χωρὶς νὰ γυρίσει οὔτε τὸ κεφάλι, παρατώντας με ἀπελπισμένη, μὲ τὶς γυναῖκες τοῦ μπορντέλλου, ποὺ γελοῦσαν μαζί μου. Οἱ τελευταῖες μοῦ ἔμαθαν καλὰ τὸ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ ὅταν θὰ ἔχω ἀρκετὰ χρήματα, θὰ γυρίσω ὅλο τὸν κόσμο, σὰν τίμια γυναίκα, γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὸν Ἐγκόν μου, νὰ νοιώσω ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ ὄργανό του μέσα μου καὶ νὰ πεθάνω νοσταλγώντας τὰ ροδαλὰ χρώματα τῶν δέντρων τῆς Ἰαπωνίας.

Ἡ μικρὴ Γιαπωνέζα, στητὴ καὶ σοβαρή. ἔφυγε σὰ σκιά, ἀφήνοντας τὸ Μόνυ ν' ἀναλογίζεται τὸ εὔθραυστο φυσικὸ τῶν ἀνθρώπινων πόθων.

Ἄκουσε ξάφνου ἕνα δυνατὸ ροχάλισμα καὶ γυρνώντας τὸ κεφάλι, εἶδε ἀποκοιμισμένους σεμνὰ καὶ σφιχταγκαλιασμένους, τὴ νέγρα καὶ τὸν Καρναμπώ, χωρὶς ὡστόσο ἐτού-

τη ή τρυφερή εἰκόνα νὰ τοὺς ἀφαιρεῖ κάτι ἀπὸ τὴν κτηνωδία τους. Ὁ χοντρὸς πισινὸς τῆς Κορνηλίας, πεταχτός, ἀντικατόπτριζε τὸ φεγγάρι, ποὺ ἡ λάμψη του περνοῦσε ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ὁ Μόνυ τράβηξε τὴ λόγχη του ἀπ' τὴ θήκη καὶ μ' αὐτὴν ἐτσίμπησε αὐτὴ τὴν κρεατόμαζα.

Μέσα στὴν αἴθουσα γινόταν σαματὰς ἀπ' τὶς φωνές. Ὁ Καρναμπὼ κι' ὁ Μόνυ βγῆκαν μὲ τὴ νέγρα. Ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη καὶ φλομωμένη στὸν καπνό. Μερικοὶ Ρῶσοι ἀξιωματικοί, μεθυσμένοι καὶ χυδαῖοι, προκαλοῦσαν ἕνα θόρυβο τρελλὸ μὲ τὶς στριγγλιές τους, ξερνοῦσαν ἀπαίσιες βρισιὲς καὶ ριχνόντουσαν ὅλοι μαζὶ στὶς Ἐγγλέζες τοῦ μπορντέλλου, ποὺ ἀηδιασμένες ἀπ' τὴ συμπεριφορὰ αὐτῶν τῶν ἄξεστων, μουρμούριζαν στὸν καθένα τους ἐγγλέζικες ἐκφράσεις, ὄχι πολὺ καθὼς πρέπει.

Ὁ Καρναμπὼ κι' ὁ Μόνυ, ἐθαύμασαν γιὰ λίγο τὸ ὡραῖο θέαμα τοῦ βιασμοῦ τῶν πορνῶν, κι' ὕστερα βγῆκαν ἔξω, ἐνῶ στὴν αἴθουσα ξεσποῦσε ἕνα ὁμαδικὸ ὄργιο, ποὺ ἔφερε σὲ σημεῖο ἀπελπισίας τὸν Ἀδόλφο Τερρὲ καὶ τὸν Τριστὰν ντὲ Βιναίγκρ, ποὺ μάταια προσπαθοῦσαν, τρέχοντας πάνω - κάτω μέσα στὰ φουστάνια τους, νὰ βάλουνε σὲ κάποια τάξη τὸ μπορντέλλο τους.

Τὴν ἴδια στιγμή, μπῆκε μέσα ὁ στρατηγὸς Σταϊσσελ κι' ὅλοι σταθήκανε σὲ στάση προσοχῆς, ἀκόμα καὶ ἡ νέγρα.

Οἱ Γιαπωνέζοι εἶχαν κινήσει τὴν πρώτη τους ἔφοδο ἐνάντια στὴν πολιορκημένη πόλη.

Τοῦ Μόνυ τοῦ ἦρθε σχεδὸν ἡ ὄρεξη, νὰ γυρίσει πίσω καὶ νὰ δεῖ τί θὰ ἔκανε ὁ ἀρχηγός του, ἀλλὰ ἀκούγονταν ἄγριες φωνὲς ἀπ' τὴ μεριὰ τῶν ὀχυρῶν.

Κάτι στρατιῶτες ἔφτασαν τραβώντας μαζί τους ἕναν αἰχμάλωτο. Ἦταν ἕνας ψηλὸς νέος ἄντρας, ἕνας Γερμανός, ποὺ τὸν εἶχαν πιάσει στὰ σύνορα τῶν ὀχυρωματικῶν ἔργων, νὰ πλιατσικολογεῖ τὰ πτώματα. Φώναζε γερμανικά:

— Δὲν εἶμαι κλέφτης. 'Αγαπάω τοὺς Ρώσους, ἦρθα, περνώντας ἡρωικὰ τὶς γιαπωνέζικες γραμμὲς γιὰ νὰ μπῶ στὴ διάθεσή σας σὰ θεία, ἀδελφή, τρελλοπόρνη. Σίγουρα σᾶς λείπουνε γυναῖκες καὶ δὲ θὰ σᾶς κακοφανεῖ ἡ πρότασή μου.

— Εἰς θάνατο, φώναζαν οἱ στρατιῶτες, εἰς θάνατο, εἶναι κατάσκοπος, πλιατσικολόγος, κλέβει τὰ πτώματα!

'Ο Μόνυ, μόλις εἶδε ὅτι οἱ στρατιῶτες

δὲ συνοδεύονταν ἀπὸ ἀξιωματικό, πλησίασε καὶ ζήτησε ἐξηγήσεις:

—Ἀπατᾶσθε, κύριε, εἶπε στὸν ξένο, ἔχουμε γυναῖκες καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα, ἀλλὰ τὸ ἔγκλημά σας πρέπει νὰ τιμωρηθεῖ. Ἐφ' ὅσον ἐπιμένετε, θὰ σᾶς περάσουν ἕνα χέρι οἱ στρατιῶτες ποὺ σᾶς συνέλαβαν κι' ὕστερα θὰ παλουκωθεῖτε. Πεθαίνοντας μὲ τὸν τρόπο ποὺ ζήσατε, θ' ἀπολαύσετε τὸν πιὸ ὄμορφο θάνατο, σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία τῶν ἠθικολόγων. Τ' ὄνομά σας;

—Ἔγκον Μύλλερ, δήλωσε ὁ ἄντρας τρέμοντας.

— Πολὺ ὡραῖα, εἶπε ξερὰ ὁ Μόνυ, ἔρχετε ἀπὸ τὴ Γιοκοχάμα καὶ πουλήσατε ξεδιάντροπα, σὰ γνήσιος σωματέμπορος, τὴν ἐρωμένη σας, μιὰ Γιαπωνέζα, ποὺ τὴ λένε Κιλυεμού. Ἀδελφή, κατάσκοπος, νταβατζής, πλιατσικολόγος τῶν πτωμάτων, σᾶς συγχαίρω, εἶστε τέλειος. Νὰ ἑτοιμαστεῖ ἕνα παλούκι καὶ σεῖς φαντάροι, σοδομίστε τον... Δὲν ἔχετε κάθε μέρα μιὰ τέτοια εὐκαιρία.

Γδύσανε τὸν ὄμορφο Ἐγκόν. Ἦταν πράγματι ἕνας ἔφηβος μὲ θεσπέσια ὀμορφιὰ καὶ τὰ στήθια του πρόβαλλαν ὁλοστρόγγυλα σὰν ἑρμαφρόδιτου. Βλέποντας τὰ κάλλη του

οἱ φαντάροι ἔβγαλαν ἔξω τὰ φιλήδονα ὄργανά τους.

Ὁ Καρναμπὼ συγκινήθηκε, καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια, θερμοπαρακάλεσε τὸν κύριό του νὰ ἐλευθερώσει τὸν Ἐγκόν, ἀλλὰ ὁ Μόνυ ἔμεινε ἀσυγκίνητος καὶ τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἐπέτρεψε στὴν ὀρντινάτσα του, ἦταν νὰ τὸν ἀφήσει νὰ τοῦ βυζάξει τὸν φαλλό του ὁ χαριτωμένος ἔφηβος, ἐνῶ, μὲ τὸν τεντωμένο του πισινό, ὀρθάνοιχτο, δεχόταν, μὲ τὴ σειρά, μέσα στὸν φαρδὺ πρωκτό του, τὰ χαρούμενα ἐργαλεῖα τῶν φαντάρων, ποὺ ὄντας καλὰ κτήνη, ψέλναν τροπάρια καὶ συνέχαιραν τὸν ἑαυτό τους γιὰ τὸ θήραμα ποὺ πιάσανε.

Ὁ κατάσκοπος, μετὰ τὴν τρίτη βολή, ἄρχισε νὰ ἡδονίζεται φρενιασμένα καὶ κουνοῦσε τὸν πισινό του πιπιλίζοντας συγχρόνως τὸν φαλλὸ τοῦ Καρναμπώ, λὲς κι' εἶχε ἀκόμα νὰ ζήσει μπροστά του, ἄλλα τριάντα χρόνια.

Ἐντωμεταξύ, εἶχαν στήσει ἕνα σιδερένιο παλούκι, ποὺ θὰ χρησίμευε γιὰ κάθισμα στὸν ἀπαίσιο ὁμοφυλόφιλο.

Ὅταν ὅλοι οἱ φαντάροι πέρασαν τὸν αἰχμάλωτο, ὁ Μόνυ ψιθύρισε μερικὲς λέξεις στὸ αὐτὶ τοῦ Καρναμπώ, ποὺ εἶχε πάρει ἕνα ὕφος μακάριο, ἐξ αἰτίας τῆς καταπληκτικῆς τεχνικῆς τοῦ ὡραίου ἐφήβου.

Ὁ Καρναμπὼ πῆγε ὥς τὸ μπορντέλλο καὶ ξαναγύρισε σύντομα, φέρνοντας μαζί του τὴν Κιλυεμού, ποὺ ἀναρωτιόταν τί νὰ τὴ θέλανε.

Ξάφνου, ἀναγνώρισε τὸν Ἐγκὸν ποὺ τὸν εἶχαν στήσει δεμένο πάνω στὸ σιδερένιο παλούκι. Ἔκανε κάτι ἀπαίσιες γκριμάτσες κι' ὁ λοστὸς τοῦ ἔμπαινε σιγὰ - σιγὰ ὅλο καὶ πιὸ βαθειὰ μὲς τὸ κορμί του. Ὁ φαλλός του ἀπ' τὴν ἄλλη φούσκωνε ὑπέροχα.

Ὁ Μόνυ ἔδειξε μ' ἕνα νόημα τὴ δύστυχη κοπελλίτσα στοὺς φαντάρους, ποὺ ἀντίκρυζε τὸν παλουκωμένο ἐραστή της μὲ κάτι μάτια, ὅπου ὁ τρόμος, ὁ ἔρωτας κι' ἡ συμπόνια ἀνακατεύονταν μὲ μιὰ ὑπέρτατη ἀπελπισία. Οἱ στρατιῶτες τὴ γδύσανε καὶ σκαρφάλωσαν τὸ μικροσκοπικό, σὰν τοῦ πουλιοῦ, κορμάκι της πάνω στὸ σῶμα τοῦ παλουκωμένου. Ἄνοιξαν τὰ πόδια τῆς δυστυχισμένης κι' ὁ τεντωμένος του φαλλὸς ποὺ τόσο εἶχε ποθήσει, τὴ διαπέρασε γιὰ μιὰ στερνὴ φορά.

Ἡ ἁπλὴ καὶ φτωχιὰ ψυχούλα της, δὲν καταλάβαινε τίποτα ἀπὸ αὐτὴ τὴ βαρβαρότητα, ἀλλὰ ὁ φαλλὸς ποὺ τὴ γέμιζε, τὴν ἐρέθιζε μέχρι ἡδονῆς.

Ἄρχισε τότε νὰ κουνιέται σὰν τρελλή, κάνοντας ἔτσι, ἄθελά της, νὰ καρφώνεται ὅλο

καὶ πιὸ πολὺ τὸ κορμὶ τοῦ ἐραστῆ της στὸ παλούκι. Κι' ἐκεῖνος, ἄδειασε μέσα της ξεψυχώντας.

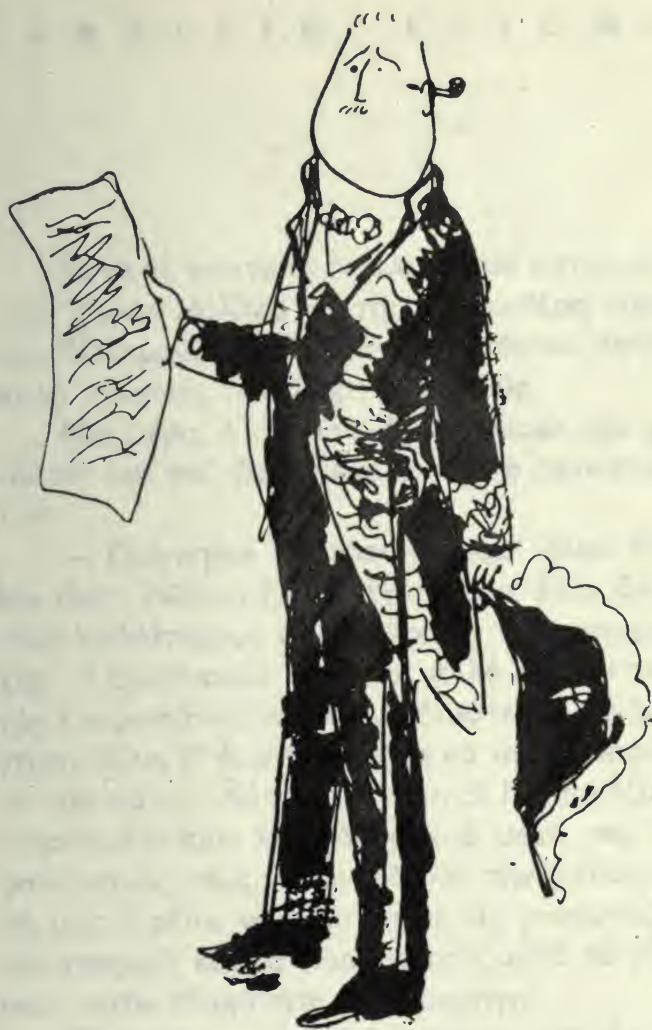
Φάνταζε παράξενο τὸ θέαμα ποὺ παρουσίαζαν αὐτὸς ὁ δεμένος ἄντρας κι' αὐτὴ ἡ γυναίκα ποὺ κουνιόταν πάνω του, μὲ σχισμένο τὸ στόμα της!... Τὸ σκοῦρο αἷμα σχημάτιζε μιὰ λίμνη στὴ βάση τοῦ πάσσαλου.

— Στρατιῶτες, προσοχή. Χαιρετεῖστε αὐτοὺς ποὺ πεθαίνουν, φώναξε ὁ Μόνυ, καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Κιλυεμού, τῆς εἶπε:

—Ὅπως βλέπεις, ἱκανοποίησα τοὺς πόθους σου... Ἐτούτη τὴ στιγμή, οἱ κερασιὲς στὴ χώρα σου, εἶναι ἀνθισμένες, κι' οἱ ἐρωτευμένοι κρύβονται μὲς στὸ ρὸζ χιόνι ἀπ' τὰ λουλουδοπέταλα ποὺ πέφτουν ἀπ' τὰ δέντρα!

Κατόπιν, βγάζοντας τὸ πιστόλι του, τῆς ἔσπασε τὸ κεφάλι. Καὶ τὰ μυαλὰ τῆς μικρῆς ἐλαφροπεταλούδας πετάχτηκαν πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ ἀξιωματικοῦ λὲς καὶ θέλησε νὰ φτύσει τὸ δήμιό της.

Ο ΑΠΟΛΛΙΝΑΙΡ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ

(ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΠΙΚΑΣΣΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Μετὰ τὴ σύντομη ἐκτέλεση τοῦ κατάσκοπου Ἔγκον Μύλλερ καὶ τῆς Γιαπωνέζας πόρνης Κιλυεμού, ὁ πρίγκηπας Βιμπέσκου ἔγινε πολὺ γνωστὸς στὸ Πὸρτ - Ἀρθούρ.

Μιὰ μέρα, ὁ στρατηγὸς Σταΐσσελ τὸν ἐκάλεσε καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα φάκελλο λέγοντάς του:

— Πρίγκηπα Βιμπέσκου, παρ' ὅλον ὅτι δὲν εἶστε Ρῶσος, ἔχετε ἐξελιχθεῖ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καλλίτερους ἀξιωματικοὺς τῆς περιοχῆς... Περιμένουμε βοήθεια, ἀλλὰ ὁ στρατηγὸς Κουροπάτκιν πρέπει νὰ βιαστεῖ... Ἂν ἀργήσει ἄλλο, θ' ἀναγκαστοῦμε νὰ παραδώσουμε τὴν πόλη... Αὐτοὶ οἱ ἄτιμοι οἱ Γιαπωνέζοι, καιροφυλακτοῦν καὶ θἄρθει μιὰ μέρα ποὺ ὁ φανατισμός τους θὰ καταβάλει τὴν ἀντίστασή μας. Πρέπει νὰ διασχίσετε τὶς γιαπωνέζικες γραμμὲς καὶ νὰ παραδώσετε αὐτὸ τὸ μήνυμα στὴν ἐξοχότητα τὸ στρατηγό.

Ἑτοιμάσανε ἕνα ἀερόστατο. Ἐπὶ ὀχτὼ ἡμέρες, ὁ Μόνυ κι' ὁ Καρναμπὼ ἐξασκήθηκαν

στὸ χειρισμό του κι' ἕνα πρωὶ τὸ φούσκωσαν κανονικά.

Οἱ δυὸ ἀγγελιοφόροι ἀνέβηκαν στὸ καλάθι κι' εἶπαν τὸ παραδοσιακό: «Λύσατε τὰ σχοινιά», ἔτσι, ποὺ σύντομα ἔφτασαν στὰ σύννεφα κι' ἡ γῆ φαινόταν πιὰ ἀσήμαντη, μὲ δυὸ στρατιὲς στὸ πεδίο τῆς μάχης καὶ τὰ πολεμικὰ πλοῖα στὴ θάλασσα, ἔτσι πού, ἕνα σπίρτο ποὺ ἔτριψαν γιὰ ν' ἀνάψουν τὸ τσιγάρο τους, τοὺς ἔκανε πιὸ φωτεινὴ ἐντύπωση, ἀπὸ τὶς ὀβίδες τῶν γιγάντιων κανονιῶν ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀντίπαλοι.

Μιὰ γλυκιὰ αὖρα ἔσπρωξε τὸ μπαλόνι τους πρὸς τὴν κατεύθυνση τῶν ρούσικων δυνάμεων. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες προσγειώθηκαν κι' ἕνας ψηλόσωμος ἀξιωματικὸς τοὺς ὑποδέχτηκε, εὐχόμενος τὸ καλῶς ὅρισαν. Ἦταν ὁ Φεντόρ, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ τρία καρύδια, ὁ πρώην ἐραστὴς τῆς Ἑλένης Βερνιὲ τῆς ἀδελφῆς τῆς Κουλκουλίνας ντ' Ἀνσόν.

—Ὑπολοχαγέ, τοῦ εἶπε ὁ πρίγκηπας Βιμπέσκου πηδῶντας ἔξω ἀπ' τὸ καλάθι τοῦ ἀερόστατου, εἶστε ἕνας ἔντιμος ἄντρας καὶ ἡ ὑποδοχὴ ποὺ μᾶς κάνετε μᾶς ἀποζημιώνει γιὰ τοὺς κόπους μας. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμη γιὰ τὸ κέρατο ποὺ σᾶς

φόρεσα στὴν Ἅγια Πετρούπολη μὲ τὴν Ἑλένη τὴν ἐρωμένη σας, τὴ Γαλλίδα καθηγήτρια τῆς κόρης τοῦ στρατηγοῦ Κοκοντρυώφ.

— Κάνατε πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ Φεντόρ, σημειῶστε μάλιστα, ὅτι βρῆκα ἐδῶ τὴν ἀδελφή της τὴν Κουλκουλίνα, ποὺ εἶναι μιὰ ὑπέροχη κοπέλλα κι' ἐργάζεται σὰ σερβιτόρα σὲ μιὰ γυναικεία μπυραρία ποὺ συχνάζουν οἱ ἀξιωματικοί μας. Ἐγκατέλειψε τὸ Παρίσι γιὰ νὰ κάνει τὴν τύχη της στὴν Ἄπω Ἀνατολή. Κερδίζει πολλὰ χρήματα ἐδῶ, γιατὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ζευγαρώνονται βιαστικὰ μαζί της ὄντας ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν συνείδηση ὅτι ἡ ζωή τους εἶναι σύντομη κι' ἡ φίλη της ἡ Ἀλεξίνα Μανζετοὺ εἶναι μαζί της.

— Πῶς! φώναξε ὁ Μόνυ, ἡ Κουλκουλίνα κι' ἡ Ἀλεξίνα βρίσκονται ἐδῶ!... Ὁδηγῆστε με σᾶς παρακαλῶ γρήγορα στὸ στρατηγὸ Κουροπάτκιν, πρέπει πρῶτα ἀπ' ὅλα ν' ἀποτελειώσω τὴν ἀποστολή μου... Ἀμέσως ὕστερα, θὰ μ' ὁδηγήσετε στὴ μπυραρία.

Ὁ στρατηγὸς Κουροπάτκιν δέχτηκε εὐγενικὰ τὸ Μόνυ στὸ ἀνάκτορό του. Ἦταν ἕνα καλοεπιπλωμένο βαγόνι τραίνου.

Ἡ αὐτοῦ ἐξοχότητα διάβασε τὸ μήνυμα κι' ὕστερα εἶπε:

— Θὰ κάνουμε τὸ κατὰ δύναμη γιὰ νὰ

βοηθήσουμε τὸ Πὸρτ - Ἀρθούρ. Ἐντωμεταξύ, πρίγκηπα Βιμπέσκου, σᾶς δίνω τὸν τίτλο τοῦ ἱππότη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου...

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ νεοπαρασημοφορημένος, βρέθηκε μὲ τὴ συνοδεία τοῦ Φεντὸρ καὶ τοῦ Καρναμπὼ στὴ μπυραρία τοῦ «Ἀποκοιμισμένου Κοζάκου». Δυὸ γυναῖκες ἔτρεξαν βιαστικὰ νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσουν. Ἦταν ἡ Κουλκουλίνα κι' ἡ Ἀλεξίνα, ὅλο χάρη. Φοροῦσαν στρατιωτικὲς στολὲς τοῦ ρούσικου στρατοῦ κι' εἶχαν δέσει μπρός τους ντιντελλένιες ἄσπρες ποδιές. Τὰ φαρδειά τους πανταλόνια κατέληγαν σὲ ψηλὲς μπότες καὶ τὰ πισινά τους μὲ τὰ στήθια τους πρόβαλαν ὄμορφα καὶ στρογγύλευαν τὶς στολές. Δυὸ κασκέτα, λοξὰ φορεμένα πάνω στὰ πλούσια μαλλιά τους, τόνιζαν περισσότερο τὸ προκλητικό τους στρατιωτικὸ ντύσιμο. Ἔμοιαζαν μὲ κομπάρσες ὀπερέττας.

— Κοίτα, ὁ Μόνυ! φώναξε ἡ Κουλκουλίνα.

Ὁ πρίγκηπας φίλησε τρυφερὰ τὶς δυὸ γυναῖκες καὶ τὶς παρακάλεσε νὰ τοῦ διηγηθοῦν τὶς περιπέτειές τους.

— Σύμφωνοι, λέει ἡ Κουλκουλίνα, ἀλλὰ θὰ μᾶς πεῖς καὶ σὺ τὰ δικά σου.

—Ὕστερα ἀπὸ τὴ μοιραία ἐκείνη νύχτα

πού οἱ κακοποιοὶ μᾶς ἄφησαν μισοπεθαμένους δίπλα στὸ πτῶμα τοῦ ἑνὸς ἀπ' αὐτούς, ποὺ τοῦ εἶχα κόψει μὲ τὰ δόντια τὸν φαλλό, σὲ μιὰ στιγμὴ ἡδονικῆς ὑστερίας, συνῆλθα τριγυρισμένη ἀπὸ γιατρούς. Εἶχαν βρεῖ ἕνα μαχαίρι καρφωμένο ἀνάμεσα στὰ πισινά μου. Ἡ 'Αλεξίνα ἀνάρρωσε στὸ σπίτι της κι' εἴχαμε χάσει τὰ δικά σου ἴχνη. Μετά, ὅταν μπορέσαμε νὰ βγοῦμε, μάθαμε, ὅτι εἶχες ξαναγυρίσει στὴ Ρουμανία. Ἡ ὑπόθεση εἶχε προκαλέσει ἕνα τεράστιο σκάνδαλο κι' ἔτσι ὁ ἐξερευνητής μου μὲ παράτησε κι' ὁ γερουσιαστὴς τῆς 'Αλεξίνας ἀρνήθηκε κι' αὐτὸς νὰ συνεχίσει νὰ τὴ συντηρεῖ.

Τὸ ἀστέρι μας ἔσβηνε σιγὰ - σιγὰ στὸ Παρίσι. Τότε ξέσπασε ὁ πόλεμος ἀνάμεσα στὴ Ρωσία καὶ τὴν 'Ιαπωνία. Ὁ προστάτης μιᾶς φίλης μου, ὀργάνωνε ἀποστολὲς γυναικῶν, γιὰ νὰ ὑπηρετήσσουν τὶς μπυραρίες - μπορντέλλα, ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸ ρούσικο στρατό. 'Αγκαζαριστήκαμε λοιπόν, καὶ νᾶμαστε.

Ὁ Μόνυ διηγήθηκε μὲ τὴ σειρά του ὅσα πέρασε, παραλείποντας τὴν ὑπόθεση τοῦ 'Εξπρὲς - 'Οριάν. Παρουσίασε ὕστερα τὸν Καρναμπὼ στὶς δυὸ γυναῖκες, χωρὶς νὰ τοὺς πεῖ ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ κακοποιὸς ποὺ εἶχε φυ-

τέψει τὸ μαχαίρι στὰ πισινὰ τῆς Κουλκουλίνας.

Ὅλες αὐτὲς οἱ συγκινήσεις ὁδήγησαν τὴν παρέα σὲ μιὰ μεγάλη κατανάλωση ποτῶν. Ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀξιωματικοὺς μὲ κασκέττα ποὺ τραγουδούσανε στριγγλίζοντας καὶ χάιδευαν τὶς σερβιτόρες.

— Πᾶμε, εἶπε ὁ Μόνυ.

Ἡ Κουλκουλίνα κι' ἡ Ἀλεξίνα τοὺς ἀκολούθησαν κι' οἱ πέντε στρατιωτικοὶ βγῆκαν ἀπ' τὰ ὀχυρώματα καὶ τράβηξαν πρὸς τὴ σκηνὴ τοῦ Φεντόρ.

Εἶχε πέσει πιὰ ἡ νύχτα κι' ἦταν γεμάτη ἀστέρια. Ὁ Μόνυ εἶχε μιὰ ἔμπνευση περνώντας μπρὸς ἀπ' τὸ βαγόνι τοῦ στρατηγοῦ. Ξεβράκωσε τὴν Ἀλεξίνα, ποὺ ὁ χοντρός της πισινὸς ἔμοιαζε νἆναι ἐνοχλημένος μέσα στὸ στρατιωτικὸ πανταλόνι. Κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι συνέχιζαν τὸ δρόμο τους, ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ πασπατεύει τὸν ὑπέροχο πισινό, μὲ τὴ χλωμὴ ὄψη, κάτω ἀπ' τὴ χλωμὴ σελήνη, κι' ἔπειτα, βγάζοντας ἔξω τὸ ρωμαλέο φαλλό του, τὸν ἔτριψε γιὰ λίγο στὴ φαντασμαγορικὴ χωρίστρα, τσιμπολογώντας πότε - πότε τὴν πίσω τρύπα, κι' ὕστερα πῆρε τὴν ἀπόφαση, ἀκούγοντας τὸ ξαφνικὸ μεταλλικὸ σάλπισμα μιᾶς μακρινῆς τρομπέττας, ποὺ συνοδεύον-

ταν ἀπὸ ρολάρισμα ταμπούρλων. Τ' ὄργανό του κατέβηκε ὁρμητικὰ ἀνάμεσα στοὺς δροσεροὺς γλουτοὺς καὶ χώθηκε μὲς τὴν κοιλάδα, ποὺ στὴ μέση της πρόβαλε ὁ κόλπος της. Τὰ χέρια τοῦ πρίγκηπα ψαχούλευαν τὴ γούνα κι' ἐρέθιζαν τὴν κλειτορίδα. Πηγαινοῆρθε χαρχαλεύοντας μὲ τὰ δάχτυλά του τὸ ἀχνάρι τῆς 'Αλεξίνας, ποὺ ἡδονίζονταν κουνώντας τὸ σεληνιακὸ πισινό της καὶ τὸ φεγγάρι ἀπὸ ψηλά, ἔμοιαζε ν' ἀποθαυμάζει χαμογελώντας.

Ξάφνου ἄρχισε ἡ μονότονη ἀναφορὰ τῶν φρουρῶν· οἱ φωνές τους ἔσχιζαν τὴ νύχτα. Ἡ 'Αλεξίνα κι' ὁ Μόνυ ἡδονίζονταν σιωπηλὰ κι' ὅταν τέλειωσαν, κι' οἱ δυὸ μαζί, σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμή, ἀναστενάζοντας βαθειά, μιὰ ὀβίδα ἔσχισε τὸν ἀέρα κι' ἦρθε μὲ ὁρμὴ νὰ σκοτώσει μερικοὺς φαντάρους ποὺ κοιμόντουσαν μέσα σὲ μιὰ λακκούβα. Πέθαναν κλαίγοντας σὰν παιδιὰ ποὺ ζητοῦν τὴ μάνα τους. Ὁ Μόνυ κι' ἡ 'Αλεξίνα κουμπώθηκαν κι' ἔτρεξαν βιαστικὰ στὴ σκηνὴ τοῦ Φεντόρ.

'Εκεῖ, βρῆκαν τὸν Καρναμπὼ μ' ἀνοιχτὰ τὰ παντελόνια, γονατιστὸ μπροστὰ στὴν Κουλκουλίνα, ποὺ ξεβράκωτη, τοῦ ἔδειχνε τὰ πισινά της. Ἔλεγε:

—Ὄχι, δὲ φαίνεται, ποτὲ κανεὶς δὲ θὰ

μποροῦσε νὰ μαντέψει ὅτι ἔχεις φάει μιὰ μαχαιριὰ ἐκεῖ μέσα.

Ὕστερα ἀνασηκώθηκε, καὶ τὴν ἐτίμησε ἀπὸ πίσω, φωνάζοντας ὅσες ρούσικες φράσεις εἶχε μάθει.

Τότε ὁ Φεντὸρ στήθηκε μπροστά της κι' ἔβαλε τ' ὄργανό του μὲς τὸ φῦλο της. Κι' ὅπως στεκόταν ἔτσι, θἄλεγε κανεὶς ὅτι ἡ Κουλκουλίνα ἦταν ἕνας ὡραῖος ἔφηβος ποὺ τὸν σοδόμιζαν, ἐνῶ συγχρόνως, αὐτὸς ζευγαρωνόταν μὲ μιὰ γυναίκα. Ἡ ἐντύπωση αὐτὴ βασιζόταν στὴ στολὴ ποὺ φοροῦσε καὶ στ' ὄργανο τοῦ Φεντὸρ ποὺ ἔμοιαζε νἆναι δικό της. Ἀλλὰ οἱ γλουτοί της ἦταν πολὺ χοντροὶ γιὰ νὰ κρατήσει αὐτὴ ἡ ἐντύπωση πολύ, ποὺ προδίδονταν ἀκόμα ἀπ' τὴ λεπτὴ κορμοστασιά της κι' ἀπ' τὴ στρογγυλάδα τοῦ στήθους της, ποὺ δὲν ἔμοιαζαν ν' ἀνήκουν σ' ἔφηβο.

Τὸ τρίο κουνιόταν ἁλυσιδωτὰ κι' ἡ Ἀλεξίνα πλησίασε γιὰ νὰ χαϊδέψει τὰ τρία καρύδια τοῦ Φεντόρ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας στρατιώτης ἔξω ἀπ' τὴ σκηνή, κάλεσε μὲ δυνατὴ φωνὴ τὸν πρίγκηπα Βιμπέσκου.

Ὁ Μόνυ βγῆκε ἔξω, κι' ὁ φαντάρος τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἐρχόταν ἐμπιστευτικὰ ἐκ μέρους

τοῦ στρατηγοῦ Μουνὶν ποὺ ζητοῦσε ἐπειγόντως τὸν πρίγκηπα.

Ἀκολούθησε τὸ στρατιώτη καὶ περνώντας γρήγορα ἀνάμεσα ἀπ' τὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ στρατόπεδου, ἔφτασαν μπροστὰ σ' ἕνα βαγόνι. Ὁ Μόνυ ἀνέβηκε κι' ὁ στρατιώτης ἀνάγγειλε:

—Ὁ πρίγκηπας Βιμπέσκου!

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ βαγονιοῦ ἔμοιαζε μὲ ἀνατολίτικο μπουντουάρ. Ἕνα ὄργιο πλούτου βασίλευε ἐκεῖ μέσα, κι' ὁ στρατηγὸς Μουνίν, ἕνας πενηντάρης κολοσσός, ὑποδέχτηκε τὸ Μόνυ μὲ μεγάλη εὐγένεια. Τοῦ ἔδειξε μιὰν ὄμορφη εἰκοσιπεντάρα, τεμπέλικα ξαπλωμένη πάνω σ' ἕνα σοφά.

Ἦταν ἡ γυναίκα του, μιὰ Κιρκάσια.

— Πρίγκηπα Βιμπέσκου, εἶπε ὁ στρατηγός, ἡ σύζυγός μου ἀπ' ἐδῶ ἄκουσε γιὰ τὸ κατόρθωμά σας καὶ θέλησε νὰ σᾶς συγχαρεῖ καὶ ἰδιαιτέρως. Ἐκτὸς αὐτοῦ, εἶναι τριῶν μηνῶν ἔγκυος κι' ἕνα βίτσιο τῆς ἐγκυμοσύνης, τὴ σπρώχνει ἀναπόφευκτα νὰ κοιμηθεῖ μαζί σας. Κάμετε τὸ καθῆκον σας. Ἐγὼ θὰ ἱκανοποιηθῶ μὲ ἄλλο τρόπο.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσει, ὁ Μόνυ γδύθηκε κι' ἄρχισε νὰ γδύνει τὴν ὄμορφη Χαϊντύν, ποὺ φαίνεται πὼς βρισκόταν σὲ μιὰ κατάσταση

τρομεροῦ ἐρεθισμοῦ. Μέχρι πού δάγκωνε τό Μόνυ τὴν ὥρα πού τὴν ἔγδυνε. Ἦταν ἀπίθανα καλοφτιαγμένη κι' ἡ ἐγκυμοσύνη της δὲ φαινόταν ἀκόμα. Τὰ στήθια της, γλειμμένα θὰ ἔλεγε κανεὶς ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς Χάριτες, πρόβαλαν στρογγυλὰ σὰν μπάλλες κανονιοῦ. Τὸ κορμί της ἦταν ἁπαλό, λιπαρὸ καὶ ψηλό. Εἶχε μιὰ τόσο ὄμορφη ἀναλογία ἀνάμεσα στὸ πάχος τοῦ πισινοῦ της καὶ στὴ φινέτσα τῆς κορμοστασιᾶς της, ποὺ ὁ Μόνυ ἔνοιωσε τὸν φαλλό του νὰ ψηλώνει σὰ νορβηγέζικο ἔλατο.

Τοῦ τὸν ἅρπαξε στὰ χέρια της ἐνῶ ἐκεῖνος τῆς χάιδευε τοὺς γοφούς, ποὺ ἦταν χοντροὶ ἐπάνω καὶ λέπταιναν πρὸς τὰ γόνατα.

Μόλις ἀπόμεινε ὁλόγυμνη, ἀνέβηκε πάνω της καὶ τὴν ἔκανε δικιά του, ἀφήνοντας ἕνα χρεμέτισμα σὰν καθαρόαιμο ἄλογο, ἐνῶ ἐκείνη μὲ τὰ μάτια κλειστὰ ἀπολάμβανε, μὲ ἄπειρη ἡδονή.

Ἐντωμεταξὺ ὁ στρατηγὸς Μουνὶν εἶχε φέρει μέσα ἕνα μικρὸ Κινέζο, ὄμορφο καὶ φοβισμένο. Τὰ λοξά του μάτια, λαμπύριζαν βλέποντας τὸ ζευγάρι ποὺ ἔκανε ἔρωτα. Ὁ στρατηγὸς τὸν ἔγδυσε καὶ τοῦ πιπίλισε τ' ὄργανό του, ποὺ δὲν ἦταν μεγαλύτερο ἀπὸ ἕνα τζίτζιφο.

Ὕστερα, γύρισε καὶ χτύπησε τὸ μικρό

ἀδύνατο καὶ κίτρινο πισινό του. Τράβηξε τὸ μεγάλο του σπαθὶ καὶ τὸ ἀκούμπησε δίπλα του.

Κατόπιν σοδόμισε τὸ ἀγοράκι, ποὺ ἔμοιαζε νὰ κατέχει στὴν ἐντέλεια αὐτὸ τὸ πολιτιστικὸ ἔθιμο τῆς Μαντζουρίας γιατὶ κουνοῦσε μ' ἕναν ἔμπειρο τρόπο τὸ θαυμάσιο κορμάκι του.

Ὁ στρατηγὸς ἔλεγε:

—Ἡδονίσου, Χαϊντύν μου, θὰ ἡδονιστῶ κι' ἐγώ.

Κι' ὁ φαλλός του ἔβγαινε σχεδὸν ὁλόκληρος ἔξω ἀπ' τὸ κορμὶ τοῦ Κινεζάκου γιὰ νὰ ξαναμπεῖ μὲ περισσότερη ὁρμή. Κι' ὅταν ἔφθασε στὸν ὀργασμό, πῆρε τὸ ξίφος καί, μὲ σφιγμένα δόντια, χωρὶς νὰ σταματήσει τὸ σοδομισμό του, ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ Κινέζου, ποὺ οἱ τελευταῖοι του σπασμοὶ τοῦ προκάλεσαν μεγάλη εὐχαρίστηση ἐνῶ τὸ αἷμα ἀναπηδοῦσε ἀπ' τὸ λαιμό του σὰ συντριβάνι.

Κατόπιν, ὁ στρατηγὸς βγῆκε ἀπ' τὸ νεκρὸ κορμὶ καὶ σκούπισε τὸ φαλλό του μὲ τὸ μαντήλι του. Ἔπειτα καθάρισε τὸ ξίφος καὶ μαζεύοντας ἀπὸ κάτω τὸ κομμένο κεφάλι τοῦ μικροῦ τὸ ἔδειξε στὸ Μόνυ καὶ τὴ Χαϊντὺν ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχαν ἀλλάξει στάσεις.

Ἡ Κιρκάσια εἶχε καβαλλήσει τὸ Μόνυ κι' ἔκανε σὰ λυσσασμένη. Τὰ στήθια της χόρευαν κι' ὁ πισινός της ἀναπηδοῦσε τρελλά. Τὰ χέρια τοῦ Μόνυ χαϊδολογοῦσαν τοὺς ὑπέροχους γλουτούς της.

— Κοιτᾶξτε, εἶπε ὁ στρατηγός, τὸν μικρὸ Κινέζο ποὺ χαμογελάει εὐγενικά.

Τὸ κεφάλι ἔκανε μιὰν ἀπαίσια γκριμάτσα, ἀλλὰ ἡ ὄψη του ἀντὶ νὰ ἀηδιάσει, διπλασίασε τὴν ἐρωτικὴ λύσσα τῶν δύο ἐραστῶν, ποὺ συνέχισαν τὴν ἀπασχόλησή τους μὲ περισσότερη μανία.

Ὁ στρατηγὸς παράτησε τὸ κεφάλι κι' ὕστερα ἁρπάζοντας τὴ γυναίκα του ἀπὸ τὰ μεριὰ τὴν πῆρε ἀπὸ πίσω. Ἡ ἡδονὴ τοῦ Μόνυ αὐξήθηκε. Τὰ δυὸ ἔμβολα, χωρισμένα ἀπὸ μιὰν ἐλάχιστη μεμβράνη, κουτούλαγαν τὰ μουσούδια τους καὶ μεγάλωναν τὴν εὐχαρίστηση τῆς γυναίκας, ποὺ δάγκωνε τὸ Μόνυ καὶ στριφογύριζε σὰν ὀχιά. Ἡ τριπλὴ ἐκτόνωση ἔγινε ἀπόλυτα σύγχρονα. Τὸ τρίο ἐχώρισε κι' ὁ στρατηγός, μόλις σηκώθηκε, ἅρπαξε τὸ σπαθί του φωνάζοντας:

— Καὶ τώρα, πρίγκηπα Βιμπέσκου, πρέπει νὰ πεθάνετε, εἴδατε πολλά!

Ἀλλὰ ὁ Μόνυ τὸν ἀφόπλισε χωρὶς πολὺ κόπο.

Τὸν ἔδεσε ὕστερα χειροπόδαρα καὶ τὸν ξάπλωσε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ βαγονιοῦ, δίπλα στὸ πτῶμα τοῦ μικροῦ Κινέζου. Ὕστερα συνέχισε μέχρι τὸ πρωί, τὰ τρελλά του ὄργια μὲ τὴ στρατηγίνα. Ὅταν τὴν ἐγκατέλειψε, εἶχε πιὰ ἀποκοιμηθεῖ ἐξουθενωμένη κι' ὁ στρατηγὸς κοιμότανε κι' αὐτός, δεμένος σὰ λουκάνικο.

Ὁ Μόνυ γύρισε στὴ σκηνὴ τοῦ Φεντόρ. Ὅμοια κι' ἐκεῖ εἶχαν ὀργιάσει ὅλη τὴ νύχτα. Ἡ Ἀλεξίνα, ἡ Κουλκουλίνα, ὁ Φεντὸρ κι' ὁ Καρναμπὼ κοιμόντουσαν γυμνοί, μπερδεμένοι, πάνω στὰ παλτά. Τὸ σπέρμα κολλοῦσε στὶς τρίχες τῶν γυναικῶν κι' οἱ φαλλοὶ τῶν ἀντρῶν κρέμονταν θλιμμένα.

Ὁ Μόνυ τοὺς ἄφησε νὰ κοιμηθοῦν καὶ πῆγε μιὰ βόλτα στὸ στρατόπεδο. Παντοῦ ψιθυριζόταν μιὰ καινούργια μάχη μὲ τοὺς Γιαπωνέζους. Οἱ φαντάροι προετοιμάζονταν ἢ ἔτρωγαν τὸ πρωινό τους. Οἱ καβαλλάρηδες σέλωναν τ' ἄλογά τους.

Ἕνας Κοζάκος ζέσταινε τὰ παγωμένα χέρια του, μέσα στὸν κόλπο τῆς φοράδας του. Τὸ ζῶο χρεμέτιζε γλυκά. Ἔπειτα, ὁ ζεσταμένος Κοζάκος, βγάζοντας ἔξω ἕναν φαλλὸ μακρὺ σὰν κονταρόξυλο, ἀνέβηκε σὲ μιὰ καρέκλα πίσω ἀπ' τὰ πισινὰ τοῦ ζώου κι' ἔχωσε

τὸ ἐργαλεῖο του στὰ καπούλια τῆς φοράδας, ποὺ εἶχε τὴν τύχη νὰ διαθέτει ἕναν πολὺ ἀφροδισιακό, ἱππομανὴ ἀφεντικό. Τὸ ἀνθρώπινο κτῆνος ποὺ τὴν ἐβάτευε, ἄδειασε τρεῖς φορὲς συνέχεια, ἐκτελώντας θεαματικὰ κουνήματα, πρὶν ξεκολλήσει ἀπὸ πάνω της.

Ἕνας ἀξιωματικὸς ποὺ εἶδε αὐτὴ τὴν κτηνώδικη πράξη, πλησίασε τὸ φαντάρο μαζὶ μὲ τὸ Μόνυ. Τοῦ ἔκανε μιὰ ζωηρὴ παρατήρηση, τονίζοντας τὴν ἀπέχθειά του γιὰ τὸ κτηνώδικο πάθος του.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε, ὁ αὐνανισμὸς εἶναι μιὰ στρατιωτικὴ ἀρετή. Κάθε καλὸς φαντάρος πρέπει νὰ ξέρει ὅτι σὲ καιρὸ πολέμου, ὁ αὐνανισμὸς εἶναι ἡ μοναδικὴ ἐρωτικὴ δράση ποὺ ἐπιτρέπεται. Αὐτοηδονιστεῖτε, ἀλλὰ μὴν ἀγγίζετε οὔτε τὶς γυναῖκες, οὔτε τὰ ζωντανά. Ἄλλωστε, ὁ αὐνανισμὸς εἶναι μιὰ ἀξιόλογη πράξη, γιατὶ προετοιμάζει τοὺς ἄντρες καὶ τὶς γυναῖκες νὰ συνηθίσουν τὸν μελλοντικὸ ὁριστικό τους διαχωρισμό. Οἱ συνήθειες, τὸ πνεῦμα, τὰ ροῦχα καὶ τὰ γοῦστα τῶν δύο φύλων διαφέρουν ὅσο περνάει ὁ καιρός. Νομίζω ὅτι εἶναι πιὰ καιρὸς ν' ἀρχίσουμε νὰ τὸ συνειδητοποιοῦμε, γιατὶ ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε κύριοι τῆς γῆς, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ

ἔχουμε ὑπ' ὄψη μας αὐτὸν τὸ φυσικὸ νόμο ποὺ θὰ ἐφαρμοστεῖ.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀπομακρύνθηκε, ἀφήνοντας τὸ Μόνυ σκεπτικό, νὰ κοιτάζει πρὸς τὴ σκηνὴ τοῦ Φεντόρ.

Ξαφνικά, ὁ πρίγκηπας ἄκουσε ἕνα παράξενο μουρμουρητό, λὲς καὶ Ἰρλανδέζες μοιρολογίστρες κλαίγανε, πάνω σ' ἕναν ἄγνωστο νεκρό.

Πλησιάζοντας, ὁ θόρυβος ἄλλαξε, ἔγινε πιὸ ρυθμικός, ἀποτελούμενος ἀπὸ ξεροὺς ἤχους, λὲς κι' ἕνας τρελλὸς ἀρχιμουσικὸς χτυποῦσε μὲ τὴ μπαγκέττα του πάνω στὴν ἕδρα του, τὴν ὥρα ποὺ ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε μὲ σουρντίνα.

Ὁ πρίγκηπας ἔτρεξε γρήγορα κι' ἀντίκρυσε ἕνα θέαμα πολὺ περίεργο. Μιὰ ὁμάδα ἀπὸ φαντάρους, μὲ τὴν καθοδήγηση ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, χτυποῦσαν ὁ ἕνας ὕστερα ἀπ' τὸν ἄλλο μὲ μακρυὲς λυγιστὲς βέργες τὶς πλάτες κάποιων, γυμνῶν, μέχρι τὴ μέση, καταδίκων.

Ὁ Μόνυ, ποὺ ἦταν ἀνώτερος σὲ βαθμὸ ἀπὸ τὸν ἄλλο ἀξιωματικό, ἀνέλαβε τὴ διοίκηση τοῦ μαστιγώματος.

Ἔφεραν ἕναν καινούργιο ἔνοχο. Ἦταν ἕνα ὀμορφόπαιδο, ποὺ ὄντας Τάταρος, δὲ μι-

λοῦσε σχεδὸν καθόλου ρώσικα. Ὁ πρίγκηπας τὸν ἔγδυσε τελείως κι' ὕστερα οἱ φαντάροι τὸν μαστίγωσαν μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε τὸ ἀγιάζι τοῦ πρωινοῦ νὰ τὸν τσούζει τὸ ἴδιο μὲ τὶς βέργες ποὺ τὸν χαράκωναν.

Ἦταν ἀσυγκίνητος κι' αὐτή του ἡ ἀπάθεια ἐρέθισε τὸ Μόνυ. Πέταξε μιὰ λέξη στὸ αὐτὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ποὺ πῆγε κι' ἔφερε ἀμέσως μιὰ σερβιτόρα ἀπ' τὴν μπυραρία. Ἦταν μιὰ παχουλὴ γκαρσόνα, ποὺ τὰ πισινὰ καὶ τὰ στήθια της παραμόρφωναν κυριολεκτικὰ τὴ στολὴ ποὺ φοροῦσε. Αὐτὴ ἡ ὄμορφη, χοντρὴ κοπέλλα, ἦρθε, ἐνοχλημένη φανερὰ γιὰ τὸ ἄβολο κοστούμι της καὶ περπατώντας μέσα σὲ χοντρὲς μπότες σὰν πάπια.

— Εἶστε ἀσυγχώρητη, κοπέλλα μου, τῆς εἶπε ὁ Μόνυ. Μιὰ γυναίκα σὰν ἐσᾶς, ἀπαγορεύεται νὰ ντύνεται ἀντρίκια. Ἑκατὸ βεργιὲς γιὰ νὰ μάθετε.

Ἡ δύστυχη ἄρχισε νὰ τρέμει, ἀλλὰ μ' ἕνα νόημα τοῦ Μόνυ οἱ φαντάροι τὴν ξεπουπούλισαν ἀπ' τὴ στολή της βιαστικά.

Ἡ γύμνια της ἐρχόταν σὲ φανερὴ ἀντίθεση μὲ τὴ γύμνια τοῦ Τάταρου.

Ἐκεῖνος ἦταν ψηλός, μὲ μακρὺ πρόσωπο, μὲ μικρὰ μάτια, πονηρὰ καὶ ἤρεμα. Τὰ μέλη του εἶχαν τὴν ἀδυναμία ἐκείνη ποὺ θυ-

μίζει τὸν Ἄη - Γιάννη τὸ Βαπτιστή, ταϊσμένο ἀρκετὸ διάστημα μ' ἀκρίδες. Τὰ χέρια του, τὸ στῆθος του, τὰ μακρυὰ κανιά του, ἦταν τριχωτά, κι' ὁ περιτμημένος φαλλός του εἶχε φουσκώσει ἐξ αἰτίας τοῦ μαστιγώματος, μὲ τὸ κεφάλι του κοκκινωπό, στὸ χρῶμα τοῦ ξερατοῦ ἑνὸς μεθυσμένου.

Ἡ γκαρσόνα ἀντίθετα, γνήσιο δεῖγμα Γερμανίδας τοῦ Μπράουνσβικ, ἦταν χοντρόκωλη. Θἄλεγε κανείς, μιὰ χοντρὴ λουξεμβουργιανὴ φοράδα, ἀφημένη ἀνάμεσα σὲ λυσσασμένα ἄτια. Τὰ μακρυὰ ξανθὰ μαλλιά της, τῆς ἔδιναν μιὰν ὄψη ποιητική. Οἱ ρηνανικὲς Νύμφες δὲ θἄπρεπε νὰ ἦταν διαφορετικότερες.

Ἀνοιχτόχρωμες ξανθὲς τρίχες τῆς κρέμονταν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μπούτια, κι' αὐτὴ ἡ τούφα ἔκρυβε τελείως μιὰ φουσκωτὴ σχισμάδα. Αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἄφηνε νὰ φαίνεται μιὰ ρωμαλέα ὑγεία κι' ὅλοι οἱ στρατιῶτες ἔνοιωσαν τὰ ἀντρικά τους ὄργανα, νὰ παρουσιάζουν ἀπὸ μόνα τους τὰ ὅπλα.

Ὁ Μόνυ ζήτησε καὶ τοῦ ἔφεραν ἕνα κνοῦτο. Τὸ ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ Τάταρου.

— Βρωμογούρουνο, τοῦ φώναξε, ἂν θέλεις νὰ σώσεις τὸ τομάρι σου, μὴ λυπηθεῖς τὸ πετσὶ αὐτῆς τῆς πόρνης.

Ὁ Τάταρος, χωρὶς ν' ἀποκριθεῖ, ἐξέτασε μ' ἔμπειρο μάτι αὐτὸ τὸ ὄργανο βασανιστηρίων, φτιαγμένο ἀπὸ δερμάτινες λουρίδες, ποὺ στὴν ἄκρη του ἦταν δεμένα κομματάκια μολύβι.

Ἡ γυναίκα ἔκλαιγε καὶ ζητοῦσε χάρη, στὰ γερμανικά. Τὸ λευκὸ καὶ ροδαλὸ κορμί της, ἔτρεμε. Ὁ Μόνυ τὴν ἔβαλε στὰ τέσσερα, κι' ὕστερα μὲ μιὰ γερὴ κλωτσιά, τὴν ὑποχρέωσε νὰ τουρλώσει τὰ πισινά της. Ὁ Τάταρος ἀνέμισε τὸ κνοῦτο στὸν ἀέρα, κι' ὕστερα, σηκώνοντας δυνατὰ τὸ μπράτσο του, ἑτοιμάστηκε νὰ χτυπήσει, ὅταν ἡ δυστυχισμένη σερβιτόρα ποὺ ἔτρεμε ὁλόκληρη ἀπ' τὸ φόβο της, ἀμόλυσε μιὰ ἠχηρὴ πορδή, ποὺ ἔκανε ὅλο τὸν κόσμο ποὺ παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα, νὰ ξεραθεῖ στὰ γέλια, μαζὶ κι' ὁ Τάταρος. Τὸ κνοῦτο τοῦ ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια. Ὁ Μόνυ μὲ μιὰ βέργα στὸ χέρι, τοῦ χαράκωσε τὸ πρόσωπο λέγοντάς του:

—Ἠλίθιε, σοῦ εἶπα νὰ χτυπᾶς κι' ὄχι νὰ γελᾶς.

Ὕστερα τοῦ ἔδωσε τὴ βέργα, διατάζοντάς τον νὰ χτυπήσει πρῶτα μ' αὐτὴν τὴ Γερμανίδα, γιὰ νὰ τὴ συνηθίσει στὸν πόνο. Ὁ Τάταρος ἄρχισε νὰ χτυπάει, σὲ κανονικὰ διαστήματα. Τὸ ὄργανό του, βαλμένο πίσω ἀπ'

τὸ χοντρὸ πισινὸ τῆς γυναίκας, εἶχε ἀνασηκωθεῖ, ἀλλά, παρ' ὅλο τὸν ἐρεθισμό του, τὸ χέρι του ἔπεφτε ρυθμικά. Ἡ βέργα ἦταν πολὺ ἐλαστική, κάθε χτύπημα σφύριζε στὸν ἀέρα, κι' ὕστερα ἔπεφτε ξερὰ πάνω στὸ τεντωμένο δέρμα ποὺ χαρακωνόταν.

Ὁ Τάταρος ἦταν καλλιτέχνης καὶ τὰ χτυπήματα ποὺ ἔπεφταν σχημάτιζαν μὲ τὰ σημάδια ποὺ ἄφηναν ἕνα καλλιγραφικὸ σχέδιο.

Στὸ κάτω μέρος τῆς πλάτης καὶ πάνω ἀπ' τοὺς γλουτούς, ἡ λέξη «πόρνη» φάνηκε ὁλοκάθαρα.

Τὸ πλῆθος χειροκρότησε μ' ἐνθουσιασμό, ἐνῶ οἱ φωνὲς τῆς Γερμανίδας γίνονταν ὅλο καὶ πιὸ βραχνές. Ὁ πισινός της, σὲ κάθε βεργιά, τρεμόπαιζε γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα ὑψωνόταν πάλι, μὲ τοὺς γλουτοὺς ποὺ σφίγγονταν καὶ ἀμέσως ἔπειτα χαλάρωναν. Φαίνονταν καθαρὰ οἱ δυὸ τρύπες ἀπὸ κάτω νὰ χασμουριόνται μουλιασμένες.

Σιγὰ - σιγά, ἄρχισε νὰ δίνει σημάδια, ὅτι συνήθιζε τὰ χτυπήματα. Μὲ κάθε σφύριγμα τῆς βέργας, ἡ πλάτη ἀνασηκωνόταν μαλακά, ὁ πισινὸς μισάνοιγε καὶ ὁ κόλπος της ἔχασκε ἄνετα, λὲς καὶ μιὰ ἀπρόβλεπτη ἡδονὴ ἦρθε νὰ τοῦ κάνει ἐπίσκεψη.

Ἔπεσε χάμω σὲ λίγο, συνεπαρμένη ἀπ' τὴν ἡδονὴ κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Μόνυ σταμάτησε τὸ χέρι τοῦ Τάταρου.

Τοῦ πῆρε τὴ βέργα καὶ τοῦ ξανάδωσε τὸ κνοῦτο, κι' ὁ ἄντρας, τρομερὰ ἐρεθισμένος, τρελλὸς ἀπὸ ὁρμές, βάλθηκε νὰ χτυπάει μανιασμένα μὲ τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ὅπλο τὴν πλάτη τῆς Γερμανίδας. Κάθε χτύπημα ἄφηνε πολλὰ βαθειὰ καὶ ματωμένα σημάδια, γιατί, ἀντὶ ὁ Τάταρος νὰ σηκώσει τὸ κνοῦτο μετὰ τὸ χτύπημα, τὸ τραβοῦσε μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ οἱ σιδερένιες μύτες, δεμένες στὶς ἄκρες ἀπ' τὶς πέτσινες λουρίδες, ξεκόλλαγαν κομμάτια ἀπὸ δέρμα καὶ κρέας, ποὺ σκορπιζόταν ὁλόγυρα, λερώνοντας μὲ ματωμένα στίγματα τὶς στολὲς τῆς φανταρίας.

Ἡ Γερμανίδα δὲν ἔνοιωθε πιὰ πόνο. 'Αναπηδοῦσε, στριφογύριζε καὶ σφύριζε ἀπὸ ἡδονή. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κόκκινο, τῆς ἔτρεχαν τὰ σάλια κι' ὅταν ὁ Μόνυ πρόσταξε τὸν Τάταρο νὰ σταματήσει, τὰ σημάδια ἀπὸ τὴ λέξη «πόρνη» εἶχαν ἐξαφανιστεῖ, κι' ὁλόκληρη ἡ πλάτη της ἤτανε μιὰ ἀνοιχτὴ πληγή.

Ὁ Τάταρος ἔστεκε ὀρθός, μὲ τὸ ματωμένο κνοῦτο στὸ χέρι. Ἔμοιαζε σὰ νὰ ζητοῦσε ἕναν ἔπαινο, ἀλλὰ ὁ Μόνυ τὸν κοίταξε μ' ἕναν τρόπο ὑποτιμητικό:

—Ἄρχισες καλά, ἀλλὰ τέλειωσες ἄσχημα. Αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀποκρουστικό. Χτύπησες σὰν ἕνας ἀνίδεος. Στρατιῶτες, πάρτε αὐτὴ τὴ γυναίκα καὶ φέρτε μου μιὰν ἄλλη μέσα σὲ τούτη τὴν ἄδεια σκηνή. Θὰ διορθώσω τώρα αὐτὸν τὸν ἄθλιο Τάταρο.

Ξαπόστειλε τοὺς φαντάρους, ποὺ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς πῆραν μαζί τους τὴ Γερμανίδα κι' ὁ πρίγκηπας χώθηκε μὲ τὸν κατάδικό του στὴ σκηνή.

Ἄρχισε νὰ τὸν χτυπάει πότε μὲ τὸ ἕνα καὶ πότε μὲ τὸ ἄλλο χέρι, μὲ δυὸ βέργες. Ὁ Τάταρος, ἐρεθισμένος ἀπ' τὸ θέαμα ποὺ μόλις εἶχαν δεῖ τὰ μάτια του καὶ ποὺ τοῦ ἔλαχε νἆναι ὁ πρωταγωνιστής, δὲ συγκράτησε γιὰ πολὺ τὸ σπέρμα ποὺ ἔβραζε στοὺς ἀδένες του. Ὁ φαλλός του ἀνασηκώθηκε ἀπ' τὰ χτυπήματα τοῦ Μόνυ, καὶ τὸ ὑγρὸ πετάχτηκε μὲ δύναμη καὶ κόλλησε στὸ μουσαμὰ τῆς σκηνῆς.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔφεραν μιὰν ἄλλη γυναίκα. Ἦταν μὲ τὸ μεσοφόρι, γιατὶ τὴν εἶχαν σηκώσει ἄρον - ἄρον ἀπ' τὸν ὕπνο της. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μιὰν ἔκφραση ἔκπληξης κι' ἀπαίσιου τρόμου. Ἦταν κωφάλαλη κι' ἀπ' τὸ λάρυγκά της ξεπετάγονταν βραχνοὶ ἀσυνάρτητοι φθόγγοι.

Ἦταν μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, σουηδικῆς καταγωγῆς. Ἦταν κόρη τοῦ διευθυντῆ τῆς μπυραρίας κι' εἶχε παντρευτεῖ τὸ συνέταιρο τοῦ πατέρα της, ἕνα Δανό. Ἐδῶ καὶ τέσσερις μῆνες εἶχε γεννήσει, καὶ θήλαζε ἡ ἴδια τὸ παιδί της: Ἦταν γύρω στὰ εἰκοσιτέσσερα. Τὰ στήθια της γεμᾶτα γάλα —γιατὶ ἦταν καλὴ τροφὸς— φούσκωναν τὸ μεσοφόρι της.

Μόλις τὴν εἶδε ὁ Μόνυ, ἔδιωξε τοὺς στρατιῶτες ποὺ τὴν εἶχαν φέρει καὶ τῆς ἔβγαλε τὸ μεσοφόρι. Οἱ χοντροὶ γλουτοὶ τῆς Σουηδέζας μοιάζαν μὲ κιονόκρανα ποὺ ὑποστήριζαν ἕνα ὑπέροχο οἰκοδόμημα. Οἱ τρίχες της ἦταν ἐπίχρυσες καὶ ἀνατρίχιαζαν εὐγενικά. Ὁ Μόνυ διέταξε τὸν Τάταρο νὰ τὴ μαστιγώσει τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς τὴν ἔγλειφε. Τὰ χτυπήματα ἔπεφταν μὲ δύναμη πάνω στὰ μπράτσα τῆς ὄμορφης μουγγῆς, ἀλλὰ τὸ στόμα τοῦ πρίγκηπα μάζευε πίσω τὸ ἐρωτικὸ ὑγρὸ ποὺ ἀπόσταζε ὁ βόρειος κόλπος της.

Ὕστερα ξάπλωσε γυμνὸς πάνω στὸ κρεβάτι κι' ἐκείνη καρφώθηκε πάνω στὸν φαλλό του, ποὺ χώθηκε ἀνάμεσα στοὺς γλουτοὺς μὲ τὴν ἐκτυφλωτικὴ λευκάδα.

Ὁ πισινός της, σφιχτὸς καὶ στρουμπουλός, ἀνεβοκατέβαινε μὲ δύναμη. Ὁ πρίγκη-

πας πῆρε τὸ στῆθος της στὸ στόμα κι' ἄρχισε νὰ βυζαίνει τὸ ὑπέροχο γάλα.

Ὁ Τάταρος δὲν ἔμενε ἀδρανής, ἀντίθετα συνέχιζε νὰ χτυπάει μὲ τὴ σφυριχτὴ βέργα του τὴν ὑδρόγειο σφαίρα τῆς μουγγῆς, ποὺ ἔλειωνε ἀπὸ ἡδονή. Χτυποῦσε σὰ δαιμονισμένος, χαράζοντας τὸν ὑπέροχο πισινό, σημαδεύοντας τοὺς ὄμορφους ἄσπρους καὶ παχιοὺς ὤμους, ἀφήνοντας βαθειὰ αὐλάκια πάνω στὴ ράχη. Ὁ Μόνυ ποὺ εἶχε ἤδη δουλέψει πολὺ ὁλόκληρη τὴ νύχτα καὶ τὸ πρωινό, ἄργησε νὰ ἱκανοποιηθεῖ κι' ἡ μουγγή, ἐρεθισμένη ἀπὸ τὴ βέργα, τέλειωσε δεκαπέντε ὁλόκληρες φορὲς στὸ διάστημα τῆς ξέφρενης καβαλλαρίας της.

Ὕστερα, ὁ πρίγκηπας σηκώθηκε καὶ βλέποντας ὅτι ὁ Τάταρος ἦταν καλοερεθισμένος, τὸν διέταξε νὰ πάρει λαγουδωτὰ τὴν ὄμορφη τροφὸ κι' ὁ ἴδιος παίρνοντας τὸ κνοῦτο, καταμάτωσε τὴν πλάτη τοῦ φαντάρου, ποὺ ἡδονιζότανε ἀφήνοντας τρομερὲς στριγγλιές.

Ὁ Τάταρος δὲν ἔλεγε νὰ ἐγκαταλείψει τὴ θέση του. Ὑποφέροντας στωικὰ τὰ χτυπήματα τοῦ ἀπαίσιου κνούτου, κυνηγοῦσε χωρὶς σταματημὸ ὅλο καὶ περισσότερη ἡδονή, μὲς τὴν ἐρωτικὴ φωληὰ ποὺ εἶχε κουρνιάσει.

'Αμόλυσε πέντε φορὲς τὴν κτηνώδικη προσφορά του. Ὕστερα ἔμεινε ἀκίνητος πάνω στὴ γυναίκα, ποὺ συνταράσσονταν ὁλόκληρη ἀπὸ ἡδονικὲς ἀνατριχίλες.

'Αλλὰ ὁ πρίγκηπας τὸν ἔβρισε, καὶ μὲ τὸ ἀναμμένο του τσιγάρο τοῦ ἔκαψε σὲ πολλὲς μεριὲς τὶς πλάτες. Ὕστερα, τοῦ ἔβαλε ἕνα ἀναμμένο σπίρτο κάτω ἀπ' τοὺς ὄρχεις του καὶ τὸ κάψιμο εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ ξαναζωντανέψει τὸ ἀκούραστο ἔμβολο. Ὁ Τάταρος ξεκίνησε γιὰ ἕνα καινούργιο ξεφόρτωμα. Ὁ Μόνυ ξαναπῆρε τὸ κνοῦτο καὶ χτύπησε μ' ὅλη του τὴ δύναμη πάνω στὰ ἑνωμένα γυμνὰ κορμιὰ τοῦ Τάταρου καὶ τῆς μουγγῆς.

Τὸ αἷμα ἔτρεχε κι' οἱ καμτσικιὲς ἔπεφταν βγάζοντας ξεροὺς ἤχους. Ὁ Μόνυ ἔβριζε γαλλικά, ρουμάνικα καὶ ρούσικα. Ὁ Τάταρος ἡδονιζόταν τρομερά, ἀλλὰ ἕνα βλέμμα μίσους πέρασε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μάτια του. Γνώριζε τὴ γλώσσα τῶν μουγγῶν καὶ περνώντας τὸ χέρι μπρὸς ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς συντρόφισσάς του, τῆς ἔκανε νοήματα ποὺ ἡ τελευταία τὰ κατάλαβε στὴν ἐντέλεια.

Πρὸς τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἡδονῆς, ὁ Μόνυ εἶχε μιὰ καινούργια ἰδέα. Πλησίασε τὸ ἀναμμένο του καυτὸ τσιγάρο στὴν ἄκρη τοῦ ὑγροῦ στήθους τῆς μουγγῆς. Τὸ γάλα, ποὺ

μιά του σταγόνα γυάλιζε σὰ μαργαριτάρι πάνω στὴν ἐπιφάνεια τῆς ρώγας, ἔσβησε τὸ τσιγάρο, ἀλλὰ ἡ γυναίκα ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγει ἕνας τρομερὸς βρυχηθμός, τελειώνοντας συγχρόνως. Ἔκανε τότε ἕνα νόημα στὸν Τάταρο, ποὺ ξεκόλλησε ἀμέσως ἀπὸ πάνω της. Κι' οἱ δυό τους, ὅρμησαν πάνω στὸ Μόνυ καὶ τὸν ἀφόπλισαν. Ἡ γυναίκα πῆρε τὴ βέργα κι' ὁ Τάταρος τὸ κνοῦτο. Μὲ τὸ βλέμμα γεμᾶτο μῖσος, ζωντανεμένοι ἀπ' τὸν πόθο τῆς ἐκδίκησης, βάλθηκαν νὰ μαστιγώνουν φρικτὰ τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ τοὺς εἶχε κάνει νὰ ὑποφέρουν. Ὁ Μόνυ, παρ' ὅλον ὅτι ξεφώνιζε καὶ χτυπιόταν, δὲ γλύτωσε κανένα μέρος τοῦ σώματός του ἀπ' τὸ μαστίγωμα. Ὡστόσο, ὁ Τάταρος φοβούμενος ὅτι ἡ ἐκδίκησή του πάνω σ' ἕναν ἀξιωματικὸ θὰ εἶχε θανατηφόρες ἐπιπτώσεις, πέταξε σύντομα τὸ κνοῦτο καὶ πῆρε μιὰ βέργα κι' αὐτὸς σὰν τὴ γυναίκα. Ὁ Μόνυ ἐρεθιζότανε κάτω ἀπ' τὴ βροχὴ αὐτὴ τῶν χτυπημάτων καὶ ἡ γυναίκα ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν χτυπάει, προπάντων στὴν κοιλιά, καὶ στὰ γεννητικά του ὄργανα.

Ἐντωμεταξύ, ὁ Δανός, ὁ ἄντρας τῆς μουγγῆς, εἶχε ἀντιληφθεῖ τὴν ἐξαφάνισή της, γιατὶ ἡ κορούλα του ἔκλαιγε ἀναζητώντας τὴν τροφή της ἀπ' τὸ μητρικὸ στῆθος. Πῆρε

τότε κι' αὐτὸς τὸ μωρὸ στὴν ἀγγαλιά του καὶ βγῆκε ψάχνοντας τὴ γυναίκα του.

Ἕνας φαντάρος τοῦ ἔδειξε τὴ σκηνή, χωρὶς ὡστόσο νὰ τοῦ πεῖ τί γινόταν στὸ ἐσωτερικό της. Τρελλὸς ἀπὸ ζήλεια, ὁ Δανὸς ἔτρεξε, σήκωσε τὸ μουσαμὰ καὶ μπῆκε μέσα στὴν τέντα. Τὸ θέαμα δὲν ἦταν συνηθισμένο. Ἡ γυναίκα του καταματωμένη καὶ γυμνή, μὲ παρέα ἕναν Τάταρο καταματωμένο καὶ γυμνό, μαστίγωναν ἕνα νέο ἄντρα.

Βλέποντας τὸ κνοῦτο καταγῆς, ὁ Δανὸς ἀκούμπησε τὸ παιδὶ στὸ ἔδαφος, πῆρε τὸ μαστίγιο καὶ χτύπησε μ' ὅλη του τὴ δύναμη τὴ γυναίκα του καὶ τὸν Τάταρο, ποὺ ἔπεσαν κάτω στριγγλίζοντας ἀπ' τοὺς πόνους.

Μὲ τὰ χτυπήματα, τὸ ὄργανο τοῦ Μόνυ εἶχε σηκωθεῖ, κι' ὁ πρίγκηπας, μὲ ἐνδιαφέρον, παρακολουθοῦσε τὴ συζυγικὴ αὐτὴ σκηνή.

Ἡ μικρὴ ἔκλαιγε στὸ πάτωμα. Ὁ Μόνυ τὴν ἅρπαξε καὶ ξεφασκιώνοντάς την τῆς φίλησε τὸ μικρὸ ροδαλό της πισινὸ καὶ τὴ λιπαρὴ ἄτριχη χαραγματιά, κι' ὕστερα βάζοντάς την πάνω στὸν φαλλό του καὶ κλείνοντας τὸ στόμα της μὲ τὸ χέρι του τὴν ἐβίασε. Τὸ ὄργανό του ξέσκισε τὶς παιδικὲς σάρκες. Ὁ Μόνυ δὲν ἄργησε νὰ ἱκανοποιηθεῖ. Ἄδειαζε, ὅταν ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα, παίρνοντας

εἴδηση πολὺ ἀργὰ γιὰ τὸ ἔγκλημα, ὅρμησαν πάνω του.

Ἡ μάνα ἅρπαξε τὸ παιδί. Ὁ Τάταρος ντύθηκε βιαστικὰ κι᾿ ἐξαφανίστηκε. Ἀλλὰ ὁ Δανός, μὲ τὰ μάτια του ζητώντας αἷμα, σήκωσε μὲ δύναμη τὸ κνοῦτο. Καὶ θἄριχνε ἕνα θανατηφόρο χτύπημα στὸ κεφάλι τοῦ Μόνυ, ἂν δὲν ἔβλεπε τὴν τελευταία στιγμὴ καταγῆς τὴ στολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ. Τὸ χέρι του ξανάπεσε, γιατὶ ἤξερε πὼς ὁ Ρῶσος ἀξιωματικὸς εἶναι ἱερός, καὶ μπορεῖ νὰ βιάσει, νὰ ληστέψει, ἀλλὰ ὁ ἄθλιος ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ σηκώσει χέρι ἐπάνω του, θὰ κρεμιόταν στὴ στιγμή.

Ὁ Μόνυ κατάλαβε τί συνέβαινε μὲς τὸ μυαλὸ τοῦ Δανοῦ. Κι᾿ ἐκμεταλλεύτηκε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ πάρει γρήγορα τὸ πιστόλι του. Καὶ μ᾿ ἕνα αὐταρχικὸ νεῦμα, διέταξε τὸ Δανὸ νὰ ξεβρακωθεῖ. Ὕστερα μὲ τὸ πιστόλι στραμμένο κατ᾿ ἐπάνω του, τὸν ὑποχρέωσε νὰ βιάσει τὴν κόρη του. Ὁ Δανὸς ὑποτάχτηκε καὶ πέρασε τὸν ἀδύνατο φαλλό του μέσα στὸν τρυφερὸ πισινὸ τοῦ λιποθυμισμένου βρέφους.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Μόνυ, ὁπλισμένος μὲ μιὰ βέργα καὶ κρατώντας τὸ πιστόλι του στ᾿ ἀριστερό του χέρι, ἔριχνε ἄγριες βιτσιὲς στὴν πλάτη τῆς βουβῆς, ποὺ μάτωνε κι᾿ ἔτρεμε ἀπ᾿

τὸν πόνο. Ἡ βέργα ἔπεφτε πάνω σὲ μιὰ πρησμένη ἀπ' τὰ προηγούμενα χτυπήματα σάρκα κι' ὁ πόνος ποὺ βασάνιζε τὴ φτωχὴ γυναίκα, ἔδινε ἕνα θέαμα ἀπαίσιο.

Ὁ Μόνυ τὸ ἄντεξε μ' ἕνα θαυμαστὸ κουράγιο καὶ τὸ χέρι του συνέχισε τὸ μαστίγωμα, ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ δύστυχος πατέρας ἄδειασε τὸ σπέρμα του μέσα στὸν πισινὸ τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ.

Τότε ὁ Μόνυ ντύθηκε καὶ διέταξε τὴ Δανέζα νὰ τὸν μιμηθεῖ. Ὕστερα, εὐγενικά, βοήθησε τὸ ζευγάρι νὰ συνεφέρουν τὸ μωρό.

—Ἄσπλαχνη μάνα, εἶπε στὴ μουγγή, δὲ βλέπετε ὅτι τὸ παιδὶ θέλει νὰ θηλάσει;

Ὁ Δανὸς ἔκανε νοήματα στὴ γυναίκα του, ποὺ ἀμέσως ἔβγαλε τὸ βυζί της κι' ἔδωσε στὸ μωρὸ νὰ βυζάξει.

—Ὅσο γιὰ σᾶς, εἶπε ὁ Μόνυ στὸ Δανό, προσέχετε, γιατὶ βιάσατε τὴν κόρη σας ἐμπρός μου. Μπορῶ νὰ σᾶς λυώσω. Λοιπόν, νὰ εἶστε διακριτικός, γιατὶ ἡ μαρτυρία μου βαραίνει περισσότερο ἀπ' τὴ δικιά σας. Πηγαίνετε ἐν εἰρήνῃ. Τὸ χρυσοφόρο ἐμπόριό σας ἐξαρτιέται ἄμεσα ἀπὸ τὴ θέλησή μου. Ἂν ἀποδειχτεῖτε διακριτικός, θὰ σᾶς προστατέψω, ἀλλὰ ἂν διηγηθεῖτε τὸ τί συνέβη θὰ κρεμαστεῖτε.

Ὁ Δανὸς φίλησε τὸ ὁπλισμένο χέρι τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ χύνοντας δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἀποσύρθηκε βιαστικά, μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὸ παιδί. Ὁ Μόνυ πῆγε πρὸς τὴ σκηνὴ τοῦ Φεντόρ.

Οἱ κοιμισμένοι εἶχαν ξυπνήσει καὶ ἀφοῦ ἔκαμαν τὴν τουαλέττα τους, ντυθήκανε.

Ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα, προετοιμάστηκαν γιὰ τὴ μάχη ποὺ ἄρχισε τὸ βράδυ. Ὁ Μόνυ, ὁ Καρναμπὼ κι' οἱ δυὸ γυναῖκες, κλείστηκαν στὴ σκηνὴ τοῦ Φεντόρ, ποὺ πῆγε νὰ πολεμήσει στὴν πρώτη γραμμή. Σύντομα, ἀκούστηκαν οἱ πρῶτες κανονιὲς κι' οἱ τραυματιοφορεῖς φάνηκαν κουβαλώντας τραυματίες.

Ἡ σκηνὴ μετετράπη σὲ νοσοκομεῖο. Ὁ Καρναμπὼ κι' οἱ δυὸ γυναῖκες διατάχτηκαν νὰ πᾶνε νὰ μαζέψουν τοὺς ἑτοιμοθάνατους. Ὁ Μόνυ ἔμεινε μόνος μὲ τρεῖς Ρώσους τραυματίες ποὺ ξεψυχοῦσαν.

Τότε ἦρθε μιὰ γυναίκα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ντυμένη μὲ μιὰ βρώμικη στολὴ κι' ἕνα περιβραχιόνιο στὸ δεξὶ μπράτσο. Ἦταν μιὰ πολὺ ὄμορφη κοπέλλα τῆς πολωνέζικης ἀριστοκρατίας. Εἶχε μιὰ γλυκειὰ φωνὴ σὰν ἄγγελος καὶ στριφογύριζε ἀνάμεσα στοὺς πληγωμένους, ποὺ νόμιζαν, ἀντικρύζοντάς την μὲ τὰ πρησμένα μάτια τους, ὅτι θωροῦ-

σαν τὴν Παναγία. Ἔδινε, μὲ τὴ γλυκειά της φωνή, στὸ Μόνυ, ξερὲς διαταγές. Κι' ἐκεῖνος ὑπάκουε σὰν παιδί, ἐντυπωσιασμένος ἀπ' τὴν ἐνεργητικότητα τῆς ὄμορφης αὐτῆς κοπέλλας, μὲ τὴν περίεργη ὄψη καὶ τ' ἀστραφτερὰ πότε - πότε πράσινα μάτια της.

Ἄλλοτε πάλι, τὸ σὰν χερουβεὶμ πρόσωπό της γινόταν σκληρὸ κι' ἕνα σύγνεφο ἀπὸ ἀσυγχώρητα βίτσια, ἔμοιαζε νὰ σκιάζει τὸ μέτωπό της. Ἔδινε τὴν ἐντύπωση, ὅτι ἡ ἀθωότητα αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἔκρυβε ἐγκληματικὲς διαλείψεις.

Ὁ Μόνυ παρατήρησε ὅτι τὰ δάχτυλά της καθυστεροῦσαν παραπάνω ἀπ' ὅσο ἔπρεπε μὲς τὶς πληγές.

Φέρανε ἕναν φτιχτὸ στὴν ὄψη τραυματία. Τὸ πρόσωπό του ἦταν καταματωμένο καὶ τὸ στῆθος του ἀνοιχτό.

Ἡ νοσοκόμα τὸν περιποιήθηκε μὲ ἡδονή. Ἔβαλε τὸ δεξί της χέρι μέσα στὴν ἀνοιχτὴ τρύπα κι' ἔμοιαζε νὰ ἡδονίζεται ἀπ' τὴν ἐπαφὴ τῆς ξεσκισμένης σάρκας.

Ξάφνου, ἡ λαίμαργη, σήκωσε τὰ μάτια της κι' εἶδε μπρός της, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ φορείου, τὸ Μόνυ, ποὺ τὴν κοίταζε χαμογελώντας της περιφρονητικά.

Ἐκείνη κοκκίνισε, ἀλλ' αὐτὸς τῆς ἔδωσε κουράγιο:

—Ἠρεμεῖστε, μὴ φοβάστε τίποτα, καταλαβαίνω καλλίτερα ἀπ' τὸν καθένα τὴν ἡδονὴ ποὺ ἀπολαμβάνετε. Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἔχω βρώμικα χέρια. Ἡδονιστεῖτε μ' αὐτοὺς τοὺς τραυματίες, ἀλλὰ μὴν ἀρνηθεῖτε τὰ χάδια μου.

Ἐκείνη κατέβασε τὰ μάτια της σιωπηλά. Ὁ Μόνυ πῆγε ἀπὸ πίσω της. Σήκωσε τὴ φούστα της κι' ἀνακάλυψε ἕναν ὑπέροχο πισινό, ποὺ οἱ δυὸ γλουτοί του ἦταν τόσο σφιχτοί, λὲς κι' εἶχαν ὁρκιστεῖ ποτὲ νὰ μὴ χωρίσουν.

Ἐκείνη ἔσχιζε τώρα πυρετώδικα καὶ μ' ἕνα χαμόγελο ἀγγελικὸ στὰ χείλια, τὴν ἀπαίσια πληγὴ τοῦ ἑτοιμοθάνατου. Ἔσκυψε γιὰ νὰ ἐπιτρέψει στὸ Μόνυ ν' ἀπολαύσει καλλίτερα τὸ θέαμα τοῦ πισινοῦ της.

Ἐκεῖνος ἔβαλε τελικὰ τὸ μοχλό του ἀνάμεσα στὰ μεταξένια χείλια τοῦ φύλου της, λαγουδίστικα, καὶ μὲ τὸ δεξί του χέρι τῆς χάιδευε τοὺς γλουτούς, ἐνῶ μὲ τ' ἀριστερὸ τῆς ψαχούλευε τὴν κλειτορίδα κάτω ἀπ' τὰ φουστάνια. Ἡ νοσοκόμα φχαριστιόταν σιωπηλά, στριφογυρίζοντας τὰ χέρια της μὲς τὴν πληγὴ τοῦ ἑτοιμοθάνατου, ποὺ βογγοῦσε φριχτά. Ξεψύχησε τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μόνυ τέλειωνε. Ἡ νοσοκόμα τὸν ἔσπρωξε ἀπὸ πάνω

της καὶ ξεβρακώνοντας γρήγορα τὸ νεκρό, ποὺ ὁ φαλλός του ἦταν τεντωμένος καὶ σκληρὸς σὰ σίδερο, τὸν καβάλλησε κι' ἔβαλε τὸ μέλος του μέσα της, ἡδονιζόμενη συνέχεια σιωπηλά, μ' ἕνα πρόσωπο πιὸ ἀγγελικὸ παρὰ ποτέ.

Ὁ Μόνυ χτύπησε δυνατὰ τὸ χοντρὸ πισινό της ποὺ φούσκωνε προκλητικά, καθὼς τὰ χείλια τοῦ φύλου της ξερνούσανε ἕνα ὑγρό, καταπίνοντας γοργὰ τὴν πτωματικὴ κολώνα. Τὸ ὄργανο τοῦ πρίγκηπα ξανατεντώθηκε καὶ βάζοντάς το στὸ πίσω μέρος τῆς νοσοκόμας, τὴ σοδόμισε σὰν τρελλός.

Κατόπιν, διόρθωσαν κι' οἱ δυὸ τὴν ἐμφάνισή τους καὶ φέρανε μέσα ἕναν ὄμορφο νέο, ποὺ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του εἶχαν κοπεῖ ἀπὸ μιὰ ριπὴ μυδραλλιοβόλου. Αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο κούτσουρο, εἶχε ἀκόμα ἕναν ὄμορφο φαλλό, ποὺ ἡ στύση του ἦταν ἐξαιρετική. Ἡ νοσοκόμα, μόλις ἔμεινε μόνη της μὲ τὸ Μόνυ, κάθισε πάνω στὸ ἔμβολο τοῦ κούτσουρου, ποὺ μούγκριζε, καὶ στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς καβαλλαρίας, πιπίλισε στὸ στόμα της τὸ ὄργανο τοῦ Μόνυ, ποὺ ἄδειασε γρήγορα σὰν φρενιασμένος. Ὁ ἄνθρωπος - κούτσουρο, δὲν ἦταν νεκρός. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τοὺς τέσσερις κρουνούς του. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέ-

ους τοῦ βύζαξε τὸν φαλλό του καὶ τὸν ἔκανε νὰ πεθάνει μ' αὐτὸ τὸ φριχτὸ χάδι.

Τὸ σπέρμα ποὺ εἰσέπραξε ἀπ' αὐτὴ τὴν πράξη της, τ' ὁρκίστηκε στὸ Μόνυ ἦταν σχεδὸν κρύο κι' ἔμοιαζε τόσο ἐρεθισμένη, ὥστε ὁ Μόνυ ποὺ ἔνοιωθε ἐξαντλημένος, τῆς ζήτησε νὰ ξεκουμπώσει τὸ στῆθος της. Τῆς βύζαξε τὶς ρόγες της, κι' ὕστερα ἐκείνη γονάτισε καὶ προσπάθησε νὰ ξαναζωντανέψει τὸν πριγκηπικὸ φαλλό, αὐνανίζοντάς τον μέσα στὰ βυζιά της.

—'Αλλοίμονο! φώναξε ὁ Μόνυ, φρικτὴ γυναίκα, ποὺ ὁ Θεὸς σ' ἔταξε ν' ἀποτελειώνεις τοὺς τραυματίες. Ποιά εἶσαι ἄραγε;

— Εἶμαι, εἶπε ἐκείνη, ἡ κόρη τοῦ Ζὰν Μολέσκυ, τοῦ ἐπαναστάτη πρίγκηπα, ποὺ ὁ καταραμένος Γκοῦρκο, τὸν ἔστειλε νὰ πεθάνει στὸ Τομπόλσκ.

Γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ γιὰ τὸν πατέρα μου καὶ γιὰ τὴν Πολωνία, τὴ μάνα μου, ἀποτελειώνω τοὺς Ρώσους στρατιῶτες. Θἄθελα νὰ σκοτώσω τὸν Κουροπάτκιν κι' εὔχομαι τὸ θάνατο τῶν Ρωμανώφ.

'Ο ἀδελφός μου, ποὖναι κι' ἐραστής μου καὶ ποὺ μὲ ξεπαρθένεψε ὅταν γινόταν ἕνα προγκρὸμ στὴ Βαρσοβία, ἀπὸ φόβο νὰ μὴ γίνει ἡ παρθενιά μου λάφυρο ἑνὸς Κοζάκου,

νοιώθει τὰ ἴδια συναισθήματα μὲ μένα. Παραπλάνησε τὸ τμῆμα ποὺ διοικοῦσε καὶ πῆγε καὶ τὸ ἔπνιξε μέσα στὴ λίμνη Μπαϊκάλ. Μοῦ εἶχε ἐκμυστηρευτεῖ τὸ σχέδιό του πρὶν νὰ φύγει.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐμεῖς οἱ Πολωνοί, ἐκδικιόμαστε τὴ μοσχοβίτικη τυρανία.

Οἱ πατριωτικοί του πόθοι κυριάρχησαν τὰ συναισθήματά μου καὶ τὰ πιὸ εὐγενικά μου πάθη ὑπερνικήθηκαν ἀπὸ τὸ καθῆκον μου νὰ ὑπηρετῶ τὴ φρίκη. Εἶμαι φριχτή, τὸ βλέπεις, σὰν τὸν Ταμερλάνο, τὸν Ἀττίλα, τὸν Ἰβὰν τὸν Τρομερό. Κάποτε ἤμουν θρήσκα σὰν ἅγια. Σήμερα ἡ Μεσσαλίνα καὶ ἡ Κατερίνα τῶν Μεδίκων θὰ ἔμοιαζαν σὰ γλυκειὲς προβατίνες δίπλα μου».

Μιὰ ἀνατριχίλα διαπέρασε τὸ Μόνυ ἀκούγοντας τὶς ἀποκαλύψεις αὐτῆς τῆς ἐξαίσιας πόρνης. Τοῦ ἦρθε ἐπιθυμία νὰ γλείψει τὰ πισινά της γιὰ τὴν τιμὴ τῆς Πολωνίας. Τῆς ἐκμυστηρεύτηκε πὼς εἶχε ἀνακατευτεῖ ἔμμεσα στὴ συνωμοσία ποὺ στοίχισε τὴν ὕπαρξη τοῦ Ἀλέξανδρου Ὀμπρένοβιτς, στὸ Βελιγράδι.

Ἐκείνη τὸν ἄκουσε μὲ θαυμασμό.

—Ἄχ νὰ μποροῦσα μιὰ μέρα, φώναξε,

νὰ δῶ τὸν τσάρο νὰ πέφτει ἀπὸ ἕνα παράθυρο!

Ὁ Μόνυ ποὺ ἦταν ἕνας νομιμόφρονας ἀξιωματικός, διαμαρτυρήθηκε γι' αὐτὴ τὴν ἐκπαραθύρωση καὶ ὁρκίστηκε τὴν πίστη του στὸ νόμιμο καθεστώς:

— Σᾶς λατρεύω, εἶπε στὴν Πολωνέζα, ἀλλὰ ἂν ἤμουν τσάρος, θὰ καθάριζα μαζικὰ ὅλους τοὺς Πολωνούς. Ἐσεῖς οἱ ἀδέξιοι ἐπαναστάτες, δὲ σταματᾶτε οὔτε στιγμὴ νὰ φτιάχνετε μπόμπες καὶ καταντᾶτε τὸν πλανήτη ἀκατοικήσιμο. Ἀκόμα καὶ στὸ Παρίσι, αὐτοὶ οἱ σαδιστὲς οἱ φίλοι σας, ἀπειλοῦν τὴν ὕπαρξη τῶν φιλήσυχων κατοίκων.

— Εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ἡ Πολωνέζα, ὅτι οἱ συμπατριῶτες μου σπάνια ἀστειεύονται, ἀλλὰ ἂς τοὺς δώσουν πίσω τὴ χώρα τους, ἂς τοὺς ἀφήσουν νὰ μιλᾶνε τὴ γλώσσα τους, καὶ ἡ Πολωνία θὰ ξαναγίνει ἡ χώρα τῆς ἱπποτικῆς τιμῆς, τῆς πολυτέλειας καὶ τῶν ὄμορφων γυναικῶν.

—Ἔχεις δίκιο! φώναξε ὁ Μόνυ· καὶ σπρώχνοντας τὴ νοσοκόμα πάνω σ' ἕνα φορεῖο, ἄρχισε νὰ τὴν πασπατεύει τεμπέλικα καὶ τελικὰ τὰ κάναν πάλι ὅλα ἀπ' τὴν ἀρχὴ κουβεντιάζοντας συγχρόνως γιὰ πράγματα ἔνδοξα καὶ μακρυνά.

Θἄλεγε κανεὶς ὅτι ξετυλίγονταν μιὰ σκηνὴ ἀπ' τὸ «Δεκαήμερο» τοῦ Βοκκάκιου κι' ὅτι τοὺς τριγύριζαν οἱ χολεριασμένοι.

—Ὑπέροχη γυναίκα, ἔλεγε ὁ Μόνυ, ἂς ἀνταλλάξουμε τὴν πίστη μας καὶ τὶς ψυχές μας.

— Ναί, ἔλεγε ἐκείνη, μετὰ τὸν πόλεμο θὰ παντρευτοῦμε καὶ θὰ γεμίσουμε τὸν κόσμο μὲ τὸ θόρυβο ἀπὸ τὶς τερατωδίες μας.

— Τὸ θέλω, εἶπε ὁ Μόνυ, ἀλλὰ νἆναι νόμιμες τερατωδίες.

—Ἴσως νὰ ἔχεις δίκιο, εἶπε ἡ νοσοκόμα, τίποτα πιὸ γλυκὸ ἀπ' τὴν ἐκτέλεση τοῦ ἐπιτρεπτοῦ.

Καὶ πάνω σ' αὐτὴ τὴν κουβέντα, ἁρπάχτηκαν, ζουλίστηκαν, δαγκώθηκαν καὶ ἡδονίστηκαν μέχρι τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς τους.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκαν φωνές. Ὁ ρούσικος στρατὸς ὑποχωροῦσε κι' ἄφηνε τοὺς Γιαπωνέζους νὰ τοὺς πάρουν ἀπὸ πίσω.

Ἀκούγονταν οἱ φριχτὲς κραυγὲς τῶν πληγωμένων, οἱ ἐκρήξεις τῶν πυροβόλων, τὸ ἀνατριχιαστικὸ τρίξιμο ἀπ' τὶς ρόδες τῶν μεταγωγικῶν καὶ οἱ ὁμοβροντίες τῶν ντουφεκιῶν.

Ἡ σκηνὴ ἄνοιξε βίαια καὶ μιὰ ὁμάδα Γιαπωνέζοι μπῆκαν μέσα ὁρμητικά. Ὁ Μόνυ καὶ

ἡ νοσοκόμα μόλις ποὺ πρόλαβαν νὰ κουμπωθοῦν.

Ἕνας Γιαπωνέζος ἀξιωματικὸς προχώρησε πρὸς τὸν πρίγκηπα Βιμπέσκου.

— Εἶστε αἰχμάλωτός μου, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ ὁ Μόνυ μὲ μιὰ πιστολιὰ τὸν ξάπλωσε κάτω νεκρό, ὕστερα μπρὸς στοὺς κατάπληκτους Γιαπωνέζους, ἔσπασε τὸ σπαθί του πάνω στὸ γόνατο.

Τότε ἕνας ἄλλος Γιαπωνέζος ἀξιωματικὸς πλησίασε. Οἱ στρατιῶτες τὸν περικύκλωσαν κι' ὁ Μόνυ ἀποδέχτηκε τὴν αἰχμαλωσία του. Βγαίνοντας ἔξω ἀπ' τὴ σκηνὴ μὲ τὴ συνοδεία τοῦ κοντοῦ Γιαπωνέζου ἀξιωματικοῦ, εἶδε μακριά, σ' ὁλόκληρη τὴν πεδιάδα, τοὺς καθυστερημένους φυγάδες, ποὺ προσπαθοῦσαν μὲ κόπο νὰ φθάσουν τὴ ρούσικη στρατιά, ποὺ ὑποχωροῦσε.

Ο ΑΠΟΛΛΙΝΑΙΡ ΠΑΠΑΣ
(ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΠΙΚΑΣΣΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΟΟ

Δίνοντας τὸ λόγο τῆς τιμῆς του ὁ Μόνυ, ἀφέθηκε λεύτερος νὰ πηγαινοέρχεται μὲς τὸ γιαπωνέζικο στρατόπεδο. Μάταια ἔψαξε τὸν Καρναμπώ. Στοὺς περιπάτους του, παρατήρησε ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ τὸν εἶχε συλλάβει, τὸν παρακολουθοῦσε διακριτικά. Θέλησε νὰ γίνει φίλος του καὶ τὰ κατάφερε νὰ συνδεθεῖ μαζί του. Ἦταν ἕνας σιντοϊστής, ἀρκετὰ φιλήδονος καὶ τοῦ διηγήθηκε καταπληκτικὰ πράγματα γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ εἶχε ἀφήσει στὴν Ἰαπωνία.

— Εἶναι χαμογελαστὴ καὶ χαριτωμένη, ἔλεγε, τὴ λατρεύω ὅπως λατρεύω τὴν Ἅγια Τριάδα - Ἄμενο - Μίνο - Κανούσι - Νὸ - Καμί. Εἶναι γόνιμη σὰν τὸν Ἰσαναγκούϊ καὶ τὴν Ἰσανάμι, τοὺς δημιουργοὺς τῆς γῆς καὶ τοὺς προπάτορες τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὄμορφη σὰν τὴν Ἀματεναράσου, τὴν κόρη τῶν θεῶν καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ ἥλιου. Περιμένοντάς με, μ' ἔχει στὴ σκέψη της καὶ κάνει νὰ ἠχοῦνε οἱ δεκατρεῖς χορδὲς τοῦ Κὸ - Τὸ ἀπὸ αὐτοκρατορι-

κό ξύλο ἢ παίζει σιὸ μὲ δεκαεφτὰ σωλῆνες.

— Καὶ σεῖς, ρώτησε ὁ Μόνυ, δὲν ἔχετε ποτὲ τὴν ὄρεξη νὰ κάνετε ἔρωτα ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πήγατε στὸν πόλεμο;

—Ἐγώ, εἶπε ὁ ἀξιωματικός, ὅταν μὲ παραπιέζουν οἱ ὁρμές μου, αὐτοϊκανοποιοῦμαι χαζεύοντας πορνογραφικὲς εἰκόνες! Καὶ ἔδειξε στὸ Μόνυ κάτι μικρὰ βιβλιαράκια γεμᾶτα ἀπὸ γκραβοῦρες μὲ ἐντυπωσιακὴ χυδαιότητα. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ βιβλία ἔδειχνε γυναῖκες νὰ κάνουν ἔρωτα μ' ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ζῶα, γάτες, πουλιά, τίγρεις, σκύλους, ψάρια μέχρι καὶ χταπόδια πού, ἀπαίσια στὴν ὄψη, ἔσφιγγαν τὰ βεντουζωτὰ πλοκάμια τους γύρω ἀπ' τὰ κορμιὰ ὑστερικῶν Ἰαπωνίδων.

—Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ κι' ὅλοι οἱ στρατιῶτες μας, συνέχισε ὁ ἀξιωματικός, ἔχουν τέτοιου εἴδους βιβλία. Μποροῦν ἔτσι νὰ ξεπεράσουν τὴν ἀνάγκη τῆς γυναίκας αὐνανιζόμενοι στὴ θέα τῶν ἐρεθιστικῶν σκίτσων.

* * *

Ὁ Μόνυ πήγαινε συχνὰ νὰ ἐπισκεφτεῖ τοὺς Ρώσους τραυματίες. Συναντιόταν ἐκεῖ μὲ τὴν Πολωνέζα νοσοκόμα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τὰ μαθήματα τῆς τερατωδίας, ἐκείνη τὴ μέρα, στὴ σκηνὴ τοῦ Φεντόρ. Ἀνάμεσα στοὺς

τραυματίες, ἦταν κι' ἕνας λοχαγὸς ἀπ' τὸν 'Αρχάγγελο. Τὸ τραῦμα του δὲν ἦταν καὶ τόσο σοβαρὸ κι' ὁ Μόνυ κουβέντιαζε συχνὰ μαζί του, καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ του.

Μιὰ μέρα, ὁ πληγωμένος ποὺ τὸν ἔλεγαν Κατάς, ἔδειξε στὸ Μόνυ ἕνα γράμμα παρακαλώντας τον νὰ τὸ διαβάσει. Τὸ γράμμα ἔγραφε ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ Κατὰς τὸν ἀπατοῦσε μ' ἕναν ἔμπορο γουναρικῶν.

— Τὴν ἀγαπάω, εἶπε ὁ λοχαγός, τὴ λατρεύω αὐτὴν τὴ γυναίκα, περισσότερο ἀπ' τὸν ἴδιο μου τὸν ἑαυτὸ καὶ ὑποφέρω τρομερὰ μαθαίνοντας ὅτι εἶναι μ' ἕναν ἄλλον, ἀλλὰ εἶμαι εὐτυχισμένος, φριχτὰ εὐτυχισμένος.

— Πῶς μπερδεύετε ἔτσι αὐτὰ τὰ δυὸ συναισθήματα; ρώτησε ὁ Μόνυ. Εἶναι ἀντιφατικὰ μεταξύ τους.

— Στὴν περίπτωσή μου μπερδεύονται, εἶπε ὁ Κατάς. Δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω ἡδονὴ χωρὶς πόνο.

— Εἶστε, λοιπόν, μαζοχιστής; ρώτησε ὁ Μόνυ μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον.

— Ἂν θέλετε! ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός. Ὁ μαζοχισμὸς ἄλλωστε, εἶναι ἡ οὐσία τῶν κανόνων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Νά, ἐφ'

ὅσον ἐνδιαφέρεστε, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου.

— Εὐχαρίστως, εἶπε ὁ Μόνυ, ὑποχρεωτικά, ἀλλὰ ἐντωμεταξὺ πιεῖτε αὐτὴ τὴ λεμονάδα γιὰ νὰ δροσίστε τὸ λαρύγκι σας.

Ὁ λοχαγὸς Κατὰς ἄρχισε ἔτσι:

— Γεννήθηκα στὰ 1874 στὸν Ἀρχάγγελο, κι' ἀπὸ μικρὴ ἡλικία, ἔνοιωθα μιὰ πικρὴ χαρὰ κάθε φορὰ ποὺ μὲ τιμωροῦσαν. Ὅλες οἱ δυστυχίες ποὺ πέσαν στὴν οἰκογένειά μας, καλλιέργησαν αὐτὴ τὴν τέχνη τῆς ἡδονῆς, τῆς ἀτυχίας καὶ τῆς ἀγωνίας.

Σίγουρα αὐτὸ προερχόταν ἀπ' τὴν πολλὴ εὐαισθησία. Ἤμουν δεκαπέντε χρόνων ὅταν δολοφόνησαν τὸν πατέρα μου κι' αὐτὸς ὁ θάνατος ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς πρῶτες μου ἡδονές. Ἡ φρίκη κι' ὁ τρόμος μὲ κάναν νὰ ἐκσπερματώνω. Ἡ μητέρα μου τρελλάθηκε κι' ὅταν πήγαινα νὰ τὴν ἐπισκεφτῶ στὸ ἄσυλο, αὐνανιζόμουνα ἀκούγοντάς τη νὰ παραμιλάει μὲ ἀλλοπρόσαλλο τρόπο, γιατὶ νόμιζε ὅτι εἶχε μεταμορφωθεῖ σὲ καθίκι, κύριέ μου καὶ περιέγραφε φανταστικοὺς πισινοὺς ποὺ ἀποπατοῦσαν πάνω της. Χρειάστηκε νὰ τὴν κλείσουν μέσα τὴ μέρα ποὺ δήλωσε ὅτι εἶχε γεμίσει. Ἔγινε ἐπικίνδυνη καὶ ζητοῦσε μὲ φοβερὲς φωνὲς τοὺς ϐοθρατζῆδες νὰ τὴν ἀδειά-

σουν. Τὴν ἄκουγα μὲ πόνο. Ἐκείνη μὲ ἀναγνώριζε:

— Γυιέ μου, μοῦ ἔλεγε, δὲν ἀγαπᾶς πιὰ τὴ μητέρα σου, πηγαίνεις σ' ἄλλους καμπινέδες. Κάθησε πάνω μου καὶ χαῖσε μὲ τὴν ἄνεσή σου.

«Χαίζει κανεὶς καλύτερα ἀλλοῦ ἀπὸ τὸν κόρφο τῆς μάνας του;»

Κι' ὕστερα, γιέ μου, μὴν ξεχνᾶς, ὁ βόθρος γέμισε. Ἐχθές, ἕνας ἔμπορας μπύρας ποὺ ἦρθε νὰ χαίσει, εἶχε κωλικούς. Ξεχείλισα, δὲν μπορῶ ἄλλο. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἔρθουν οἱ βοθρατζῆδες.

Πιστέψτε με, κύριε, ἔνοιωθα κατάβαθα ἀηδιασμένος καὶ πονοῦσα ἐπίσης γιὰ τὴν κατάσταση αὐτή, γιατὶ λάτρευα τὴ μητέρα μου, ἀλλὰ ἔνοιωθα συγχρόνως μιὰ παράλογη εὐχαρίτηση ἀκούγοντας αὐτὲς τὶς τρελλὲς ἐκφράσεις. Μάλιστα, κύριε, εὐχαριστιόμουνα καὶ αὐνανιζόμουνα.

Μὲ ἀνάγκασαν νὰ κάνω καρριέρα στὸ στρατὸ καὶ μπόρεσα, χάρη στὶς γνωριμίες μου, νὰ μείνω στὸ Βορρᾶ. Σύχναζα στὸ σπίτι ἑνὸς Ἐγγλέζου διαμαρτυρόμενου πάστορα, ἐγκατεστημένου στὸν Ἀρχάγγελο, ποὺ εἶχε μιὰ τόσο ὑπέροχη κόρη, ὥστε ὅλες οἱ περιγραφές μου δὲ θὰ κατόρθωναν νὰ σᾶς περι-

γράψουν οὔτε τὴ μισὴ ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της. Μιὰ μέρα ποὺ χορεύαμε σὲ μιὰ γιορτὴ τῆς οἰκογένειας, μετὰ τὸ βάλς, ἡ Φλορὰνς ἔβαλε, ἔτσι τυχαῖα, τὸ χέρι της ἀνάμεσα στὰ μπούτια μου ρωτώντας με:

—Ἐρεθίζεστε;

Κατάλαβε ὅτι βρισκόμουνα σὲ μιὰ κατάσταση ὑπερδιέγερσης, ἀλλὰ μοῦ χαμογέλασε λέγοντας:

— Κι' ἐγὼ εἶμαι μουσκεμένη, ἀλλὰ δὲν εἶναι γιὰ σᾶς. Εἶναι γιὰ τὸ Ντύρ.

Καὶ πῆγε, χαδιάρα πρὸς τὸ Ντὺρ Κίσσιρντ, ἕνα Νορβηγὸ περιοδεύοντα ὑπάλληλο. Ἀστειεύτηκαν γιὰ λίγο, κι' ὕστερα, μόλις ἡ μουσικὴ ἄρχισε ἕνα χορό, ἔφυγαν ἀγκαλιασμένοι, κοιτάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἐρωτικά. Ὑπέφερα αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Ἡ ζήλεια μοῦ ἔτρωγε τὴν καρδιά. Κι' ἂν ποθοῦσα πρὶν τὴ Φλοράνς, τὴν ποθοῦσα ἀκόμα περισσότερο τώρα, ποὺ ἤξερα ὅτι δὲν μ' ἀγαποῦσε. Ἱκανοποιήθηκα, βλέποντάς τη νὰ χορεύει μὲ τὸν ἀντίζηλό μου. Τοὺς ἔβλεπα νὰ στριφογυρίζουν ὁ ἕνας μὲς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ γύριζα τὸ κεφάλι γιὰ νὰ μὴ δοῦν τὰ δάκρυά μου.

Ὁρκίστηκα, λοιπόν, σπρωγμένος ἀπ' τὸ δαίμονα τῆς φιληδονίας καὶ τῆς ζήλειας, νὰ

τὴν κάνω γυναίκα μου. Εἶναι παράξενη αὐτὴ ἡ Φλοράνς. Μιλάει τέσσερις γλῶσσες, Γαλλικά, Γερμανικά, Ρούσικα κι' Ἐγγλέζικα, ἀλλὰ δὲν ξέρει καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς πραγματικὰ καὶ ἡ προσωπική της διάλεκτος θυμίζει γλώσσα ἀγρίων. Ἐγὼ ὁ ἴδιος, μιλάω πολὺ καλὰ Γαλλικὰ καὶ γνωρίζω σὲ βάθος τὴ γαλλικὴ λογοτεχνία, προπάντων τοὺς ποιητὲς τοῦ τέλους τοῦ 19ου αἰώνα.

Ἔγραφα γιὰ τὴ Φλορὰνς στίχους ποὺ τοὺς ὀνόμαζα συμβολικούς, μὰ ποὺ ἀντικαθρέφτιζαν ἁπλὰ τὴ θλίψη μου:

«Μιὰ ἀνεμώνα ἄνθισε στ' ὄνομα τ' Αρχαγγέλου
τὴν ὥρα ποὺ κλαῖν οἱ ἄγγελοι ποὺ βγάζουνε χιονίστρες
καὶ πῆρε ἀναστενάζοντας τ' ὄνομα τῆς Φλοράνς.
Ὅρκοι παράλογοι στὰ σκαλοπάτια τῆς σκάλας.
Οἱ ἄσπρες φωνὲς ποὺ τραγουδᾶνε τὸν Ἀρχάγγελο
μετρήσανε συχνὰ τὰ ὄχι τῆς Φλορὰνς
καὶ τὰ λουλούδια, ἀπὸ ἐκδίκηση, στῆσαν ταφόπετρες
στὶς στέγες καὶ στοὺς τοίχους ,ποὺ ἱδρώνουν στὸ ξεπάγωμα

Φλοράνς! 'Αρχάγγελος!
Ὁ ἕνας: Δάφνινος κόλπος. Ἡ ἄλλη: Ἀγγε-
λικὸ χορτάρι.
Ὁλόγυρα οἱ γυναῖκες, σκύβουν πάν' ἀπ' τὸ
στόμιο
καὶ ξεχειλίζουν τὸ πηγάδι μὲ ἄνθη κι' ἁγιολεί-
ψανα
ἁγιολείψανα ἀρχάγγελου, λουλούδια ἀπ' τὸν
'Αρχάγγελο.»

Ἡ ζωὴ τῆς φρουρᾶς τοῦ Βορρᾶ τῆς Ρωσίας εἶναι σὲ καιρὸ εἰρήνης γεμάτη ψυχαγωγία. Τὸ κυνήγι κι' οἱ κοσμικὲς συναναστροφὲς μοιράζουν τὴ ζωὴ τοῦ στρατιωτικοῦ. Τὸ κυνήγι μὲ τραβοῦσε ἐλάχιστα κι' οἱ κοσμικές μου συναναστροφὲς ἦταν μὲ δυὸ λέξεις: νὰ κερδίσω τὴ Φλορὰνς ποὺ ἀγαπῶ καὶ ποὺ δὲ μ' ἀγαπάει. Ἦταν μιὰ δύσκολη δουλειά. Ὑπέφερα χίλιες φορὲς θανατερὰ μαρτύρια, γιατὶ ἡ Φλορὰνς μὲ σιχαινόταν ὅλο καὶ περισσότερο, μὲ κορόϊδευε καὶ φλερτάριζε μὲ τοὺς κυνηγοὺς τῆς ἄσπρης ἀρκούδας, τοὺς Σκανδιναυοὺς ἐμπόρους κι' ἀκόμα, μιὰ μέρα ποὺ ἕνα ἄθλιο μπουλούκι γαλλικῆς ὀπερέττας ἦρθε νὰ δώσει παραστάσεις στὰ μακρυνὰ ὁμιχλώδικα μέρη μας, ἔπιασα τὴ Φλοράνς, μιὰν αὐγὴ στὸ Βορρᾶ, νὰ πατινάρει χέρι μὲ χέρι μὲ

τὸν τενόρο, ἕνα χυδαῖο τράγο, γεννημένο στὴν Καρκασσόν.

'Αλλὰ ἥμουν πλούσιος, κύριε, κι' οἱ προσπάθειές μου δὲν ἦταν ἀδιάφορες στὸν πατέρα τῆς Φλοράνς.

Καὶ τὴν παντρεύτηκα τελικά.

Φύγαμε γιὰ τὴ Γαλλία καὶ στὸ ταξίδι δὲ μοῦδωσε τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ τὴ φιλήσω. Φτάσαμε στὴ Νίκαια τὸ Φλεβάρη, στὸ καρναβάλι. Νοικιάσαμε μιὰ βίλλα καὶ τὴ μέρα τοῦ ἀνθοπόλεμου, ἡ Φλορὰνς μοῦ ἀνακοίνωσε ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ χάσει τὴν παρθενιά της, τὸ ἴδιο βράδυ. Νόμισα ὅτι ἡ ἀγάπη μου γι' αὐτὴν θὰ ξεπληρωνόταν. 'Αλλοίμονο! ὁ ἡδονικός μου Γολγοθὰς ἄρχιζε.

Ἡ Φλορὰνς πρόσθεσε στὴ δήλωσή της ὅτι δὲν ἤμουνα ἐγὼ αὐτὸς ποὺ εἶχε ἐκλεγεῖ γιὰ νὰ ἐκπληρώσει αὐτὴ τὴν ἀποστολή.

— Εἶστε πολὺ γελοῖος, εἶπε, γιὰ νὰ σᾶς προτιμήσω. Θέλω ἕνα Γάλλο. Οἱ Γάλλοι εἶναι ἱππότες καὶ ξέρουν ἀπὸ ἔρωτα. Θὰ διαλέξω μόνη μου τὸ διασχιστή μου στὴ διάρκεια τῆς γιορτῆς.

Συνηθισμένος νὰ ὑπακούω, ἔσκυψα τὸ κεφάλι. Πήγαμε στὸν ἀνθοπόλεμο. Ἕνας νέος μὲ προφορὰ τῆς Νίκαιας ἢ τῆς γύρω περιο-

χῆς, καλοκοίταζε τὴ Φλοράνς. Ἐκείνη γύρισε χαμογελαστὴ τὸ κεφάλι της.

Ὑπέφερα ὅσο δὲν ὑποφέρουν σὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς κύκλους τῆς κόλασης τοῦ Δάντη.

Τὴν ὥρα τοῦ ἀνθοπόλεμου τὸν ξανάδαμε. Ἦταν μόνος του, μέσα σ' ἕνα ἁμάξι στολισμένο ἀπὸ μιὰ γιρλάντα μὲ σπάνια λουλούδια. Ἐμεῖς εἴμαστε σὲ μιὰ βικτώρια ὅπου ἐπικρατοῦσε μιὰ τρελλὴ κατάσταση, γιατὶ ἡ Φλορὰνς τὸ θέλησε νὰ στολιστεῖ ὁλόκληρο τ' ἁμάξι μὲ γλαδιόλες.

Κάθε φορὰ ποὺ τὸ ἁμάξι τοῦ νεαροῦ διασταυρωνόταν μὲ τὸ δικό μας, ἐκεῖνος πετοῦσε λουλούδια στὴ Φλορὰνς ποὺ τὸν κοίταζε ἐρωτιάρικα καὶ τοῦ ἔριχνε μπουκέττα ἀπὸ γλαδιόλες.

Σὲ μιὰ ἄλλη βόλτα, νευριασμένη, πέταξε τόσο δυνατὰ τὸ μπουκέττο της, ὥστε τὰ λουλούδια καὶ τὰ κοτσάνια λέκιασαν πέφτοντας, τὸ φανελλένιο ροῦχο τοῦ ὁμορφονιοῦ. Ἀμέσως ἡ Φλορὰνς ζήτησε συγγνώμη καὶ κατεβαίνοντας ἀπότομα ἀπὸ τ' ἁμάξι μας, ἀνέβηκε στὸ δικό του. Ἦταν ἕνας πλούσιος ντόπιος, ποὖχε πλουτίσει ἀπ' τὸ ἐμπόριο λαδιοῦ, ποὺ τοὖχε ἀφήσει ὁ πατέρας του.

Ὁ Προσπέρο, αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομα τοῦ νέου, δέχτηκε τὴ γυναίκα μου ἀμέσως καὶ στὸ

τέλος τοῦ λουλουδοπόλεμου, τὸ ἁμάξι του πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο καὶ τὸ δικό μου τὸ δεύτερο. Ἡ μουσικὴ ἔπαιζε.

Εἶδα τὴ γυναίκα μου νὰ κρατάει τὸ κύπελλο ποὺ κέρδισε ὁ ἀντίπαλός μου καὶ νὰ τὸν φιλάει κατευθείαν στὸ στόμα.

Τὸ βράδυ, θέλησε νὰ δειπνήσει μαζί μου καὶ μὲ τὸν Προσπέρο, ποὺ τὸν ἔφερε στὴ βίλλα μας. Ἡ νύχτα ἦταν ἐρεθιστικὴ κι' ἐγὼ ὑπέφερα.

Ἡ γυναίκα μου μᾶς ἔβαλε καὶ τοὺς δυὸ στὴν κρεβατοκάμαρά της, ἐμένα θλιμμένο τοῦ θανατᾶ καὶ τὸν Προσπέρο κατάπληκτο καὶ λίγο ἐνοχλημένο γιὰ τὴν ἀπρόσμενη τύχη του.

Μοῦ ἔδειξε μιὰ πολυθρόνα γιὰ νὰ κάτσω, λέγοντας:

— Θὰ παρακολουθήσετε ἕνα μάθημα ἡδονῆς κι' ἐλπίζω νὰ ἐκμεταλλευτεῖτε τὴν εὐκαιρία.

Κατόπιν εἶπε στὸν Προσπέρο νὰ τὴ γδύσει, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἔκανε χαριτωμένα.

Ἡ Φλορὰνς ἦταν ὑπέροχη. Ἡ σφιχτή της σάρκα, λιγάκι περισσότερο λιπαρὴ ἀπ' ὅσο θὰ νόμιζε κανείς, τρεμόπαιζε κάτω ἀπ' τὰ χέρια τοῦ κάτοικου τῆς Νίκαιας. Γδύθηκε κι' αὐτὸς κι' ὁ φαλλός του ἄρχισε νὰ φουσκώνει.

Παρατήρησα μ' ἱκανοποίηση, ὅτι δὲν ἦταν πιὸ μεγάλος ἀπ' τὸν δικό μου. Μάλιστα, ἦταν λίγο πιὸ μικρὸς καὶ πιὸ μυτερός. Δηλαδή, ἦταν ἕνας τέλειος φαλλὸς γιὰ ξεπαρθένεμα.

Κι' οἱ δυό τους ἦταν χαριτωμένοι· ἐκείνη καλοχτενισμένη, μὲ τὰ μάτια της νὰ λαμπυρίζουν ἀπὸ πόθο, ροδοκόκκινη μέσα στὸ δαντελλένιο μεσοφόρι της.

Ὁ Προσπέρο τῆς πιπίλισε τὰ στήθια ποὺ φούσκωναν σὰ ζευγαρωμένα περιστέρια καί, περνώντας τὸ χέρι κάτω ἀπ' τὸ μεσοφόρι, τῆς γαργάλησε λιγάκι τὸ φῦλο της, ἐνῶ ἐκείνη διασκέδαζε μὲ τὸ νὰ τεντώνει στὰ χέρια της τὸν φαλλὸ κι' ὕστερα νὰ τὸν ἀφήνει μὲ δύναμη νὰ χτυπάει πάνω στὴν κοιλιὰ τοῦ νεαροῦ. Ἐγὼ ἔκλαιγα στὴν πολυθρόνα μου. Ξάφνου, ὁ Προσπέρο πῆρε τὴ γυναίκα μου στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς σήκωσε τὸ μεσοφόρι ἀπὸ πίσω. Πρόβαλαν τὰ ὄμορφα στρογγυλὰ πισινά της στολισμένα μὲ λακκουβίτσες.

Ὁ Προσπέρο τὴ χτύπησε στὰ πισινὰ κι' ἐνῶ ἐκείνη γελοῦσε, τὰ ρόδα της ἀνακατεύονταν μὲ τὸν κρίνο του. Ὕστερα ἐκείνη σοβαρεύτηκε:

— Πᾶρε με.

Τὴν ἀκούμπησε πάνω στὸ κρεβάτι κι' ἄκουσα μιὰ μικρὴ κραυγὴ πόνου ποὺ ἔβγαλε

ή γυναίκα μου όταν ό σχισμένος ύμένας άνοιξε τό πέρασμα στό έμβολο τοῦ νικητῆ του.

Δέν έδιναν πιά σημασία σέ μένα πού κλαψούριζα, κι' ώστόσο ήδονιζόμουνα τόσο άπό τόν πόνο μου, πού τελικά μή μπορώντας άλλο νά συγκρατηθῶ, έβγαλα έξω τό πέος μου καί αύνανίστηκα στήν ύγειά τους.

Έκαναν έτσι έρωτα, κάπου δέκα φορές. Ύστερα ή γυναίκα μου ξαναθυμήθηκε τήν παρουσία μου καί μοῦ λέει:

—Έλα νά δεῖς άντρούλη μου, τήν όμορφη δουλειά πού έκανε ό Προσπέρο.

Πλησίασα τό κρεβάτι, μέ τόν φαλλό μου έξω, καί ή γυναίκα μου, βλέποντας ότι τό πέος μου ἦταν πιό χοντρό καί πιό μεγάλο άπ' τό πέος τοῦ Προσπέρο, έριξε ένα βλέμμα περιφρονητικό στό νεαρό. Άρχισε νά μοῦ παίζει τ' όργανό μου λέγοντας:

— Προσπέρο, ό φαλλός σας δέν άξίζει φράγκο, γιατί ό φαλλός τοῦ άντρα μου πού εἶναι ένας ήλίθιος, εἶναι πιό μεγάλος άπ' τό δικό σας. Μέ ξεγελάσατε. Ό άντρας μου θά μ' έκδικηθεῖ. Άντρέ, —αύτός εἶμαι έγώ— μαστίγωσε αύτόν τόν άνθρωπο μέχρι νά βγάλει αἶμα.

Ρίχτηκα πάνω του άρπάζοντας ένα μαστίγιο γιά σκύλο πού ἦταν πάνω στό κομο-

δίνο καὶ τὸν καμτσίκωσα μ' ὅλη τὴ δύναμη ποὺ μοῦ ἔδινε ἡ ζήλεια μου. Τὸν μαστίγωσα πολλὴν ὥρα. Ἤμουν πιὸ δυνατὸς ἀπ' αὐτὸν καὶ τελικὰ ἡ γυναίκα μου τὸν λυπήθηκε. Τὸν πρόσταξε νὰ ντυθεῖ καὶ τὸν ξαπόστειλε μιὰ γιὰ πάντα.

Ὅταν ἔφυγε ὁ νεαρὸς νόμισα πιὰ ὅτι τὰ βάσανά μου εἶχαν τελειώσει. Ἀλλοίμονο! ἐκείνη μοῦ εἶπε:

—Ἀντρέ, δῶστε μου τὸν φαλλό σας.

Μὲ χάιδεψε, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴν ἀγγίξω. Ὕστερα, φώναξε τὸ σκύλο της, ἕνα ὄμορφο μεγαλόσωμο δανέζικο ζῶο, καὶ τὸν χάιδεψε κι' αὐτόν. Ὅταν τὸ μυτερό του ὄργανο ἔφτασε σὲ ὀργασμό, ἀνέβασε τὸ σκύλο πάνω της, διατάζοντάς με νὰ βοηθήσω τὸ σκυλὶ ποὺ ἡ γλώσσα του κρεμόταν καὶ ποὺ λαχάνιαζε ἀπὸ ἡδονή.

Ὑπέφερα τόσο, ὥστε λιποθύμησα ἐκσπερματώνοντας. Ὅταν συνῆλθα, ἡ Φλορὰνς μὲ φώναζε στριγγλίζοντας. Ὁ φαλλὸς τοῦ σκύλου δὲν μποροῦσε νὰ βγεῖ. Κι' οἱ δυό τους, ἡ γυναίκα καὶ τὸ ζῶο, ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα προσπαθοῦσαν νὰ ξεκολλήσουν κάνοντας τρομερὲς προσπάθειες. Ἕνας κόμπος συγκρατοῦσε τ' ὄργανο τοῦ μολοσσοῦ μέσα στὸ σφιγμένο κόλπο τῆς γυναίκας μου. Τοὺς πε-

ριέχυσα μὲ κρύο νερὸ κι' ἐλευθερώθηκαν. Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, δὲν τῆς ξανάρθε τῆς γυναίκας μου ἡ ὄρεξη νὰ κάνει ἔρωτα μὲ σκύλους. Γιὰ νὰ μ' ἀνταμείψει, μὲ χάϊδεψε κι' ὕστερα μ' ἔστειλε στὸ κρεβάτι μου, στὸ χωριστό μου δωμάτιο.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ, θερμοπαρακάλεσα τὴ γυναίκα μου νὰ μ' ἀφήσει νὰ ἐκτελέσω τὰ συζυγικά μου καθήκοντα.

— Σὲ λατρεύω, τῆς ἔλεγα, κανεὶς δὲν σ' ἀγαπάει σὰν κι' ἐμένα, εἶμαι ὁ σκλάβος σου. Κάνε με ὅ,τι θέλεις.

Ἦταν γυμνὴ κι' ὅλο γλύκα. Τὰ μαλλιά της σκόρπια, ἁπλωμένα πάνω στὸ κρεβάτι, οἱ ρόγες ἀπ' τὰ στήθια της μὲ προκαλοῦσαν κι' ἔκλαιγα. Μοῦ ἔβγαλε ἔξω τὸν φαλλό μου καὶ ἁπαλά, μὲ μικρὲς κινήσεις, μὲ αὐνάνισε. Ὕστερα χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ μιὰ νέα καμαριέρα ποὺ εἶχε ἀγκαζάρει στὴ Νίκαια, ἦρθε μὲ τὸ μεσοφόρι, γιατὶ τὴ σήκωσε ἀπ' τὸν ὕπνο της. Ἡ γυναίκα μου μὲ διέταξε νὰ ξανακάτσω στὴν πολυθρόνα καὶ παρακολούθησα τὰ ὄργια ποὺ κάνανε οἱ δυὸ λεσβίες, ποὺ φρενιασμένα, ἡδονίστηκαν ξεφωνίζοντας καὶ σαλιώνοντας.

Μπέρδεψαν τὶς γάμπες τους, ἀνακάτεψαν τὰ μπούτια τους, κι' ἐγὼ χάζευα τὰ πισινὰ

τῆς ὄμορφης Νινέττας, χοντρὰ καὶ σφιχτά, νὰ ὑψώνονται πάνω ἀπ' τὴ γυναίκα μου, ποὺ τὰ μάτια της εἶχαν λειώσει ἀπὸ ἡδονή.

Θέλησα νὰ τὶς πλησιάσω, ἀλλὰ ἡ Φλορὰνς καὶ ἡ Νινέττα μὲ κορόιδεψαν κι' ἀφοῦ μ' αὐνάνισαν, ξαναβούτηξαν στὶς ἀφύσικες ἡδονές τους.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ γυναίκα μου δὲ φώναξε τὴ Νινέττα, ἀλλὰ ἕναν ἀλπινιστὴ ἀξιωματικό. Ὁ φαλλός του ἦταν τεράστιος καὶ μαυριδερός. Ἦταν χυδαῖος, μ' ἔβριζε καὶ μὲ χτυποῦσε.

Ὅταν τέλειωσε μὲ τὴ γυναίκα μου, μὲ διέταξε νὰ πλησιάσω τὸ κρεβάτι καὶ παίρνοντας τὸ μαστίγιο τοῦ σκύλου, μοῦ χαράκωσε τὸ πρόσωπο. Τσίριξα ἀπ' τὸν πόνο. Ἀλλοίμονο! Τὸ ξεκαρδιστικὸ γέλιο τῆς γυναίκας μου, μοῦ ξανάδωσε ἐκείνη τὴ συνηθισμένη μου στυφὴ ἡδονή.

Ἀφέθηκα νὰ μὲ γδύσει ὁ ἀπαίσιος φαντάρος, ποὺ εἶχε ἀνάγκη νὰ δείρει, γιὰ νὰ διεγερθεῖ.

Ὅταν ἔμεινα τσίτσιδος, ὁ ἀλπινιστὴς μὲ ἔβρισε, μ' εἶπε κερατά, κερατωμένο, κερασφόρο ζῶο, καὶ σηκώνοντας τὸ μαστίγιο, ἄρχισε νὰ μὲ χτυπᾶ στὰ πισινά.

Τὰ πρῶτα του χτυπήματα ἦταν ἀπαί-

σια. Ἀλλὰ εἶδα ὅτι ἡ γυναίκα μου εὐχαριστιόταν μὲ τὸ μαρτύριό μου, κι' ἡ ἡδονή της ἔγινε ἡδονή μου. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἄλλως τε, ἔμαθα νὰ μ' ἀρέσει νὰ ὑποφέρω.

Κάθε χτύπημα ἔπεφτε σὰν μιὰ βίαιη ἡδονὴ πάνω στοὺς γλουτούς μου. Ὁ πρώην πόνος μεταμορφώθηκε σὲ ἐρεθιστικὸ γαργάλισμα καὶ ὁ φαλλός μου φούσκωσε. Τὰ χτυπήματα ἄρχισαν νὰ μοῦ σχίζουν τὸ δέρμα καὶ τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε μὲ θέρμαινε μ' ἕνα περίεργο συναίσθημα. Μεγάλωσε κατὰ πολὺ τὴν εὐχαρίστησή μου.

Τὸ δάχτυλο τῆς γυναίκας μου, κουνιόταν μέσα στὴ φούντα ποὺ στόλιζε τὸ φῦλο της. Μὲ τ' ἄλλο χέρι αὐνάνιζε τὸ δήμιό μου. Τὰ χτυπήματα, ξάφνου πολλαπλασιάστηκαν κι' ἔνοιωσα νὰ μοὔρχονται σπασμοί. Ὁ ἐγκέφαλός μου στριφογύριζε: Οἱ μάρτυρες ποὺ τιμάει ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ γνώρισαν τέτοιες στιγμές.

Πετάχτηκα ἐπάνω, ματωμένος κι' ἐρεθισμένος κι' ὅρμησα καταπάνω στὴ γυναίκα μου.

Οὔτε ἐκείνη οὔτε ὁ ἐραστής της μπόρεσαν νὰ μ' ἐμποδίσουν. Ἔπεσα μὲς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς συζύγου μου καὶ πρὶν ὁ φαλλός μου ἀγγίξει καλὰ - καλὰ τὶς χρυσαφένιες τρίχες

τοῦ φύλου της, ἄδειασα στριγγλίζοντας φρικτά.

Ἀλλὰ ἀμέσως μετά, ὁ ἀλπινιστὴς μὲ τράβηξε βίαια ἀπὸ πάνω της· ἡ γυναίκα μου κατακόκκινη ἀπὸ λύσσα, εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῶ.

Πῆρε καρφίτσες καὶ μοῦ τὶς ἔχωσε στὸ κορμί μου, μία - μία μὲ ἡδονή. Τσίριζα ἀπ' τὸν ἀπαίσιο πόνο. Ὁ ὁποιοσδήποτε ἄνθρωπος θὰ μὲ λυπόταν. Ἀλλὰ ἡ ἀδύσταχτη γυναίκα μου, ξάπλωσε πάνω στὸ κόκκινο κρεβάτι καί, μὲ ἀνοιχτὰ τὰ πόδια, τράβηξε τὸν ἐραστή της ἀπ' τὸν τεράστιο γαϊδουρίσιο του φαλλὸ καὶ παραμερίζοντας τὶς τρίχες καὶ τὰ χείλια τοῦ φύλου της, ἔχωσε τὸ ὄργανό του μέχρι τοὺς ἀδένες, ἐνῶ ὁ ἐραστής της τῆς δάγκωνε τὰ στήθια κι' ἐγὼ στριφογύριζα σὰν τρελλὸς πάνω στὸ πάτωμα, καρφώνοντας ὅλο καὶ πιὸ βαθειὰ στὸ κορμί μου τὶς καρφίτσες.

Ξύπνησα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ὅμορφης Νινέττας πού, σκυμένη πάνω μου, μοῦ ἔβγαζε τὶς καρφίτσες. Ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἄκουγα τὴ γυναίκα μου ποὺ βρίζοντας καὶ φωνάζοντας, ἡδονιζόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ πόνος ἀπ' τὶς καρφίτσες ποὺ μοῦ ἔβγαζε ἡ Νινέττα κι' ὁ πόνος ποὺ μοῦ

προκαλοῦσε ἡ ἡδονὴ τῆς γυναίκας μου, μ' ἔκαναν νὰ ἐρεθιστῶ φριχτά.

Ἡ Νινέττα, στὸ εἶπα, ἦταν σκυμένη ἀπὸ πάνω μου, κι' ἐγὼ τὴν ἅρπαξα ἀπ' τὶς τρίχες τῶν σκελιῶν της κι' ἔνοιωσα τὴν ὑγρὴ σχισμάδα στὸ δάχτυλό μου.

Ἀλλὰ ἀλλοίμονο! ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἕνας ἀπαίσιος «μπότσας», δηλαδὴ ἕνας βοηθὸς Πιεμοντέζος οἰκοδόμος, μπῆκε μέσα.

Ἦταν ὁ ἐραστὴς τῆς Νινέττας, καὶ θύμωσε πολύ. Σήκωσε τὶς φοῦστες τῆς ἐρωμένης του κι' ἄρχισε νὰ τὴ χτυπάει μπροστά μου. Ὕστερα ἔβγαλε τὴν πέτσινη ζώνη του κι' ἄρχισε νὰ τὴ μαστιγώνει. Ἐκείνη φώναζε:

— Δὲν ἔκανα ἔρωτα μὲ τὸ ἀφεντικό μου.

— Γι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ οἰκοδόμος, σὲ βαστοῦσε ἀπ' τὶς κωλότριχες;

Μάταια ἡ Νινέττα προσπαθοῦσε νὰ ὑπερασπίσει τὸν ἑαυτό της. Ὁ χοντρὸς καὶ σκοῦρος πισινό της τρεμούλιαζε ἀπ' τὰ χτυπήματα τῆς λουρίδας, ποὺ σφύριζε σχίζοντας τὸν ἀγέρα σὰν ἕνα φίδι ποὺ πετάγεται. Σὲ λίγο ὁ πισινός της πῆρε φωτιά. Φαίνεται ὅτι τῆς ἀρέσανε οἱ τιμωρίες, γιατὶ γυρίζοντας ἀπότομα, ἅρπαξε τὸν ἐραστή της ἀπ' τὸ κούμπωμα τοῦ πανταλονιοῦ του, τὸν ξεβράκωσε

κι' ἔβγαλε ἔξω ἕνα φαλλὸ καὶ κάτι καρύδια, ποὺ στὸ σύνολό τους θὰ πρέπει νὰ ξεπερνοῦσαν τὰ τριάμυσι κιλά.

Τὸ γουρούνι ἦταν τσιτωμένο ἄγρια. Ξάπλωσε πάνω στὴ Νινέττα, ποὺ σταύρωσε τὶς λεπτὲς καὶ νευρικὲς γάμπες της γύρω ἀπ' τὴ μέση τοῦ ἐργάτη. Εἶδα τὸ χοντρό του λοστό, νὰ χώνεται στὸ βελουδένιο κόλπο της, ποὺ τὸν κατάπιε σὰν χάπι καὶ τὸν ξαναξέρασε σὰν πιστόνι. Ἄργησαν πολὺ νὰ φτάσουν σ' ὀργασμὸ καὶ οἱ φωνές τους μπερδεύονταν μὲ τὶς στριγγλιὲς τῆς γυναίκας μου.

Ὅταν τελειώσανε, ὁ μπότσας ποὺ ἦταν κοκκινομάλλης, σηκώθηκε καὶ βλέποντάς με ν' αὐνανίζομαι, μ' ἔβρισε καί, ξαναπαίρνοντας τὴ λουρίδα του μὲ μαστίγωσε παντοῦ. Ἡ ζωστήρα μὲ πονοῦσε τρομερά, γιατὶ ἤμουν ἀδύναμος πιὰ καὶ δὲν εἶχα ἀρκετὴ δύναμη γιὰ νὰ νοιώσω ἡδονή. Ἡ ἀγκράφα χώνονταν φριχτὰ μέσα στὸ κρέας μου. Φώναζα:

— Οἶκτο! ...

Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμή, μπῆκε ἡ γυναίκα μου μὲ τὸν ἐραστή της κι' ὅπως ἀπ' ἔξω ἀπ' τὰ παράθυρά μας ἀκούγονταν τὸ βάλς μιᾶς λατέρνας, τὰ δυὸ ζευγάρια ἄρχισαν νὰ χορεύουν πάνω στὸ κορμί μου, λειώνοντας τὰ

γεννητικά μου ὄργανα, κάνοντάς με νὰ ματώνω ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Ἔπεσα ἄρρωστος. Ἄλλωστε ἐκδικήθηκα, γιατὶ ὁ οἰκοδόμος ἔπεσε ἀπὸ μιὰ σκαλωσιὰ κι' ἔσπασε τὸ κεφάλι του κι' ὁ ἀλπινιστὴς ἀξιωματικὸς σκοτώθηκε σὲ μιὰ μονομαχία ἀπὸ ἕνα συνάδελφό του ποὺ εἶχε βρίσει.

Μιὰ διαταγὴ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητας, μ' ἔφερε νὰ ὑπηρετήσω στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ κι' ἐγκατέλειψα τὴ γυναίκα μου, ποὺ συνεχίζει νὰ μὲ ἀπατάει...

Ἔτσι τελείωσε τὴ διήγησή του ὁ Κατάς. Κι' εἶχε ἐρεθίσει τὸ Μόνυ καὶ τὴ νοσοκόμα, ποὺ εἶχε μπεῖ πρὸς τὸ τέλος τῆς διήγησης κι' ἄκουγε φρενιασμένη ἀπὸ ἀσυγκράτητη ἡδονή.

Ὁ πρίγκηπας κι' ἡ νοσοκόμα ὅρμησαν πάνω στὸ δύστυχο τραυματία, τὸν ξεσκέπασαν καὶ βαστώντας τὰ κοντάρια ἀπὸ τὶς ροῦσικες σημαῖες ποὔχαν παρθεῖ στὴν τελευταία μάχη καὶ βρίσκονταν παρατημένες στὸ πάτωμα, ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε τὸν ἄμοιρο, ποὺ ὁ πισινός του ἀναπηδοῦσε σὲ κάθε ξυλιά. Παραμιλοῦσε ἀπὸ ἡδονὴ καὶ πόνο:

—Ἄχ, γλυκειά μου Φλοράνς, τὸ θεῖο χέρι σου εἶναι ποὺ μὲ χτυπάει; Μ' ἐρεθίζεις... Κάθε χτύπημα μὲ ἡδονίζει... Ἄχ! Εἶναι ὡ-

ραῖα. Χτυπᾶς πολὺ δυνατὰ στοὺς ὤμους... Ἄχ! αὐτὸ τὸ χτύπημα κάνει τὸ αἷμα μου ν' ἀναπηδάει... Γιὰ σένα τρέχει... γυναίκα μου... βασανάκι μου... μικρή μου μυίγα...

Ἡ πόρνη ἡ νοσοκόμα, χτυποῦσε ὅπως ποτὲ κανεὶς δὲν εἶχε ξαναχτυπήσει. Ὁ πισινὸς τοῦ δυστυχῆ, εἶχε πρηστεῖ, ἀπαίσιος καὶ λεκιασμένος, μὲ βοῦλες ἀπὸ αἷμα σ' ὅλες τὶς μεριές.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Μόνυ σφίχτηκε, ἀναγνώρισε τὴν κτηνωδία του, κι' ἡ λύσσα του στράφηκε ἐνάντια στὴν ἀπαίσια νοσοκόμα. Τῆς σήκωσε τὶς φοῦστες κι' ἄρχισε νὰ τὴ χτυπάει. Ἐκείνη ἔπεσε στὸ πάτωμα, κουνώντας τὸν ἐκπορνευμένο πισινό της ὅπου φάνταζε μιὰ χαριτωμένη ἐλίτσα.

Χτυποῦσε μ' ὅλη του τὴ δύναμη, κάνοντας νὰ πετιέται αἷμα ἀπ' τὴ μεταξωτή της σάρκα.

Ἐκείνη γύρισε ἀνάσκελα, τσιρίζοντας σὰ δαιμονισμένη. Τότε τὸ μπαστούνι τοῦ Μόνυ χτύπησε πάνω στὴν κοιλιά της, βγάζοντας ἕναν ὑπόκωφο γδοῦπο.

Τοῦ ἦρθε μιὰ ἀπίθανη ἰδέα καὶ παίρνοντας τὸ ἄλλο μπαστούνι, ποὺ ἡ Πολωνέζα εἶχε ἀφήσει καταγῆς, ἄρχισε νὰ παίζει ταμποῦρλο πάνω στὴ γυμνὴ κοιλιὰ τῆς νοσοκό-

μας. Ἦταν ἡ ὡραιότερη μουσικὴ ἐκτέλεση στρατιωτικοῦ ἐμβατήριου ποὺ ἀκούστηκε ποτέ.

Τελικὰ σχίστηκε ἡ κοιλιά. Ὁ Μόνυ συνέχιζε νὰ χτυπάει κι' ἔξω ἀπ' τὸ ἰατρεῖο, οἱ Γιαπωνέζοι στρατιῶτες, νομίζοντας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ πραγματικὴ κλήση, συγκεντρώθηκαν σὲ παράταξη. Οἱ σαλπιγκτὲς σημάνανε συναγερμὸ στὸ στρατόπεδο. Ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, τὰ τμήματα κάναν τοὺς σχηματισμούς τους, πρᾶγμα ποὺ τοὺς βγῆκε σὲ καλό, γιατὶ οἱ Ρῶσοι εἶχαν περάσει στὴν ἀντεπίθεση κι' ὁρμοῦσαν καταπάνω στὸ γιαπωνέζικο στρατόπεδο. Ἂν δὲν εἶχε παίξει ταμποῦρλο ὁ πρίγκηπας Μόνυ Βιμπέσκου, τὸ γιαπωνέζικο στρατόπεδο θἆχε καταληφθεῖ.

Οἱ Γιαπωνέζοι ὄχι μονάχα γλύτωσαν, χάρη στὸ σαδιστὴ Ρουμάνο, ἀλλὰ ἐπιπλέον ἐπέβαλαν τὴν ἀποφασιστική τους νίκη στὸ ρούσικο στρατό.

Ξάφνου, κάτι νοσοκόμοι, κουβαλῶντας τραυματίες, μπῆκαν στὴν αἴθουσα. Εἶδαν τὸν πρίγκηπα νὰ χτυπάει ἀκόμα τὴν ἀνοιχτὴ κοιλιὰ τῆς Πολωνέζας. Εἶδαν τὸ ματωμένο τραυματία γυμνὸ πάνω στὸ κρεβάτι του.

Ὅρμησαν πάνω στὸν πίγκηπα, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν πήρανε.

* * *

Τὸ στρατοδικεῖο τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο μὲ μαστίγωμα καὶ τίποτα δὲν μπόρεσε νὰ συγκινήσει τοὺς Γιαπωνέζους δικαστές. Μιὰ αἴτηση χάριτος στὸν Μικάδο δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα.

Ὁ πρίγκηπας Βιμπέσκου, ἀποδέχτηκε ἄφοβα τὴν καταδίκη καὶ προετοιμάστηκε νὰ πεθάνει, σὰν ἀληθινὸς κληρονομικὸς Ὀσποντὰρ τῆς Ρουμανίας.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΙΡ

(ΤΟΥ VLAMINCK)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΝΑΤΟ

Ἡ μέρα τῆς ἐκτέλεσης ἔφτασε. Ὁ πρίγκηπας Βιμπέσκου ἐξομολογήθηκε, κοινώνησε, ἔκανε τὴ διαθήκη του κι᾿ ἔγραψε στοὺς γονεῖς του.

Ὕστερα ἔβαλαν στὸ κελλί του ἕνα κοριτσάκι δώδεκα χρονῶν. Τοῦ ἔκανε ἐντύπωση αὐτό, ἀλλὰ βλέποντας ὅτι τὸν ἄφηναν μόνο του μαζί της, βάλθηκε νὰ τὴν πασπατεύει.

Ἦταν χαριτωμένη καὶ τοὖπε στὰ Ρουμάνικα, ὅτι ἦταν ἀπ᾿ τὸ Βουκουρέστι κι᾿ εἶχε αἰχμαλωτιστεῖ ἀπὸ τοὺς Γιαπωνέζους στὶς ὀπισθοφυλακὲς τῶν Ρώσων, ὅπου οἱ γονεῖς της ἔκαναν ἐμπόριο.

Τὴν εἶχαν ρωτήσει ἂν ἤθελε νὰ ξεπαρθενευτεῖ ἀπ᾿ ἕνα καταδικασμένο σὲ θάνατο Ρουμάνο, κι᾿ εἶχε πρόθυμα δεχτεῖ. Ὁ Μόνυ τῆς σήκωσε τὰ φουστάνια καὶ τῆς πιπίλισε τὸ μικρὸ φουσκωμένο ὀργανάκι της ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα τρίχες πάνω του, κι᾿ ὕστερα τὴ χτύπησε ἁπαλὰ στὰ πισινά, ἐνῶ ἐκείνη τὸν χαρχάλευε. Κατόπιν, ἔβαλε τὸ κεφάλι τοῦ φαλλοῦ του ἀνάμεσα στοὺς παιδικοὺς γλου-

τοὺς τῆς μικρῆς Ρουμάνας, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε ἀμέσως νὰ μπεῖ. Ἐκείνη τὸν βοηθοῦσε μ' ὅλες της τὶς δυνάμεις, κουνώντας τὰ πισινά της καὶ προσφέροντας γιὰ φίλημα τὰ μικρὰ στήθια της, στρογγυλὰ καὶ μικρὰ σὰ μανταρίνια.

Μπῆκε τελικά, μ' ἐρωτικὴ λύσσα καὶ ὁ φαλλός του χώθηκε μέσα στὸ κοριτσάκι ἀνοίγοντας κι' αὐτὴ τὴν παρθενιὰ καὶ κάνοντας νὰ χυθεῖ ἀθῶο αἷμα.

Τότε ὁ Μόνυ σηκώθηκε κι' ὅπως δὲν εἶχε πιὰ νὰ ἐλπίζει τίποτα ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη, στραγγάλισε τὸ κοριτσάκι, ἀφοῦ πρῶτα τῆς ἔβγαλε τὰ μάτια, ἐνῶ ἐκείνη τσίριζε τρομακτικά.

Οἱ Γιαπωνέζοι στρατιῶτες μπήκανε καὶ τὸν τράβηξαν ἔξω. Ἕνας κήρυκας διάβασε τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς, ποὺ ἦταν μιὰ παλιὰ κινέζικη παγόδα, μὲ καταπληκτικὴ ἀρχιτεκτονική.

Ἡ ποινὴ ἦταν ἁπλή: ὁ κατάδικος ἔπρεπε νὰ φάει μιὰ βεργιὰ ἀπὸ κάθε ἄντρα τοῦ γιαπωνέζικου στρατοῦ τῆς περιοχῆς. Ἡ τοπικὴ μεραρχία, ἐκείνη τὴ στιγμή, εἶχε ἕντεκα χιλιάδες ἄτομα.

Κι' ὅπως ὁ κήρυκας διάβαζε, ὁ πρίγκηπας ξαναθυμήθηκε τὴ δραστήρια ζωή του. Τὶς

γυναῖκες στὸ Βουκουρέστι, τὸ Σέρβο ὑποπρόξενο, τὸ Παρίσι, τὴ δολοφονία στὸ τραῖνο, τὴ Γιαπωνεζούλα στὸ Πὸρτ - Ἀρθούρ, ὅλα αὐτὰ ἦρθαν νὰ χορέψουν μὲς τὴ μνήμη του.

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ γεγονότα ἀκριβολογήθηκε περισσότερο. Θυμήθηκε τὴ λεωφόρο Μαλέρμπ. Ἡ Κουλκουλίνα, μ' ἀνοιξιάτικο φουστάνι, νὰ κατεβαίνει πρὸς τὴ Μαντελὲν κι' αὐτὸς νὰ τῆς λέει:

— Ἂν δὲ σᾶς κάνω συνέχεια εἴκοσι φορὲς ἔρωτα, τότε ἕντεκα χιλιάδες βέργες ἢ ἕντεκα χιλιάδες παρθένες ἂς μὲ τιμωρήσουν.

Δὲν εἶχε κάνει ἔρωτα συνέχεια εἴκοσι φορὲς κι' ἔτσι ἦρθε ἡ μέρα, ὅπου ἕντεκα χιλιάδες βέργες θὰ τὸν τιμωροῦσαν.

Στεκόταν ἐκεῖ ὀνειροπαρμένος, ὅταν οἱ στρατιῶτες τὸν ἅρπαξαν καὶ τὸν ἔφεραν μπρὸς στοὺς δημίους του.

Οἱ ἕντεκα χιλιάδες Γιαπωνέζοι εἶχαν παραταχθεῖ σὲ δυὸ στίχους, ὁ ἕνας ἀπέναντι ἀπ' τὸν ἄλλο. Κάθε ἄντρας βαστοῦσε ἕνα ἐλαστικὸ μαγγούρι. Ἔγδυσαν τὸ Μόνυ, κι' ὕστερα τὸν ὑποχρέωσαν νὰ περπατήσει μέσα σ' αὐτὸν τὸ φριχτὸ δρόμο, σχηματισμένον ἀπὸ δήμιους. Τὰ πρῶτα χτυπήματα μόλις ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ τρέμει. Χτυποῦσαν πάνω σὲ μιὰ μεταξένια ἐπιδερμίδα, ἀφήνοντάς του

σκοῦρα μελανὰ σημάδια. Ἄντεξε στωικὰ τὶς πρῶτες χίλιες βιτσιές, κι' ὕστερα ἔπεσε χάμω, μέσα στὸ αἷμα του, μὲ τὸν φαλλό του σηκωμένο.

Τὸν ἔβαλαν πάνω σ' ἕνα φορεῖο, κι' ὁ πένθιμος περίπατος, ρυθμισμένος ἀπ' τὰ ξερὰ χτυπήματα τῶν μπαστουνιῶν ποὺ χτυποῦσαν πάνω σὲ μιὰ σάρκα ματωμένη καὶ πρησμένη, συνεχίστηκε.

Σέ λίγο, ὁ φαλλός του, μὴ μπορώντας πιὰ νὰ συγκρατήσει τὸ σπερματικὸ ὑγρό, ἔφτυσε, φουσκωμένος, τὸ ἀσπριδερὸ ὑγρό του στὸ πρόσωπο τῶν φαντάρων, ποὺ χτυποῦσαν τώρα πιὸ δυνατά, πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο κουρέλι.

Στὰ δυὸ χιλιάδες χτυπήματα, ὁ Μόνυ ξεψύχησε. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε.

* * *

Τὰ τιτιβίσματα τῶν μαντζουριανῶν πουλιῶν ἔκαναν ἀκόμα πιὸ χαρούμενο, τ' ὄμορφο πρωινό. Ἡ ἀπόφαση ἐκτελέστηκε, καὶ οἱ τελευταῖοι στρατιῶτες χτύπησαν τὴ βέργα τους πάνω σ' ἕνα ἄμορφο ράκος, σ' ἕναν κιμὰ γιὰ λουκάνικα, ὅπου δὲν ξεχώριζε πιὰ κανεὶς τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ τὄχαν ὅ-

λοι σεβαστεῖ προσεχτικὰ κι' ὅπου τὰ ὀρθάνοιχτα γυάλινα μάτια, ἔμοιαζαν ν' ἀποθαυμάζουν τὴ θεία Μεγαλειότητα στὸ ὑπερπέραν.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ ἀποστολὴ ἀπὸ Ρώσους αἰχμαλώτους, πέρασαν κοντὰ ἀπ' τὸν τόπο τῆς ἐκτέλεσης. Οἱ Γιαπωνέζοι σταμάτησαν, γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσουνε τοὺς Μοσχοβίτες.

Ἀλλὰ ξάφνου, ἀκούστηκε μιὰ κραυγὴ κι' ἀμέσως ἄλλες δυὸ τὴ μιμήθηκαν. Τρεῖς αἰχμάλωτοι πετάχτηκαν ἔξω, κι' ὅπως δὲν ἦταν δεμένοι, ἔτρεξαν πρὸς τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρα, ποὺ μόλις εἶχε φάει τὴν ἑνδεκάκις χιλιοστὴ βεργιά του. Γονάτισαν, φίλησαν τὸ πρόσωπό του μὲ πάθος, κι' ἔχυσαν δάκρυα πάνω στὸ ματωμένο κεφάλι τοῦ Μόνυ.

Οἱ Γιαπωνέζοι φαντάροι, κατάπληκτοι στὴν ἀρχή, ἀναγνώρισαν ὕστερα, ὅτι ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἕναν αἰχμάλωτο ποὺ ἦταν κολοσσός, οἱ ἄλλοι δυὸ ἦταν γυναῖκες μασκαρεμένες μὲ ροῦχα ἀντρικά. Πράγματι ἦταν ὁ Καρναμπώ, ἡ Κουλκουλίνα κι' ἡ Ἀλεξίνα, ποὺ εἶχαν συλληφθεῖ μετὰ τὴν ἧττα τοῦ Ρούσικου στρατοῦ.

Οἱ Γιαπωνέζοι, σεβάστηκαν στὴν ἀρχὴ τὸν πόνο τους, κι' ὕστερα, διεγερμένοι ἀπ' τὶς δυὸ γυναῖκες, βάλθηκαν νὰ τὶς πασπατεύουν. Ἄφησαν τὸν Καρναμπὼ γονατιστὸ δί-

πλα στὸ πτῶμα τοῦ κυρίου του καὶ ξεβράκωσαν τὴν Κουλκουλίνα καὶ τὴν ᾿Αλεξίνα, ποὺ μάταια προσπάθησαν ν᾿ ἀμυνθοῦν.

Δυὸ ὄμορφοι καὶ κουνιστοί, κάτασπροι, γυναικεῖοι, παριζιάνικοι πισινοί, πρόβαλαν στὰ θαμπωμένα βλέμματα τῶν φαντάρων. Χωρὶς βία καὶ πάθος, οἱ Γιαπωνέζοι στρατιῶτες ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε ἁπαλὰ τοὺς δυὸ χαριτωμένους κώλους ποὺ κουνιόντουσαν σὰν μεθυσμένα φεγγάρια κι᾿ ὅταν τὰ ὄμορφα κορίτσια πῆγαν νὰ σηκωθοῦν, φάνηκαν ἀπὸ κάτω οἱ τρίχες ἀπ᾿ τὰ φῦλα τους, ποὺ χασμουριόντουσαν τεμπέλικα.

Τὰ χτυπήματα σφύριζαν στὸν ἀέρα καὶ πέφτοντας ἀπάνω τους, ὄχι πολὺ δυνατά, σημάδευαν μὲ μιὰν ἐρεθιστικὴ κοκκινίλα τοὺς χοντροὺς καὶ σφιχτοὺς παριζιάνικους γλουτούς. Οἱ κοκκινίλες ἐξαφανίζονταν ἀμέσως, γιὰ νὰ ξαναεμφανιστοῦν στὸ ἑπόμενο χτύπημα.

῞Οταν ἐρεθίστηκαν ἀρκετά, δυὸ ἀξιωματικοὶ τοῦ γιαπωνέζικου στρατοῦ, τὶς πῆραν κάτω ἀπὸ μιὰ σκηνὴ καὶ κεῖ τοὺς κάναν ἔρωτα κάπου δέκα φορές, σὰν πεινασμένοι ἄντρες μετὰ ἀπὸ μιὰ μακρόχρονη σεξουαλικὴ πείνα.

Οἱ Γιαπωνέζοι αὐτοὶ ἀξιωματικοί, ἦταν εὐγενεῖς, ἀπὸ μεγάλες οἰκογένειες. Εἶχαν κά-

νει κατασκοπεία στὴ Γαλλία καὶ γνώριζαν καλὰ τὸ Παρίσι. Ἡ Κουλκουλίνα κι' ἡ 'Αλεξίνα δὲ δυσκολεύτηκαν νὰ τοὺς πείσουν νὰ τοὺς παραδώσουν τὸ σῶμα τοῦ πρίγκηπα Βιμπέσκου, ποὺ τὸν δήλωσαν γιὰ ξάδελφό τους καὶ τὸν ἀγαποῦσαν σὰν ἀδελφές.

'Ανάμεσα στοὺς αἰχμαλώτους ἦταν κι' ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος, ἀνταποκριτὴς μιᾶς ἐπαρχιακῆς ἐφημερίδας. Πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο ἦταν γλύπτης, καὶ τὸν ἔλεγαν Ζενμολαί. Ἡ Κουλκουλίνα τὸν παρακάλεσε νὰ φτιάξει ἕνα μνημεῖο, ἀφιερωμένο στὴ μνήμη τοῦ πρίγκηπα Βιμπέσκου.

Τὸ μαστίγωμα ἦταν τὸ μόνο πάθος τοῦ Ζενμολαί. Ζήτησε ἀπ' τὴν Κουλκουλίνα νὰ τὴ μαστιγώσει. 'Εκείνη δέχτηκε κι' ἦρθε τὴ συμφωνημένη ὥρα μὲ τὴν 'Αλεξίνα καὶ τὸν Καρναμπώ. Οἱ δυὸ γυναῖκες κι' οἱ δυὸ ἄντρες γδύθηκαν τσίτσιδοι. Ἡ 'Αλεξίνα καὶ ἡ Κουλκουλίνα ξάπλωσαν πάνω σ' ἕνα κρεβάτι μπρούμυτα, μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πισινὰ ψηλὰ κι' οἱ δυὸ ρωμαλέοι Γάλλοι, ὁπλισμένοι μὲ βέργες, ἄρχισαν νὰ τὶς χτυπᾶνε μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε οἱ περισσότερες βιτσιὲς πέφταν ἀνάμεσα στοὺς γλουτούς τους ἢ πάνω στ' ὄργανό τους, ποὺ ἐξ αἰτίας τῆς στάσης τους πρόβαλε προκλητικά. 'Εκεῖνοι χτυποῦσαν κι'

ἐρεθίζονταν σιγὰ - σιγά. Οἱ δυὸ γυναῖκες ὑπέφεραν ἀπ' τὸ μαρτύριο, ἀλλὰ μονάχα ἡ ἰδέα ὅτι τὰ βάσανά τους θὰ εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα ἕνα ἀξιόλογο μνημεῖο γιὰ τὸ Μόνυ, τὶς ἔκανε ν' ἀντέξουν μέχρι τέλος τὴ δύσκολη αὐτὴ δοκιμασία.

Ὕστερα ὁ Ζενμολαὶ κι' ὁ Καρναμπώ, καθήσανε καὶ πρόσφεραν τοὺς γεμάτους νέκταρ φαλλούς τους, στὶς γυναῖκες γιὰ πιπίλισμα, ἐνῶ συνέχιζαν συγχρόνως νὰ χτυπᾶνε τοὺς πισινοὺς τῶν δυὸ ὄμορφων κοριτσιῶν, ποὺ ἔτρεμαν ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴν ἡδονή.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ζενμολαὶ στρώθηκε στὴ δουλειὰ καὶ σύντομα ἑτοιμάστηκε ἕνα θαυμάσιο μνημεῖο. Πάνω του φάνταζε τὸ ἔφιππο ἄγαλμα τοῦ πρίγκηπα Μόνυ.

Στὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ βάθρου παρουσιάζονταν οἱ μεγαλύτερες πράξεις τοῦ πρίγκηπα. Τὸν ἔβλεπε κανεὶς στὴ μιὰ πλευρὰ νὰ ἐγκαταλείπει πάνω στ' ἀερόστατο τὸ πολιορκημένο Πὸρτ 'Αρθοὺρ καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη, παρουσιαζόταν σὰν προστάτης τῶν τεχνῶν ποὖχε σπουδάσει στὸ Παρίσι.

. . . .

Ὁ ταξιδιώτης ποὺ διασχίζει τὴ Μαντζουριανὴ πεδιάδα, ἀνάμεσα στὸ Μουκντὰν καὶ

στὸ Ντάνλυ, ὄχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ ἕνα πεδίο μάχης σπαρμένο ἀκόμα μὲ ὀστά, βλέπει ξάφνου νὰ ὑψώνεται ἕνας μνημειώδης τάφος ἀπὸ ἄσπρο μάρμαρο.

Οἱ Κινέζοι ποὺ ὀργώνουν στὰ γύρω χωράφια, σέβονται πολὺ αὐτὸ τὸ μνημεῖο, καὶ ἡ Μαντζουριανὴ μητέρα, ἀπαντώντας στὶς ἐρωτήσεις τοῦ παιδιοῦ της, λέει:

— Εἶναι ἕνας γίγαντας Μαντζουριανὸς ἱππότης, ποὺ προστάτεψε τὴ χώρα μας ἀπ' τοὺς δυτικοὺς κι' ἀνατολικοὺς διαβόλους.

'Αλλὰ συνήθως, ὁ ταξιδιώτης ρωτάει τὸ φύλακα τῆς γραμμῆς τοῦ μαντζουριανοῦ σιδηρόδρομου. Αὐτὸς εἶναι ἕνας Γιαπωνέζος, μὲ λοξὰ μάτια, ντυμένος τὴ στολὴ ποὺ τοῦ ἐπιβάλλει τὸ ἐπάγγελμά του. Κι' ἀπαντάει ταπεινά:

— Εἶναι ἕνας Γιαπωνέζος ἀρχιτυμπανιστής, ποὺ χάρη σ' αὐτόν, νικήσαμε στὸ Μουκντάν.

'Αλλά, ἂν περίεργος νὰ μάθει τὴν ἀλήθεια, ὁ ταξιδιώτης πλησιάσει τὸ ἄγαλμα, μένει γιὰ ὥρα σκεφτικός, ἀφοῦ διαβάσει τοὺς παρακάτω στίχους ποὺ εἶναι σκαλισμένοι στὸ βάθρο:

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ πρίγκηπας Βιμπέσκου
ποὺ μοναχός του ἔκανε ἔρωτα,
μὲ ἕντεκα χιλιάδες βέργες
καὶ νᾶσαι σίγουρος διαβάτη,
πῶς καλλίτερα,
νᾆχε ξεπαρθενέψει ἴδιο ἀριθμὸ
ἀπὸ παρθένες.»

ΤΕΛΟΣ